

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

戲
潮
女

องครักษ์

เคียงคู่

ทดลองอ่าน

3

อวี๋ฉิง 于晴 เขียน
อวี๋ แปลา

จินกวนอวี่

คือทุกสิ่งที่คุณรักไว้ด้วยกัน

จูบนาง! มีความจำเป็นต้องจูบนางจริงๆ หรือ ถึงจะเพื่อปกป้องนาง แต่ก็ไม่ต้องแพร่
เรื่องที่เขาเป็นพวกตัดแขนเสื้อออกไปนี่นา ยิ่งกว่านั้นยังเอาปากมาแนบริมฝีปากนางด้วย
เพียงแค่แนบริมฝีปากนางเท่านั้น

หน้าผานสวยอวี่ร้อนผ่าวขึ้นมาน้อยๆ พี่ห่ามิได้รู้กรานมากกว่านั้น เพียงแต่แนบริมฝีปากบาง
อุ่นร้อนของเขาเข้ากับนาง ทว่านั่นก็เพียงพอจะทำให้นางตกใจตายได้แล้ว เขาสูงส่งอยู่ไกลถึงบนฟ้า
ตลอดมา ชวนให้นางเลื่อมใสศรัทธา ยิ่งกว่าพอบุญธรรม ที่ผ่านมาเขาอาจจะเคยดูนางอาบน้ำ
หรือไม่ก็นอนบนเตียงนางอย่างเปิดเผยไม่ปิดบัง แต่ก็เพียงแค่นั้นเท่านั้น มีเพียงครั้งนี่ที่...

มากกว่ารัก

อภิรักษ์เคียวคู่ ชุต คุณชายสกุลเนี่ย

อวิจ เซียน อวิ แปลา

戲潮女 于晴 (Yu Ching) 著

Copyright © Wondersun Co., Ltd.

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2513-0

ภาพประกอบ 陳俊宏 (CHEN CHUN HONG)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 209 บาท

พิมพ์

กระดาษพิมพ์

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

สำหรับหนังสือเรื่อง 'องครักษ์เคียงคู่' ที่นักอ่านถืออยู่ในมือขณะนี้ คือหนังสืออีกหนึ่งเล่มจากชุดคุณชายสกุลเนี้ย ซึ่งเป็นผลงานของท่านอวีจิงที่อ่านง่ายมาก ๆ มีทั้งเรื่องราวความรักของพระ-นาง และความสัมพันธ์ของตัวละครอื่นๆ ที่ชวนให้อบอุ่นหัวใจ ทำให้เรื่องราวดำเนินไปอย่างน่าติดตามยิ่ง โดยในชุดนี้มีทั้งสิ้น 6 เล่ม ได้แก่

ทันฮวาในดวงใจ
สาวใช้ประพันธ์รัก
องครักษ์เคียงคู่
แม่ครัวเคียงรัก
ผู้ดูแลสอนรัก
และคุณหนูหลงใจ

ซึ่งเราเรียงลำดับจากอาวุโสของคุณชาย เหตุการณ์ในแต่ละเล่มมีความเกี่ยวโยงกันมากน้อยแตกต่างกันไป สามารถอ่านแยกได้ แต่อ่านทั้งชุดจะได้รรถรสมากกว่า โดยจะออกเดือนละ 2 เล่ม ไม่ทำให้นักอ่านต้องรอนานค่ะ

เรื่องราวในเล่มนี้เป็นเรื่องราวระหว่าง 'เนี้ยยายง' ผู้เป็นพี่น้องลำดับที่ห้า ซึ่งแยกตัวมาอยู่ปกครองเกาะจิ้งจอกในฐานะราชา และ 'ฟานสุยอวี่' ผู้อารักขาหญิงที่อยู่เคียงข้างเขาด้วยใจรักดีและซื่อสัตย์ เขาเลี้ยงดูนางมาเป็นอย่างดี สั่งสอนนางจนเป็นสตรีที่เพียบพร้อม เพียงแต่วรยุทธ์ของนางมิได้ดีเลิศขนาดนั้น มิอาจเรียกว่าผู้อารักขาที่เก่งกาจ มิหนำซ้ำฟางใจผู้อารักขาอีกคนยังมีวรยุทธ์ยอดเยี่ยมกว่านางอย่างมาก ทำให้อดจะคิดขึ้นมาไม่ได้ว่าเขาเก็บนางไว้ข้างกายทำไม หากนักอ่านเองก็เกิดความสงสัย เช่นนั้นก็ขึ้นเรือข้ามน้ำข้ามทะเล และก้าวเข้าไปสัมผัสกับความมองอาจฝั่งผายของเขา และความสามารถที่ทำให้นางกลายเป็นอัจฉริยะหญิงไปพร้อมกัน

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * เนียยางยง
เนียอุ่หรือท่านห้า ราชากิจจอกผู้มีชื่อเสียงกระเดื่อง
ท้องทะเล ่องอาจผึ่งผายทั้งยังหล่อเหลาพริ้มพราย ทว่า
ใส่หน้ากากจิ้งจอกบดบังใบหน้าครึ่งหนึ่งเอาไว้เสมอ
- * ฟางไฉ่
ผู้รักษาฟาง พิทักษ์รักษาเนียยางยงด้วยความซื่อสัตย์
เกลียดชังชาวเรือเป็น ตั้งใจจะฆ่าชาวเรือเป็นให้หมด
ไปจากแผ่นดิน
- * ผานสุยอวี่
ผู้อักรักษาผาน ถูกเนียยางยงเก็บมาเลี้ยงดู และ
สั่งสอนให้รำเรียนเขียนอ่าน เรียนเย็บปัก เพลงพิน
หมากล้อม ภาพวาด รวมทั้งวรยุทธ์ นางจึงพร้อมใจ
จะจงรักภักดีต่อเขาไปชั่วชีวิต
- * ฉาเค่อ
ชาวเผือกหายที่อาศัยอยู่ที่เกาะเผด เพราะช่วยผานสุยอวี่
ไว้ นางจึงขอเนียยางยงให้เขามาอยู่ที่เกาะจิ้งจอกด้วย
- * เนียซังหมิง
ตำแหน่งผู้บัญชาการฝ่ายซ้ายทัพซ้ายของกองบัญชาการ
มณฑลทหารห้าเขต ผู้มีนิสัยสุขุมเคร่งขรึมเกินวัย
งามสง่าโดดเด่น รักชาติบ้านเมืองยิ่งกว่าสหาย
- * เนียมีหยาง
คุณชายสี่สกุลเนีย หล่อเหลามีสง่า แต่ร่างกายบอบบางยิ่ง
ดูแลคุณาสี่สกุลเนียและคอยช่วยเหลือสนับสนุน
เหล่าพี่น้อง
- * เนียหยวนเฉียว
คุณชายสิบสองสกุลเนีย น้องเล็กสุดของตระกูล
อารมณ์เขาเรียบง่ายไม่ซับซ้อน รูปโฉมน่ามองที่สุดใน
บรรดาพี่น้องทั้งสิบสองคน

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

7

เกาะจิ้งจอกซ่อนตัวอยู่กลางหมู่เกาะในบริเวณชายฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ ที่ได้ชื่อว่าเกาะจิ้งจอกมิใช่เพราะเกาะมีรูปร่างเหมือนจิ้งจอก แต่เป็นเพราะบนเกาะมีราชาจิ้งจอกผู้มีชื่อเสียงกระตือรือร้นที่จะเลอยู่ผู้หนึ่ง

เขาครอบครองเกาะตั้งตนเป็นราชา มีผู้ได้ปกครองอยู่นับไม่ถ้วน เหมือนว่ากลายเป็นแว่นแคว้นเล็กๆ แห่งหนึ่งไปโดยปริยาย ราษฎรบนเกาะส่วนใหญ่เป็นชาวฮั่น ชาวต่างชาติที่ลงหลักปักฐานอยู่มีเพียงบาทหลวงชาและนักเดินทางอีกผู้หนึ่ง นอกจากนี้ยังมีสำนักศึกษา ไรรณาถนการค้า อยู่ต่อเรือ รวมถึงโรงผลิตอาวุธ นี่เป็นเกาะที่สามารถพึ่งพาตัวเองได้เกาะหนึ่ง

เกาะถูกขีดแบ่งกึ่งกลาง ทางใต้เป็นที่อยู่อาศัยของชาวเกาะ ส่วนทางเหนือก็เป็นสถานที่ค้าของเถื่อนที่เยี่ยมที่สุดบนทะเล

หากกล่าวถึงว่าใครสามารถเป็นตัวแทนของบรรดาโจรสลัดชาวฮั่นได้

นั้นยอมเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากราชาจิ้งจอกแห่งเกาะจิ้งจอกผู้นี้ และที่เรียกเขาว่าจิ้งจอกก็หาใช่เป็นเพราะเขามีนิสัยเจ้าเล่ห์เจ้ากลไม่ แต่เป็นเพราะเขาจะใส่หน้ากากจิ้งจอกบดบังใบหน้าครึ่งหนึ่งของเขาไว้เสมอ

ในคำเล่าลือ หลังถอดหน้ากากลงเขาจะมีโฉมงามดังหลังหลังอ่อง* ลือกันว่าเขามีอายุเกินครึ่งร้อย แต่กลับมีร่างกายและรูปโฉมเหมือนคนหนุ่ม และยังลือกันอีกว่าแม้เขาจะไม่มีฝ่ายใน แต่กลับมีสตรีในครอบครองอยู่ทั่วทั้งจังหววน** แม้แต่จักรพรรดิยังด้อยกว่าเขาอยู่สามส่วน...เรื่องเล่าเกี่ยวกับเขาส่วนใหญ่ล้วนเป็นเรื่องรักๆ ใคร่ๆ มิเคยมีใครกล้าเล่าลือถึงวีรกรรมบนท้องทะเลของเขามาก่อน

เนื่องจากวีรกรรมของเขาล้วนแต่เป็นเรื่องจริง และเรื่องจริงก็ได้กลายเป็นตำนานอันไม่อาจลบเลือน ตำนานเป็นดังไฟลามทุ่ง ทางนี้มีคนเริ่มจุด ทางนั้นก็ลามไปถึงนอกอาณาจักรต้าหมิงแล้ว

ราชาโจรสลัดของชาวฮั่นผู้นี้มีคนตั้งเท่าไรที่รักษาเขาจนดาร์อน อาณาจักรที่พิทักษ์ปิดกั้นน่านน้ำทะเลอย่างแน่นหนาถึงกับปรากฏราชาโจรสลัดขึ้นผู้หนึ่ง แม้แต่โจรสลัดผู้เถาเหยา*** ที่เกาะแผ่ดังไล่ตามความโด่งดังของเขาไม่ทัน

"ข้าส่งท่านได้เพียงเท่านี้แล้ว มากกว่านี้มีแต่จะทำให้ท่านเดือดร้อน"

บนเรือเล็ก บุรุษสวมหน้ากากจิ้งจอกยกมือทำท่าบอกให้ฝีพายจอดเรือเทียบฝั่ง บนเรือเล็กมีคนอยู่หลายคน แต่ละคนเป็นชายฉกรรจ์

* หลังหลังอ่อง ขุนพลแห่งเป่ย์จิ้นในยุคราชวงศ์เหนือใต้ ถูกยกย่องให้เป็นหนึ่งในสี่บุรุษรูปงามในประวัติศาสตร์จีน ซึ่งได้แก่ ฟานอัน ชงอวี่ หลังหลังอ่อง และเว่ยเจีย

** จังหววนหรือตงจ้วน แปลว่าที่ราบกลาง หมายถึงดินแดนจีนในสมัยโบราณ ซึ่งตั้งอยู่ตอนกลางจนถึงตอนใต้ของลุ่มแม่น้ำหวงเหอ

*** ผู้เถาเหยา หมายถึงโปรตุเกส

รูปร่างองอาจและผอมเพรียว

จากนั้นชายหนุ่มที่มีความสูงเท่าราชาจึงจกผู้หนึ่งก็เหยียบไม้กระดานเดินขึ้นฝั่ง

บนฝั่งมีม้าเร็วรออยู่ตัวหนึ่งแล้ว ชายหนุ่มผู้นี้หันหน้ากลับมาขมวดคิ้วย่อยๆ พลงเอ่ย

"เอาอย่างนี้ดีหรือไม่ ข้าไม่เคยซักถามเรื่องของพวกเราพี่น้องมาแต่ไหนแต่ไร เจ้าอยากทำอะไรก็ไม่มีใครห้ามเจ้า แต่ถ้ามันเป็นอันตรายต่อราชสำนัก ข้าก็จะไม่นิ่งดูตาย" เขาโด่งดังเร็วเกินไป มีแต่จะทำให้ราชสำนักเกิดความหวาดระแวง เดิมทีคิดว่าเขายึดครองเกาะจิ้งจอกเพียงเพื่อช่วยชาวบ้านที่ได้รับความเดือดร้อนภายใต้การปิดกั้นนานน้ำทะเล คาดไม่ถึงว่าเขากลับกลายเป็นราชาโจรสลัดค้ำของเถื่อนผู้โด่งดังเป็นที่รู้จักกันทั่วเสียแล้ว

"นี่เป็นคำเตือนอย่างนั้นหรือ" ริมฝีปากราชาจิ้งจอกกำลังยิ้ม แต่ยิ้มได้ชั่วรัยนัก ทำให้ชายหนุ่มที่กำลังจะก้าวขึ้นหลังม้าจากไปต้องมุ่นคิ้วดาบลึกขึ้น

"นี่เป็นคำเตือน" ชายหนุ่มเน้นเสียงหนัก จ้องมองราชาจิ้งจอกด้วยความหมายลึกซึ้งเป็นครู่ใหญ่ ถึงแม้ใบหน้าอีกฝ่ายจะถูกบดบังอยู่ภายใต้หน้ากาก แต่ก็ยังคงสามารถสัมผัสได้ถึงกระไรชั่วรัยที่แผ่ออกมาจากทั้งร่างราชาจิ้งจอก ต่อให้วันหนึ่งอีกฝ่ายนำกองกำลังบนเกาะจิ้งจอกนั้นบุกเมืองหลวง เขาก็ไม่ประหลาดใจเลยจริงๆ

"อา เพื่อจักรพรรดิที่โศกเสลาเลอะเลือนนั้น ท่านถึงกับเอ่ยคำเตือนกับข้าแล้ว" ราชาจิ้งจอกพูดอย่างนุ่มนวลแผ่วเบา รอยยิ้มบนริมฝีปาก

เป็นรอยยิ้มประเภทที่ทำให้คนชนพองสยองเกล้า "ได้ คำเตือนนี้ข้าจะยังฟังชั่วคราว ข้าจะไม่เป็นฝ่ายหาเรื่องราชสำนัก อย่างน้อยก็ไม่ใช่ออนันต์"

"ขอบใจ เจ้ารีบกลับไปเถอะ...ให้ฐานะราชาจึงจอกเหยียบขึ้นแผ่นดินต่ำหึงมีแต่จะทำให้เจ้าประสบภัย"

ราชาจึงจอกยังคงยิ้มเช่นเดิม นัยน์ตาดำอวบอู่นขึ้นเล็กน้อย พลางกล่าว "ข้าต้องรอสุขอวี"

ชายหนุ่มลुบแบบร่างเรืออันล้ำค่าในอกเสื้อ ทำท่าถอนหายใจเบาๆ "เดิมนึกว่ากลับมาคราวนี้จะได้เจอนาง คิดไม่ถึงว่าจะพลาดเสียได้"

"ในเมื่อได้สิ่งที่ต้องการแล้ว เจอนางไปยังมีประโยชน์อะไรอีก"

"นางเป็นบุคคลทรงความรู้ความสามารถอันหาได้ยาก ข้าอยากพบนางเสียหน่อยก็เป็นเรื่องปกติ"

"หรือเป็นเพราะจักรพรรดิเลอะเลือนผู้นั้นกวาดต้อนบุคคลทรงความรู้ความสามารถในไต้หวันไปได้หมดแล้ว เหลือก็แต่คนบนเกาะจึงจอกของข้า" นัยน์ตาดำของราชาจึงจอกหริ่งอย่างอันตราย

ชายหนุ่มจ้องมองดวงตาของอีกฝ่ายอย่างลึกซึ้งก่อนพยักหน้า "เว้นแต่นางจะสมัครใจ มิเช่นนั้นข้าจะไม่แตะต้องนางเด็ดขาด รักษาตัวด้วย" จากนั้นเขาก็กระตุกสายบังเหียนควมม้าจากไป

"สมัครใจ? รอไปเถอะ" ราชาจึงจอกเหยียดมุมปาก แค้นเสียงเบาอย่างไม่แยแส

"ท่านห้า เข้าไปรอในห้องโดยสารก่อนเถิด คำนวณเวลาดู สุขอวีก็น่าจะใกล้ถึงแล้วขอรับ"

"อืม"

ราชาจึงจอกเดินเข้าห้องโดยสารบนเรือ ในเรือเล็กหาได้มีปืนใหญ่หรืออาวุธใดๆ ชายฉกรรจ์ไม่กี่คนยืนอยู่ท้ายเรือ หัวเรือก็มีบุรุษหน้าเด็กผู้หนึ่งยืนอยู่ สองมือกอดดอกกวาดมองรอบด้านไปมา บางคราหันหน้ากลับมาองเข้าไปในห้องโดยสารก็เห็นราชาจึงจอกกำลังพลิกหน้าหนังสืออ่านอยู่

เพียงไม่นานเสียงฝีเท้ามาก็ดังขึ้น ปนเปกกับเสียงฝีเท้าล่าสับสน บุรุษหน้าเด็กเพิ่งจะชะงักงันไปเล็กน้อย ราชาจึงจอกก็โผล่มายืนอยู่ข้างๆ เพ่งมองไปทางด้านหน้าแล้ว

"ใจู้"

ฟางใจู้ติดตามราชาจึงจอกมานานหลายปี มีหรือจะไม่เข้าใจความหมายของอีกฝ่าย เขาระโดดข้ามไม้กระดานไปก็มองเห็นม้าปรากฏตัวอยู่กลางหมู่ไม้แล้ว ที่ด้านหลังม้าเป็น...นินจา? ดวงตาเขาห่อลงแววหิยมเกรียมปรากฏออกมาทันที

นินจารวดเร็วเป็นที่สุด แต่กำลังขาของฟางใจู้ก็มีอ่อนด้อย ขณะที่ออกตัวพุ่งไปข้างหน้า มือก็เลื่อนไปที่เอว ดึงแส้ออกมาหวดไปทางสุยอวีที่อยู่บนหลังม้า

"ฟี่ใจู้รับไป!" ฝานสุยอวีหมุนตัวหลบแล้ ทำให้คนที่ฟุบอยู่ข้างท้ายม้าถูกแส้ม้วนพันไป

แม้ฟางใจู้จะรู้สึกประหลาดใจอยู่เล็กน้อย แต่ยังคงกระตุกแล้กลับมา มิได้มองชัดว่าพันใครอยู่ก็เหวี่ยงคนมาหน้าเรือเล็กแล้วกระโดดเข้าร่วมวงต่อสู้อย่างรวดเร็ว

ดูเหมือนบนชุดดำของนินจาเป็นคราบเลือด เป็นของใครกัน

ของสุยอวี่?

ไม่ใช่ วิทยายุทธ์ของนางแม้จะไม่ก้าวหน้า แต่ยังรับมือกับนินจา
ไม่กี่คนได้เหลือเฟือ เช่นนั้น...ก็เป็นเลือดของผู้อื่นแล้ว

เป็นของ...ชาวบ้านในหมู่บ้านริมทะเลแถบตะวันออกเฉียงใต้?

ใบหน้าเด็กของฟางไจ้ฉู่เต็มไปด้วยกระโหลกนาวนเหินบิ๊บเค้น
แล้วหุดออกไปด้วยความรวดเร็ว เกิดเป็นแสงเงินจำนวนมาก

"สุยอวี่ออกมา" คำพูดเย็นเยียบออกมาจากปากของราชาจิ้งจอก
แม้จะอยู่ระหว่างต่อสู้ เสียงของเขากียังคงชัดเจนสามารถแยกแยะได้

ฝานสุยอวี่พยักหน้า ยกกระบองสกัดอาวุธลับ กระโดดออกมาได้
ไม่กี่ก้าวก็เกิดลั้งเล หันหน้ากลับไปอีก

แสงเงินเป็นเลือดโบกสะบัด ฟางไจ้ฉู่เช่นฆ่าจนไร้สติไปอีกแล้ว
ทุกครั้งที่เขาเจอกับโจรสลัดวอไคว* เขาจะเสียสติสัมปชัญญะเช่นนี้ทุกครั้ง

ไม่ช่วยเขาจะดีหรือ

"ข้าบอกให้เจ้ามา ฝานสุยอวี่ หรือเจ้าคิดจะขัดคำสั่งข้า"

นางห่อไหล่ ไม่ลังเลอีก กระโดดออกนอกวง และวิ่งไปหาราชา
จิ้งจอกทันที นางดูหน้าตามอมแมมสลดหดหู่อยู่บ้าง นัยน์ตาดำของ
ราชาจิ้งจอกกวาดมองทั่วร่างนางอย่างเย็นชา ก่อนกล่าวว่า "เจ้ายังจำได้
หรือไม่ว่าข้าเคยพูดว่าอะไร"

"พี่ห้า...พวกเขาบอกว่าหมู่บ้านริมทะเล ชาวบ้านตายไปตั้ง
หลายคน..." ฝานสุยอวี่ออกแรงเช็ดคราบเลือดบนหน้า หอบหายใจ
ด้วยความเคียดแค้น

* วอไคว (วาโกว) เป็นคำที่จีนเรียกโจรสลัดแคว้นวอ หมายถึงโจรสลัดญี่ปุ่น

"ข้าก็เคยบอกแล้วอย่างไรว่าเจ้าจะแตะต้องใครก็ได้ เว้นแต่พวกชาวเรือเป็น" น้ำเสียงเขามีได้หนัก มีได้เกรี้ยวกราด แต่โดยปกตินี้หมายถึงว่าเขาเริ่มไม่พอใจแล้ว

เรื่องที่ทำให้เขาไม่พอใจได้มีน้อยยิ่งนัก แทบจะไม่เคยเห็นเลยด้วยซ้ำ แต่เมื่อใดที่ได้เห็นก็หมายความว่าต้องมีคนเคราะห์ร้ายครั้งใหญ่

"เหตุใดท่านถึงอนุญาตให้ข้าฆ่าใครก็ได้ แต่กลับไม่ให้ข้าโจรสลัดวอโค่วแม้แต่คนเดียว" นางกัดฟันคัดค้าน

"เจ้าเคยถามมาหลายครั้งแล้ว และสิ่งที่แน่ใจได้คือเจ้าจะไม่ได้รับคำตอบใดๆ" ราชารัจจกมองวิธีเข่นฆ่าอันรุนแรงไม่ยั้งมือของฟางไฉ่อยู่อย่างเฉยชา ก่อนจะยกมือกวักเรียกชายฉกรรจ์บนเรือเล็กกลางกล่าวเสียงเย็น "ไปจัดการซะ อย่าให้เหลือแม้แต่คนเดียว แล้วจับเจ้าที่มันกลับมาให้ข้า ต่อให้ทำเขาบาดเจ็บก็ไม่เป็นไร"

ชายฉกรรจ์ไม่กี่คนผงกศีรษะรับคำ ก่อนจะผลุบตัวเข้าร่วมวงต่อสู้ตะลุมบอนอย่างคล่องแคล่วว่องไว

"เจ้าไม่เชื่อฟัง?" เขากลับมาพูดกับนางต่อ ทว่านัยน์ตาดำภายในตาดำกนกไม่แม้แต่จะมองนาง

"ข้า...ข้า...คำของพี่ห่า ข้าไม่อาจไม่เชื่อฟัง" นางโมโหมากแต่กลับไม่กล้าต่อต้านเขา ผู้มีพระคุณชั่วชีวิต พี่ห่าชั่วชีวิต คำพูดของเขาเท่ากับประกาศิต ถ้าต่อต้านเขาจริงๆ แม้แต่นางเองยังไม่อาจให้อภัยตนเองได้

นางหรีตา จ้องมองการต่อสู้ตะลุมบอนที่เบื้องหน้า เหล่าพี่น้องทางนี้เห็นได้ชัดว่าเป็นต่อ ทว่าฟางไฉ่อยู่กลับตกเป็นรอง ถูกความแค้นเรื่องถูกทำให้บ้านแตกสาแหรกขาดบังตาเข้าอีกแล้วหรือ

"ถ้ามีปืนไฟก็ไม่ต้องลงไม้ลงมือแล้ว" นางพูดเสียงค่อย

"ถ้าพวกเขามีปืน ตอนนี้นั่นคนที่ตายก็คือเจ้า" เขาหันหลังเดินกลับเข้าห้องโดยสารเรือพลางเอ่ย "มานั่ง"

นางนั่งลงตามเขาอย่างไม่เต็มใจ สายตากลอกไปทางวงต่อสู้อยู่เป็นระยะ

"เจ้าขึ้นไปสู้อยู่ใจตรวจสอบมาแน่ชัดหรือยัง" เขาเอ่ยถามด้วยท่าทางเฉื่อยชา หยิบหนังสือเล่มหนึ่งมาเปิดอ่านด้วยท่าทางตามสบาย

"อืม..." นางผินดิ่งสติกลับมา กล่าวตอบอย่างจริงจัง "ต้องขอบคุณพี่สิบที่ช่วยสืบสวน จางต้าหลางที่ติดต่อกับพวกเราส่งสินค้าให้พี่น้องสกุลวังทั้งหมด"

"อ้อ?"

"นับตั้งแต่พี่น้องสกุลวังร่วมงานกับเกาะเผดเป็นต้นมาก็ชอบแย่งตัวพ่อค้าของพวกเราไปเป็นประจำ จนชวนให้คนไม่อาจไม่สงสัย...อะ!" นางคิดว่ากระบอกก่อนกระโดดลุกขึ้น เนื่องจากมองเห็นนินจาชุดดำคนหนึ่งวิ่งตะปบมาทางเรือเล็ก

"นั่งลง ข้างในนี้ยังไม่ถึงคราวให้เจ้าต้องลงมือเอง" เขาไม่แม้แต่จะเผยอเปลือกตาขึ้นมอง

ทันใดนั้นนินจาชุดดำก็ถูกฟางไฉ่ฉู่ใช้แสฟาดร่างขาด นางเพื่อนหน้าหนี กลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบากก่อนนั่งลง ชั่วชีวิตก็ยังเลียนแบบความสุขุมเยือกเย็นของพี่ห้าไม่ได้ และชั่วชีวิตก็เห็นฝีมือโหดร้ายทารุณของพี่ไฉ่ฉู่ไม่ชินเช่นกัน

"เขาเช่นฆ่าจนไร้สติไปแล้วมิใช่หรือไร" เขาทำเป็นถามอย่างไม่ใส่ใจ

"เจ้าก็อยากเป็นอย่างเขา?"

นางขยับปาก พูดด้วยความโมโห "ไม่ ข้ารำเรียนยุทธ์เพียงเพื่อไว้ปกป้องพี่ห้า"

เขาแค้นเสียงเบาๆ

"ปกป้องข้า? ข้ากายข้าเลี้ยงไว้แต่พวกมูทะลุวาม สามารถมีชีวิตรอดมาได้ก็ควรขอบคุณฟ้าขอบคุณดินแล้วจริงๆ" เขาปิดหนังสือก่อนหลับตาพักด้วยความเบื่อหน่าย

ผ่านไปครู่หนึ่ง ชายฉกรรจ์ไม่กี่คนก็จับตัวฟางใจผู้ขึ้นมานบนเรือ

"ท่านห้า..." ฟางใจผู้หอบหายใจ เก็บแค้นเข้าเว กลืนอายการฆ่าฟันอันบ้าคลั่งยังไม่ทันเก็บลงลิ้น แต่ก็เริ่มกระวนกระวายขึ้นมาแล้ว ไม่ต้องให้ราชาจิ้งจอกเอ่ยปาก เขาก็รู้ว่าหลังกลับถึงเกาะจิ้งจอกจะต้องถูกลงโทษอีกแล้ว

"ออกเรือ" ราชาจิ้งจอกไม่ได้มองเขาก็เอ่ยพูดขึ้นอย่างเฉยชา

"ฮะ เดียวก่อน!" นางพลันกระโดดผลุงลุกขึ้นวิ่งปราดไปหัวเรือ คราวนี้เมื่อครู่ถูกเหวี่ยงทิ้งไว้หน้าเรือเล็กขึ้นมา หันหน้ากลับมาร้องบอกว่า "พี่ห้า พวกเราพาเขากลับไปด้วยเถิด ชาวฟอหล่างจี* ผู้นี้หนีออกมาจากเกาะแฝด เมื่อครู่ถ้ามิใช่ได้เขา ข้าคงด่านโจรสลัดวอโค้วพวกนั้นไม่ไหวไปนานแล้ว"

คุกใต้ดินบนเกาะจิ้งจอก

"เจ้าไม่เหมาะจะฝึกยุทธ์"

* ฟอหล่างจี ทัพบัพพามาจากคำว่า Farangi ในสมัยราชวงศ์หมิงใช้เรียกชาวโปรตุเกสและสเปน

ฟางใจอยู่ก่อนหายใจหนักๆ คำรบหนึ่ง เสียงสะท้อนก้องอยู่ในคุกน้ำ อันเงียบเหงาวังเวง ครึ่งท่อนล่างของเขาแช่อยู่ในน้ำ สองมือถูกใส่กุญแจมือตรึงไว้บนผนัง มองไล่ขึ้นด้านบนตามสี่ด้านผนังจะเห็นคุกกี้ใต้ดินหลายห้อง ผ่านสอยอวีก็ถูกขังอยู่ในห้องด้านบนตรงข้ามเขา แต่ไม่ได้ถูกล่ามมือล่ามเท้า กำลังนั่งขมวดคิ้วเรียวอยู่บนพื้นเย็นเฉียบ

"สอยอวี ข้ากำลังพูดกับเจ้าอยู่" เขาเร่งเสียงดังขึ้น เขาพูดมากมายแต่ไหนแต่ไร ไม่มีเวลาไหนที่ไม่พูด ถ้าไม่มีใครพูดด้วยก็ให้เขาตายให้จบๆ ไปยังดีกว่า

"ข้ากำลังพิจารณาตนเอง"

"พิจารณาตนเอง?" เขาทำเสียงถ่มน้ำลาย ก่อนหัวเราะว่า "ถ้าเจ้ารู้จักพิจารณาตนเองจริงๆ วันนี้ก็คงไม่ถูกท่านห้าขังไว้ในคุกใต้ดินแล้ว"

ผ่านสอยอวีแลบลิ้นปลิ้นตา พลิกตัวลุกขึ้น มองลงไปด้านล่าง ผ่านลูกกรงเหล็ก

"พี่ใจอยู่ ว่าแต่ผู้อื่นไม่รู้จักดูตัวเอง ไม่มีอะไรดีไปกว่ารู้ความผิดแล้วปรับปรุงแก้ไข ท่านน่าจะต้องรู้จักพิจารณาตนเองถึงจะทำให้พี่ห้าปล่อยท่านออกไปไวๆ ได้ รสชาติการแช่อยู่ในน้ำไม่สบายเอาเสียเลย"

"ข้ามีความผิดอะไร ถ้าหากคนในครอบครัวเจ้าล้วนตายเพราะโจรสลัดวอไควบ้าง เจ้าว่าเจ้าจะลงมือหรือไม่" เขาพูดด้วยความโกรธแค้น พอนึกถึงอุบัติเหตุที่ถล่มใส่ในตอนนั้น ในดวงตาก็ตีเมฆไปด้วยแววสังหาร

และก็มีเพียงเวลานี้ที่ใบหน้าอ่อนเยาว์เหมือนเด็กซึ่งเดิมทีดูเป็นมิตรจะย้อมไปด้วยแววดุร้าย ความเกลียดแค้นของเขาทำให้สติพิจารณาของเขาบิดเบี้ยว นางไม่เข้าใจว่าเหตุใดพี่ห้าถึงไม่เคยขึ้นและดักเตือนเขา

นางโตมาด้วยกันกับพี่ไฉ่อยู่ตั้งแต่เล็ก รู้ว่าผู้ที่เขายอมรับนับถือที่สุดในชีวิตนี้ก็คือพี่ห้า ถ้าพี่ห้ายอมพูด ไม่นานเขาอาจจะยอมล้มเลิกการแก้แค้น แต่เหตุใดพี่ห้าถึงไม่เคยห้ามปรามความคิดแก้แค้นของเขาเลย

"ฆ่าโจรสลัดวอไค่วเหล่านั่นแล้ว ในใจท่านรู้สึกดีจริง ๆ หรือ" นางถามเสียงเบา

"จริง" เขาสบตานางด้วยสายตาวาวโรจน์ "ข้าเคยบอกว่าเจ้าไม่เหมาะจะฝึกยุทธ์ สูยอวี เป็นเพราะว่าเจ้าใจอ่อนเกินไป ข้าฝึกยุทธ์นอกจากเพื่อปกป้องท่านห้าแล้ว ที่เหลือมีเพียงจุดประสงค์เดียว...ก็คือฆ่าคนรื้อเป็นให้สิ้นซาก ข้าเห็นหนึ่งคนก็ฆ่าหนึ่งคน จนกว่าข้าจะตาย" ดวงตาเขาเป็นสีแดง อารมณ์ขณะฆ่าคนก่อนหน้านี้ยังหลงเหลืออยู่ในเลือดเขา

นางขดตัวสั่นสะท้านน้อยๆ หันหลังฟังลูกกรงเหล็ก "ข้าไม่อยากเห็นท่านอีกแล้ว"

"ว่าอะไรนะ" ฟางไฉ่ฮู้อึ้งไป

"หน้าท่านน่าเกลียดเสียจริง พี่ไฉ่ฮู่ที่ข้ารู้จักไม่อัปลักษณ์เหมือนท่าน" *อัปลักษณ์?* ฟางไฉ่ฮู่แค้นเสียงออกจมูก

"เจ้าคิดว่าเจ้าเป็นใคร ฤย! แม้แต่รูปโฉมของนางเด็กเสี่ยวซุนในครัว ยังเหนือกว่าเจ้าอยู่สามส่วน เจ้ามีสิทธิ์มาว่าข้าน่าเกลียดด้วยหรือ"

นางแลบลิ้นปลิ้นตาอีกครั้ง ก่อนจะมองเห็นว่าประตูใหญ่ของคุ้กใต้ดินพลันถูกผลักเปิดเบาๆ ผู้ที่เดินเข้ามาคือบาทหลวงซา ริมฝีปากบางจิ้งแยมยิ้มขึ้น

เขาขยิบตาให้นาง

คุกกี้ได้ดินแบ่งเป็นสองชั้น ชั้นหนึ่งเป็นที่ที่ซังนางในตอนนี อีกชั้นก็เป็นคุกกี้ที่ซังฟางใจอยู่ เขามองไม่เห็นบาทหลวงซา เว้นแต่ว่าบาทหลวงซาจะเดินเข้าไปในคุกกี้ห้องใดห้องหนึ่ง

"ไม่เถียง? อย่างนั้นก็ช่างเถอะ"

ฟางใจอยู่แค้นเสีย คุกกี้ทำอย่างน้อยๆ เขาต้องถูกซังไปอีกหลายวัน สุกอวีก็โชคดีกว่าเขาแล้ว แม้ท่านห่าจะลงโทษที่นางไม่เชื่อฟัง แต่ยังคงยังมีอไวไม่ตรี เดิมนางก็ไม่เหมาะจะฝึกยุทธ์ ความใจอ่อนของสตรีเป็นเหตุผลหนึ่ง อีกด้านคือร่างกายนางไม่เหมาะจะได้รับบาดเจ็บเสียหายมากเกินไป

ตอนที่เขาถูกเก็บกลับมา บนเกาะจึงจอกก็มีสุกอวีแล้ว ว่ากันว่านางก็ถูกท่านห่าเก็บกลับมาเช่นกัน รายละเอียดในเรื่องต่างๆ ของนางนั้น เขามิรู้แน่ชัด รู้เพียงว่าขณะตนเองถูกเก็บกลับมา นางกำลังพักรักษาอาการป่วยอยู่ ตัวผอมๆ เล็กๆ แหงๆ เหมือนหนูน้อยที่ได้รับการบำรุงไม่เพียงพออย่างไรวางนั้น ครั้นต่อมาหลังท่านห่ามอบหมายให้จอมยุทธ์บนเกาะเริ่มสอนวิทยายุทธ์แก่เขา นางก็ปรากฏตัวออกมาเช่นกัน ถูกท่านห่าหิ้วมาให้ฝึกยุทธ์ด้วยเพื่อให้ร่างกายแข็งแรง

เขาเรียนยุทธ์ จุดประสงค์เดิมคืออยากแก้แค้น ต่อมากลับกลายเป็นผู้อารักขาที่ภักดีของท่านห่า ครั้งหนึ่งเขาเคยถูกคนพินหลังสองดาบแต่ยังคงสู้ตายให้ท่านห่าหนีไปได้โดยปลอดภัย ตอนนั้นไม่แม้แต่จะคิดว่าชั่วชีวิตนี้จะสามารถแก้แค้นที่ถูกทำให้บ้านแตกสาแหรกขาดได้หรือไม่ คิดเพียงแต่ว่าต้องปกป้องท่านห่า แล้วจุดประสงค์ในการฝึกยุทธ์ของสุกอวีเล่า นอกจากเรื่องทำให้ร่างกายแข็งแรง ท่านห่าให้นางฝึกยุทธ์

เพื่อเป็นผู้รักษาที่ภักดีอีกคนไหม

จำได้ว่าเคยได้ยินว่าท่านห้ามมาจากสกุลนี้แห่งเมืองหนานจิง ในตระกูลมีพี่น้องจำนวนมาก ข้างกายแต่ละคนจะต้องมีผู้รักษาที่ภักดีหนึ่งคน ไม่อาจมากไปกว่านี้ เพราะว่าผู้รักษานั้นจะต้องเฝ้าพิทักษ์เจ้านายไปตราบตราบชีวิตจะหาไม่ ทว่าท่านหักกลับรับไว้ถึงสองคน เป็นกรณีพิเศษ แต่ใครที่จะเป็นผู้รักษาชีวิตของท่าน

เขาไม่มีความคิดจะแย่งตำแหน่งผู้รักษาข้างกายราชาจึงจอกแต่คำเรียกขานที่ทั้งสองใช้เรียกราชาจึงจอกตั้งแต่เล็กได้แสดงชัดถึงท่าทีที่ท่านห้ามต่อพวกเขาแล้ว ทว่าเหตุใดยังต้องให้ส่วยอวีผู้ฝึกยุทธ์อีกเล่า นางไม่เหมาะสมจริงๆ ผิดต่อไปก็ไม่แน่ว่าจะเทียบพันวิทยายุทธในตอนนี้อย่างเขาได้

"พี่ไฉ่ฉู่"

"ทำไม อยากรู้อะไรแล้วหรือ เช่นนั้นก็ต้องดูว่าข้ามีอาภรณ์จะต่อล้อต่อเถียงกับเจ้าหรือไม่"

"ข้าอยากเกลี้ยกล่อมให้ท่านพิจารณาตนเอง พอเข้าเกาะ พี่หาก็โยนพวกเราเข้าคุก ถ้าไม่พิจารณาตนเอง เกรงว่าชีวิตคงไม่ต้องคิดเรื่องออกไปแล้ว ยามนี้ข้ากำลังพิจารณาตนเองอยู่ คราวหน้าจะไม่กระทำการมูทะลุวามเด็ดขาด พิจารณาตนเองๆ..." นางประนมมือ ซ่อนรอยยิ้ม

"อู๋! เจ้ากำลังพาลอะไร" นางเปลี่ยนเป็นสีขลาดตั้งแต่เมื่อไร "ข้าไม่มีวันให้อภัยพวกหรือเป็นเหล่านั้นชั่วชีวิต ข้าเห็นหนึ่งคนก็ฆ่าหนึ่งคน จะไม่มีคนหรือเป็นคนใดเล็ดลอดไปภายใต้สายตาข้าได้แม้แต่คนเดียว ไม่ช้าก็เร็วข้าจะฆ่าพวกมันไม่ให้เหลือแม้แต่เศษซาก...เอ๊ะ!

บาท...บาทหลวงซา" ดวงตาเขาเบิกโต ลูกตาแทบถลนออกจากเบ้า มองบาทหลวงซาที่ไม่รู้เดินเข้ามาในคุกใต้ดินตั้งแต่เมื่อไร ทั้งยังกำลัง ยืนอยู่ข้างสุยวี่

นางยืมตาหิ เป็นเพราะนางชอบยืมนี้นา หลังเขาถูกเก็บกลับมา เกาะจิ้งจอกก็รู้แล้วว่านางชอบยืม แต่ยามนี้นางยืมได้ชั่วร้ายนัก แม้แต่ ดวงตายังโค้งขึ้น รอยยิ้มพรรณนี้น่ากลัวเหลือหลาย เพียงพอจะทำให้เขา ใจเต้นรัว นึกเสียใจในสิ่งที่ทำลงไปแล้ว

"บาทหลวงซา...ท่านห้าบอกให้ท่านมาหรือ" เขาเอ่ยถามหยังเชิง บาทหลวงซาผู้เฒ่าที่ยืนอยู่บนเกาะจิ้งจอกมานานหลายปีผู้นี้

บาทหลวงซาผู้มีอายุร่วมสามสิบ เขาแยมยืมพลางพยักหน้า

"ราชาจิ้งจอกต้องการให้ข้ามาดูว่าใครยอมสำนึกผิดบ้าง" ผลลัพธ์ จากการอาศัยบนเกาะจิ้งจอกมาหลายปีก็คือพูดภาษาอื่นได้คล่อง แทบจะ ไม่ติดสำเนียงผู้เฒ่าแต่เดิมของเขาแล้ว

ลูกตาที่โปนออกมาของฟางใจอู่ถลึงมองเขาเป็นครู่ใหญ่ถึงค่อย เลื่อนไปทางสุยวี่อย่างเชื่องช้า "เจ้ารู้ว่าเขามา?" ฟันเขาเริ่มขบกันแน่น

"ข้ารู้สิ" นางเผยรอยยิ้ม "อีกทั้งข้าก็พิจารณาตนเองแล้ว บาทหลวงซา จะปล่อยข้าออกจากคุกแล้ว ฟี่ใจอู่ ตอนเย็นข้าจะเอาข้าวคุกมาเยี่ยม ท่าน"

บาทหลวงซาขมวดคิ้วด้วยท่าที่จริงจัง ทว่าในดวงตามีแต่แววขบขัน

"แม่นางสุยวี่ คำสั่งของราชาจิ้งจอกคือคนที่ถูกขังในคุกนี้ ไม่อนุญาตให้กินข้าวเหมือนกันหมดไม่มีข้อยกเว้น"

"อ้อ ข้าลืมไป"

"ผ่านสุขอวี!"

ลำเอียงชัดๆ!

เขารู้ดีว่าพอบาทหลวงซาเข้ามาคุกได้ดิน จากมุมของสุขอวีสามารถมองเห็นได้แน่นอน บัดซบ! ทั้งๆ ที่เขารู้ดีว่าใจของท่านห้าเอนเอียงอยู่แต่เดิมแล้ว ทว่า...ก็ยังไม่โหดอยู่ดี

"สุขอวี ไปเปลี่ยนชุดที่สะอาดก่อนเถอะ สูดไอน้ำในคุกได้ดินนี้มากเกินไปจะทำร้ายร่างกาย" บาทหลวงซากล่าวด้วยความห่วงใย

"ทราบแล้ว" นางยิ้มแยมอย่างเป็นมิตร ก่อนโบกมือให้ฟางไฉ่อยู่ "พี่ไฉ่อยู่ เข้าไปก่อนละ พิจารณาตนเองเสีย ต้องพิจารณาตนเองถึงจะหลุดพ้นห้วงทุกข์ได้"

"ผ่านสุขอวี!"

เจ้าตัวบัดซบ!

เขาทำได้เพียงมองดูทั้งสองคนหายลับสายตาของตนไปตาปริบๆ ถ้าเมื่อครุ่นางบอกใบ้ให้สัญญาณเขาสักหน่อย เขาก็หลุดพ้นห้วงทุกข์อันเย็นยะเยือกนี้ได้เช่นกัน ช่างไรน้ำใจสันดี!

เขาขยับไปข้างหน้า กุญแจมือและตรวนล่ามเท้าเหนี่ยวรั้งร่างเขาไว้สมควรตาย! ร่างกายถึกทรหดของเขาทนไอน้ำในคุกนี้ได้ ก็ควรเป็นเขา รับโทษจริงๆ นานเท่าไรแล้วที่ไม่ได้ลิ้มรสความรู้สึกรของการฆ่าคนเป็นผักปลาเช่นนั้น ฆ่าจนลืมท่านห้า ลืมความแค้นของครอบครัว เพียงต้องการเป็นนเลียด นี่ก็คือสาเหตุที่ท่านห้าขังเขาไว้ในคุก? เขากัดฟันแสร้งที่เอาจริงไปชั่วครู่ บนนั่นยังมีเลือดเประอยู่ ไม่มีอาวุธก็เหมือนถูกลอกหนังออกไป ให้เขาอยู่คนเดียวอย่างนี้สักสองสามวัน ไม่มีใคร

ให้ลับฝีปากด้วย นั่นจะต้องเป็นช่วงเวลาที่แสนทรมานอย่างแน่นอน

"ผ่านสู่อวี่ที่สมควรตาย!" เขาก็ม้วนหน้าคอดก พลังกักดันพุด

บุรุษผู้หนึ่งผลักเปิดประตู 'เรือนฉางซุน' เสียงเอี้ยดอ้าดแผ่วเบา
เห็นได้ชัดว่ามีได้รบกวนผู้ใดในเรือน จากนั้นเขาก็เดินทอดน่องเข้ามา
อย่างไร้รู้สึมเสียง

ภายในเรือนตกแต่งค่อนข้างเรียบง่าย...เตียงหนึ่งหลัง โต๊ะกลม
หนึ่งตัว เก้าอี้ญี่ปุ่น* สองตัวรวมกับตู้อีกหนึ่งใบ นอกจากนี้ก็ไม่มีอะไรแล้ว
ข้างเตียงมีฉากบังลมอยู่บานหนึ่ง บนฉากมีชุดบุรุษพาดอยู่ เสียงน้ำสาด
รดตังซาตๆ หายๆ ออกมาจากหลังฉากบังลม ริมฝีปากเขาปรากฏรอยยิ้ม
ชอบกล ก่อนจะถอดหน้ากากจิ้งจอกลง เผยใบหน้าชั่วร้ายงามละมุน
ออกมา

ใบหน้าเขาสมควรจะน่ามอง...องอาจผึ่งผายทั้งยังหล่อเหลาพร้อมพราย
แม้ไม่มีกลิ่นอายสุภาพเรียบร้อย แต่กลับมีความสง่างามเป็นธรรมชาติ
อันเป็นลักษณะพิเศษของบุรุษในแถบเจียงหนานอย่างเต็มที่ แวบแรก
ที่มองเห็นก็ให้ร้อนตารื่นใจ แต่ยามสายตาเขาซ้อนขึ้นจากสมุดบันทึก
บนโต๊ะกลม นัยน์ตาดำที่ยากจะแยกแยะเจตนาดีร้ายนั้นกลับเปลี่ยนแปลง
ใบหน้าที่เคยที่ไร้พิษภัยไป

เขาเปิดสมุดบันทึกดูเล่นๆ เสียงกระดาษเปิดพลิกดังเป็นครู่ใหญ่
กว่าจะทำให้คนที่หลังฉากรู้ตัว

"ผู้ใดกัน!"

* เก้าอี้ญี่ปุ่น เป็นเก้าอี้ที่มีพนักพิงเป็นซี่ไม้กลมตั้งเรียงกัน

บุรุษแค้นเสียงเย็นเสียงหนึ่ง พลังเตะเก้าอี้ขึ้นมาขีดไปทาง
ฉากบังลมอย่างไม่ใส่ใจ

"ว้าย!" เสียงน้ำกระเซ็นซู่ซ่า กระบองเหล็กขีดฉากบังลมกลับมา
พร้อมกับโจมตีใส่เขา สองมือเขาไหล่เก็บไว้ด้านหลัง เอียงตัวหลบอย่าง
สบายๆ กระบองเคลื่อนตามร่างเขา ลมแรงขีดด้านข้างตัวเขา เขาคว้า
กระบองเหล็กไว้แล้วกระตุกดึงอย่างรำคาญอยู่บ้าง พร้อมกันนั้นก็ก้าวทำ
ไปข้างหน้า ประคองผู้ให้กระบองที่ทรงตัวได้ไม่มั่นคง มือเลื่อนไปตาม
เอวเปลือยเปล่าของนาง กดตัวนางกลับลงไปในอ่างอาบน้ำ

"พี่ห่า!" นางสูดหายใจเฮือก รีบเลื่อนร่างเปลือยเปล่าขาวราวหิมะ
ลงในน้ำแทบไม่ทัน

"ไม่ใช่ข้าจะยังมีใคร" ไม่ได้เจอกันแค่เดือนครึ่ง เจ้ากลับลืมเสียแล้วว่า
บนเกาะจะมีใครขวัญกล้าเข้ามาเรือนฉางซุนโดยไม่แจ้งให้ทราบก่อน...

"นั่น...นั่นสิ" บนหน้าร้อนผ่าว นางลืมโรคเก่าของพี่ห่าไปได้อย่างไรกัน
ดวงตาผ่านสายอวี้เบิกโต จ้องมองเนี่ยย่างยงใช้เท้าเกี่ยวเก้าอี้ชูเป่ย์ที่ล้ม
อยู่บนพื้นขึ้นมาก่อนนั่งลงอย่างเยือกเย็นเป็นธรรมชาติตาไม่กะพริบ
"พี่ห่า...ท่านมีธุระ?"

ฉากบังลมล้มลงแล้ว แต่เขาก็นั่งอยู่ตรงหน้าต่างที่เบี่ยงหน้าอย่าง
ไม่เกรงคำครหา ห่างเพียงไม่กี่ก้าวจากอ่างอาบน้ำ...ไหล่นางกระตุก พี่ห่า
ไม่เกรงคำครหา แต่...แต่นางเกรงนี่! คนบ้า...ไม่ๆๆ ด่าเขาไม่ได้ พี่ห่า
เป็นบุรุษที่นางเคารพที่สุดในโลก จะด่าเขาได้อย่างไร! ทว่าน่าตายนัก
นับแต่นางอายุสิบสามเป็นต้นมา โรคพรรค์นี้ของพี่ห่าก็ไม่ได้กำเริบแล้ว

"ทำไม ข้าอยู่ตรงนี้ทำให้เจ้ากระอักกระอ่วนขึ้นมา?"

พูดบ้าง ชายหญิงมีความแตกต่างกันนะ

"ไม่ใช่..." นางตอบอย่างดูฉลาดกลัว อยู่ต่อหน้าเขาก็พูดปฏิเสธ
ไม่ค่อยออก

"เช่นนั้นก็ดี" ดวงตาเขากวาดมองนางตามสบายรอบหนึ่ง

"ข้า... ข้าเห็นว่าพี่ห่าจะอยู่ในห้อง รอข้าไปหา" ร่างนางเลื่อนต่ำลงใน
น้ำใสแจ่มมากขึ้นอีก เนื้อหนังส่วนที่โผล่เหนือน้ำเริ่มชาเพราะการจ้องมอง
ของเขา

"ข้าก็กำลังรอเจ้า แต่คิดไม่ถึงว่ารอเป็นครึ่งค่อนวันแล้ว เจ้าก็ยัง
อาบน้ำอย่างซักซ้ายี้ดยาดอยู่"

"ข้า... ข้าใกล้จะเรียบร้อยแล้ว..."

"ตั้งแต่เมื่อไรที่เจ้าพูดจาตะกุกตะกัก จนฟังไม่เป็นคำพูดแล้ว"

"เจ้าคะ... ข้าจะปรับปรุง..." นางไม่กล้าซ่อนตามองสายตาวาววับ
ของพี่ห่าตรงๆ เจ้าคนโง่เง่าเต๋าคู่กัน... ไม่ ไม่ควรด่าพี่ห่าสิ เขาเกิดมา
ก็มีนิสัยทำอะไรตามใจอย่างมาก แทบจะทำทุกอย่างตามความต้องการ
เลยทีเดียว บนเกาะจิ้งจอกเขาเป็นนาย ในใจนางฐานะของเขาสูงส่ง
ประหนึ่งอวี๋หวงต้าตี้* แม้แต่ให้นางตายเพื่อพี่ห่า นางก็จะไม่ประท้วง
สักคำ... หากแต่มีได้หมายความว่าเขาจะเอาแต่เล่นตลกพรอค์นี้ได้

เดิมก็เป็นเช่นนี้มาตั้งแต่เล็ก ตั้งแต่นางจำความได้ก็มีพี่ห่าอยู่ใน
ความทรงจำแล้ว เขาเลี้ยงนาง สอนนาง ทรมานฝึกฝนนาง เอ้อ บางที
อาจจะยังเอ็นดูนางอีกนิดหน่อย ทำให้นางมีความเชี่ยวชาญหลายแขนง
จากที่ไม่มีอะไร วันเวลาตอนยังเล็กนั้นลำบากนัก ล้วนต้องขอขอบคุณเขา

* อวี๋หวงต้าตี้ หรือเล็กเขียนฮ่งเต้ เทพเจ้าผู้ปกครองสวรรค์ตามความเชื่อของศาสนาเต๋า ดูแลทั้งแดนสวรรค์
โลกมนุษย์ จรดเมืองบาดาล

ขณะที่ใจอู่มุ่งมั่นฝึกยุทธ์ นางต้องจำเรียนเขียนอ่าน เรียนเย็บปักถักร้อย เรียนยุทธ์รวมถึงเรียนเพลงพิน หมากล้อม ลายอักษร ภาพวาด เรียนจนแทบจะมากกว่าพี่ห่าแล้ว เหนื่อยยิ่งนัก ทว่ากล่าวตามตรง นางรู้สึกขอบคุณเขา ถึงขนาดว่ายินยอมพร้อมใจจะจงรักภักดีต่อเขาไปชั่วชีวิต เช่นเดียวกันกับพี่อู๋ หากแต่...พี่ห่าดันมีข้อเสียในจุดนี้ บางทีอาจเป็นเพราะความมีนิสัยทำตามใจ เขาถึง...ไม่คิดเล็กคิดน้อยต่อเรื่องชายหญิง มีความแตกต่าง มักจะ 'เล่นสนุก' กับนางเป็นประจำ...มีบางครั้งตื่นมากลางดึกยังนึกว่าเจอดีแล้ว ภายได้แสงจันทร์สลัวราง นางมองเห็นพี่ห่ากอดอกจ้องมองนาง ที่แหย่น้อยก็ตื่นมาพบว่าตนเองไม่รู้มีเพื่อนร่วมหมอนเพิ่มมาคนหนึ่งตั้งแต่เมื่อไร

ข้อห้ามที่ว่าชายหญิงไม่ควรแตะเนื้อต้องตัวกันถูกเขาทำลาย แม้ว่าหลังจากนางอายุได้สิบสาม พี่ห่าจะรักษาระยะห่างระหว่างชายหญิงมากขึ้น แต่นางก็รู้ว่าชั่วชีวิตนี้ของตนไม่บริสุทธิ์อีกต่อไปแล้ว

"หน้าเจ้ากลมไปหน่อย" เนี่ยยางยงว่า เขาเดินไปยกขามา ก่อนจะนั่งลงอีกครั้ง ประหนึ่งว่าอยู่ในห้องตนเอง

"ข้า..." ดวงตาดำเรียวยาวที่มีหนังตาชั้นเดียวกะพริบปริบๆ รู้สึกอยากร้องแต่ไร่น้ำตาอยู่ข้าง "ใช่แล้ว ข้าอ้วนขึ้น พี่สิบดูแลดี"

เขาจิบชาไปคำหนึ่ง ก่อนขมวดคิ้วมองถ้วยน้ำชา

"แค่เดือนครึ่งนี้ก็สามารลดเจ้าจนเป็นเช่นนี้ได้ น้องสิบดูแลได้ดีจริงๆ ถ้ามิใช่ข้าเข้าใจเจ้า ข้าคงได้คิดจริงๆ ว่าเจ้าขึ้นไปสู่ยोजิเพียงสนใจแต่กินไม่ทำงานทำการ"

ดูพี่ห่าพูดเข้าสิ เหมือนว่านางอ้วนจนเผลอกระนั้น นางถลึงมองเขา

น้ำเริ่มเย็นแล้ว อยากลุกขึ้นก็ไม่กล้า ท่าทางที่ห้าเกรงว่าจะชวนคุยเรื่อง
สัพเพเหระแล้ว นี่ช่าง...เกินไปจริงๆ!

ลึกลง นางเองก็รู้อยู่แล้วว่านางไม่ใช่คติชนาที่เขาคะปลอยนางออก
จากคุกอย่างง่ายดาย นี่เพียงเป็นการเปลี่ยนรูปแบบการทรมานเท่านั้น

"ข้าพูดกับเจ้าอยู่นะ ทำไม ขึ้นไปสู้อยู่มาเที่ยวหนึ่ง แม้แต่พูดก็ทำ
ไม่เป็นแล้วหรือ" เขาคืบคลานไปอีกอีก หัวคิ้วยิ่งมุ่นยิ่งลึก

"ข้า...พี่ห้าจะด่าก็ด่าเถอะ สูยอวี่กำลังรออยู่"

"ด่า?" เขาเลิกคิ้ว นัยน์ตาดำอันชั่วร้ายจ้องมองนาง "ข้าจะด่าใคร
ด่าเจ้าหรือ จะด่าอะไร เจ้าขึ้นไปทำงานที่สูยใจ เดิมนึกว่าติดตาม
ข้างกายน้องสืบจะได้ศึกษาโลกกว้างมาสักหน่อย แต่ดูเถอะว่าเจ้าเรียน
อะไรมา อีกทั้งน่าอะไรกลับมามีด้วย ชาวผอหล่างจีผู้นั้น เจ้าเห็นเกาะ
จิ้งจอกเป็นอะไร เป็นโรงทาน? หรือเป็นเรือนพักรวมในตรอกที่รับคน
ไร้ประโยชน์เอาไว้หมด ข้าจะด่าเจ้าได้อย่างไรกัน ตั้งแต่เล็กจนโตเจ้าเคย
ได้ยินข้าด่าเจ้าสักคำด้วยหรือ"

ที่แท้ก็เพราะชาวผอหล่างจีผสมแดงผู้นั้น

"เขา...เขาช่วยข้าไว้ พี่ห้า ถ้ามิใช่เขาทนมองเฉยไม่ได้ เลยช่วยข้า
จากน้ำมือโจรสลัดวอโค่วกลุ่มนั้น เกรงว่าข้าคงไม่อาจกลับมาอยู่ข้างกาย
พี่ห้าได้อีกแล้ว"

"อ้อ? นั่นก็หมายความว่าเจ้ารำเรียนมาไม่ได้ความแล้ว?" ตาเขา
หลี่ง "เรียนมาไม่ได้ความก็กล้าไปสู้โจรสลัดวอโค่ว? เจ้าต้องการช่วยคน
หรือต้องการเอาชีวิตไปทิ้งด้วยกันแน่"

"พี่ห้า พวกเขาคือคนนะ!" นางขยับ คิดจะลุกขึ้นด้วยความพลุ่งพล่าน

น้ำกระเซ็น ทว่าพอมองเห็นสายตาเขาเลื่อนลงด้านล่างถึงค้อยลนลาน
ขดตัวกลับลงไปใหม่ "พี่ห้า พวกเขามาก่อกวนหมู่บ้านชาวประมงริมทะเล
อีกแล้ว ขอเพียงเป็นชาวฮั่นก็ล้วนจะชักดาบเข้าช่วยทั้งนั้น"

"ปมเรื่องฮั่นอีกแล้ว?" สีหน้าท่าทางเขาเฉยชา นัยน์ตาดำแม้จะมี
แววชั่วร้ายเพิ่มมาหลายชั้น แต่สิ่งที่แสดงออกมายังคงเป็นความเฉยชา

"ข้า...ข้าไม่รู้ว่านี่เป็นปมเรื่องฮั่นหรือไม่ แต่โจรสลัดวอไค่ว
รุกรานยึดครองก่อกวนชาวบ้านผู้บริสุทธิ์เป็นเรื่องไม่ถูกต้อง" ถึงจะติดตาม
อยู่ข้างกายเขาเป็นสิบปี แต่ก็ไม่มีวันเลี่ยนอย่างนิสัยเย็นชาและทศนะ
ที่มีต่อ 'คน' ของเขาได้

"อ้อ เจ้ารู้จักเทศนาแล้ว แม้แต่คำข้าก็ลืมหืมแล้ว ดังนั้นเจ้าเลยลงมือ
ข้ายังพาคณกลับมาด้วย เจ้าคิดจะจัดการกับเขาอย่างไร"

"ข้า...เขากลับไปเกาะแผดไม่ได้แล้ว บางที...เขาอาจจะอยู่ที่เกาะ
จิ้งจอกต่อได้?" นางมองเขาอย่างคาดหวัง

คิ้วเขาเลิกขึ้น จ้องนางเป็นครู่ใหญ่

"พี่...พี่ห้า?"

"เจ้าอยากให้เขาอยู่ต่อ?" น้ำเสียงเขาแฝงความหมายลึกซึ้ง

"ข้า...เขาออกจากเกาะจิ้งจอกไปจะต้องถูกคนจากเกาะแผด
ตามฆ่าเป็นแน่ เขาเป็นผู้มีพระคุณช่วยชีวิตข้า ข้าย่อมอยากให้เขาอยู่ต่อ
แน่นอน"

"ดี เจ้าพูดเองนะ" เขารับปาก "เจ้าอยากให้เขาอยู่ต่อก็ให้เขาเป็น
ผู้ติดตามของเจ้า ตอนนี้เขาเป็นคนของเจ้าแล้ว ไม่ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น
เจ้าจะต้องรับผิดชอบเอง"

น้ำเสียงทำนองนี้คล้ายว่านางเคยรู้จัก ก็เหมือนเช่นที่ผ่านมาไม่ว่านางขออะไร พี่ห้าวตั้งแต่ตกลง ทว่าเงื่อนไขแรกคือนางต้องรับผิดชอบผลที่ตามมา นี่ก็คือรูปแบบการสั่งสอนที่เขามีต่อนาง นางอยากทำอะไรล้วนทำได้ทั้งนั้น แต่ผลลัพธ์ต้องรับเอาเอง และเขาก็ไม่เคยให้ความช่วยเหลือใดๆ จริงๆ ถึงนางจะสะกดลื้มอย่างแรง ถึงนางจะมีผลเต็มตัว เขาก็เพียงแต่มองดูอยู่ข้างๆ อย่างเยียบเย็นเท่านั้น

นางล้งเลอยู่ชั่วประเดี๋ยวจึงเอ่ย "ขอบคุณพี่ห้าว"

"ถึงเจ้าจะเรียนไปชั่วชีวิต เกรงว่าก็ยังคงเอาอย่างนิสัยข้าได้ไม่ถึงหนึ่งในสิบ" เขาพูดกับตัวเอง

"ฮึดฮึด" ปลายจมูกนางคันยุบยิบ จึงปิดปากจามเบาๆ ออกมา

เขาแสวงลุกขึ้นยืนด้วยความแปลกใจ

"เป็นหวัดแล้วหรือ ข้าก็ว่าแล้วว่าเจ้าเอาแต่โลภจะแช่น้ำ น้ำต้องเย็นไปนานแล้วแน่นอน จะอาบก็ไปต้มน้ำใหม่ ตอนนี่ขึ้นมาก่อนเถอะ"

ริมฝีปากนางเผยอน้อยๆ ใจเต้นสะดุดไปหนึ่งจังหวะ ตาเรียวยาวเบิกโพลง ถลึงมองเขาก้าวเข้ามาหาอย่างช้าๆ

"พี่ห้าว..."

"หืม?" เขาเหมือนกำลังยืม ยืมได้ชั่วร้ายเลวทรามยิ่งนัก

"ข้า...ข้า...ข้าอยากใส่เสื้อผ้าแล้ว" นางขดตัวลงต่ำกว่าเดิมจนคางแตะผิวหนัง นางเคารพเขา ชื่นชมเขา ความบริสุทธิ์ก็ถูกทำลายภายใต้ น้ำมือเขา หากแต่นั่นมิได้หมายความว่าจะให้เขาทำตามใจชอบได้จริงๆ น่าช่างนัก!

"ข้ารู้ รีบใส่เสื้อผ้าเถอะ เป็นหวัดเข้าจะแย่เอา" เขาหยุดเท้า อีกแค่

ก้าวเดียวก็สามารถมองเห็นทุกอย่างในอ่างแล้ว!

"พี่ห่า" นางทำหน้าอยู่ พี่ห่าตั้งใจจะเล่นยืดเยื้อกับนางอีกแล้วหรือ ถ้าพี่ห่าเป็นแมว เช่นนั้นนางก็เป็นหนูตัวน้อย ไม่มีวันหนีพ้นเงื้อมมือของพี่ห่าไปได้จริงๆ

"สุยอวี่?"

นางยอมรับชะตากรรมแล้ว หน้าก็แดงแล้วเช่นกัน ก่อนจะลุกพรีบขึ้นมา หลับตาปี ยอมจะไม่มองพี่ห่า อย่างน้อยขณะดวงตาชั่วร้ายของเขามองนาง นางก็ไม่ต้องเห็นเขา

"สุยอวี่! เจ้าอยู่ข้างในหรือไม่ ท่านห่าไม่ได้อยู่ในห้อง..." เสียงดังๆ ของฟางไฉ่อยู่ยังไม่ทันดังทั่วเรือนฉางซุน ประตูก็ถูกผลักเปิดอย่างบุ่มบ่ามโผงผางแล้ว

นางตกใจจนสะดุ้ง ยังไม่ทันแต่จะถูกเสื้อผ้าก็มองเห็นพี่ห่าใช้เท้าข้างหนึ่งเตะกระบองเหล็กของนางลอยไป ปลายกระบองฟาดจากบังลมจนพลิกขึ้นมาตั้งอยู่เบื้องหน้าร่างเปลือยเปล่าของนางทันเวลาพอดี ประหนึ่งว่าไม่เคยถูกย้ายที่ไปไหนอย่างไรอย่างนั้น

ดวงตาชั้นเดียวเรียวยาวของนางยังคงเบิกโต วรยุทธ์ของพี่ห่าต้องสูงส่งกว่าพี่ไฉ่อยู่อย่างแน่นอน แม้จะเห็นเขาสำแดงฝีมือน้อยครั้ง แต่เมื่อครูพี่ห่าใช้เท้าเตะลวกๆ ที่เดียวก็ทำให้นางตั้งไม่หยุดได้แล้ว

"ใครอนุญาตให้เจ้าเข้ามาโดยไม่บอกก่อน"

"เฮ้ะ! ท่านห่า" ฟางไฉ่อยู่ได้ยินเสียงอยู่หลังฉากบังลมก็คิดจะก้าวไปสองดู เนี่ยยางยงกลับเดินทอดน่องออกมาจากหลังฉาก

"ท่านห่า ที่แท้ท่านก็อยู่ที่นี้เอง ข้าคิดว่าท่านขึ้นไปทางเหนือแล้ว"

เสียอีก"

"เจ้าคิดว่าข้าปล่อยเจ้าออกมา การลงโทษก็จะสิ้นสุดแล้วหรือ"
เขาเลิกคิ้ว มองอารมณ์ใดๆ จากบนหน้าเขาไม่ออก

รอยยิ้มฟางใจอยู่ค่อยๆ เลือนหายไป

"ไม่ขอรับ ข้ามิได้คิดเช่นนั้น" หน้าเขาเริ่มเหยเก เมื่อครุ่นนึกจริงๆ
ว่าต่อจากสุขอวี โชคดีก็ตกมาถึงเขาแล้ว เขามองท่านห้าหยิบชุดบุรุษ
บนพื้นขึ้นมาโยนไปด้านหลังจากบังลมอย่างแปลกใจอยู่บ้าง งงกันไป
ชั่วครู่ถึงค่อยพูดด้วยความประหลาดใจ

"สุขอวีอยู่ด้านหลัง?" พอยกเท้ากำลังจะก้าวขึ้นหน้ากลับพลันได้ยิน
เสียงห้าม

"นี่เป็นห้องของสตรี เจ้าคิดจะทะเล่อทะล่าไปไหน"

"เอ่! ท่านห้า ข้ากับสุขอวีเป็นเหมือนพี่น้องกัน มีจุดใดในห้องนาง
ที่ข้าไม่เคยเหยียบบ้าง"

"อ้อ?" เสียงเรียบๆ เสียงหนึ่ง ฟังคล้ายเป็นปกติ แต่รู้สึกอยู่ตลอดว่า
ใจสั่นระรัวขึ้นมา

เขาพูดผิดไปอย่างนั้นหรือ ความคิดความอ่านของท่านห้ายากจะ
คาดเดา เขาตามความคิดของอีกฝ่ายไม่ทันโดยสิ้นเชิง

"ท่านห้า...สุขอวี?!" เขาดวงตาสว่างวาว มองใบหน้าของสุขอวี
ชะโงกออกมาจากหลังจากบังลม นางปรากฏตัว เขาก็สบายใจแล้ว
อย่างน้อยที่สุดนางก็เป็นสตรี สตรีก็เป็นเหมือนดอกไม้พูดได้ สามารถ
พิจารณาคาดเดาความหมายของคำพูดท่านห้าได้อย่างแจ่มแจ้ง ต่อให้
ไม่สามารถก็ยังมิสหายร่วมรับกรรมเป็นเพื่อน ช่างดีเสียนี้กระไร

"เจ้า...เจ้ากำลังทำอะไรอยู่" เขาขมวดคิ้วเข้มถาม "ผมยังเปียก อยู่เลย..." ข้าไปครุ่นใหญ่กว่าจะตระหนักได้ว่าเมื่อครุ่นนางกำลังอาบน้ำ... เขาพลันจิ้งจกไปอีกครั้ง สายตาเลื่อนไปยังท่าน้ำ

ท่าน้ำ...เมื่อครู่มิใช่อยู่อ้างหลังฉากบังลมเหมือนกันหรือ

แม้เขาจะเป็นพวกไม่ละเอียดอ่อน แต่ก็เข้าใจดีว่าถ้าเห็นร่างเปลือย ของสตรีจะมีความรู้สึกเช่นไร...เขากลืนน้ำลาย ไม่รู้ว่าประโยคแรกที่ เอ่ยปากจะออกหน้าแทนสุขอวีดีหรือไม่

"พี่ไฉ่จู่ ข้านึกว่าท่านยังต้องถูกขังต่ออีกสามวันห้าวันถึงจะออกมา เห็นเดือนเห็นตะวันได้อีกครั้งเสียอีก" สุขอวีก็ล่ำลี่ยิ้มๆ ยกเก้าอี้ชูเป้ย มาให้นี๋เยียงยงนั่งลง เรือนผมยาวเปียกชื้นของนางบดบังดวงหน้าไว้ ครึ่งหนึ่ง แม้จะสวมชุดบุรุษ แต่ลักษณะของสตรีได้แสดงออกมา หมดเปลือก เห็นเขาไม่ตอบรับ นางก็เงยหน้าขึ้นมาเรียกยิ้มๆ

"พี่ไฉ่จู่?"

"อะ...อู๋! ใครบอกว่าข้ายังต้องถูกขังอีกสามวันห้าวัน เจ้าแข่งข้า ให้น้อยหน่อย อย่างนี้ก็มีท่าน้ำให้ท้ายเจ้า เจ้าก็ไม่กลัวอะไรแล้ว" ฟางไฉ่จู่ได้สติกลับมาเปิดปากด่านางทันที

นางเดินไปด้านหลังนี๋เยียงยง แลปลิ้นปล้อนตาใส่เขา

ฟางไฉ่จู่ถลึงมองนางอย่างดุร้าย "เจ้าตัวโง่เง่าเต๋าคู่นั่น แน่จริงพวกเรา ก็ออกไปสู้กันสักยก อย่าไปหลบหลังท่าน้ำ" เมื่อครู่ตาลายไปกระมัง เขาหลังคิดจริงๆ ว่าเด็กสาวนางนี้...มีเสน่ห์ของสตรีขึ้นมานิดหนึ่งแล้ว

"ถูกขังมาหนึ่งวัน ความมุกะลุของเจ้ากลับยังอยู่" นี๋เยียงยงเลิกคิ้ว นัยน์ตาดำปรากฏแววแปลกประหลาด "ควรต้องให้เจ้าไปขัดเกล้า

เสียหน่อย เจ้าว่าเปลี่ยนรูปแบบเป็นอย่างไรดี ไปรับเรื่องก็แล้วกัน"

"รับ...รับเรื่อง?" นี่เป็นการลงโทษ?

"พี่ห้าหมายถึงรับเรื่องสินค้าของสกุลเนี่ยที่มาส่งหนังสือทุกครั้ง?"

สุยอวี้อยู่เดา นี่เป็นภารกิจแสนสบายสำหรับพี่ห้าอยู่ นับไม่ได้ว่าเป็นการลงโทษ

"ใช่แล้ว" รอยยิ้มแสนแสบตั้งแต่อยู่บนริมฝีปากเขา "ว่าอย่างไร เปลี่ยนหรือไม่เปลี่ยน ถ้าไม่อยากเปลี่ยน ข้าจะขังเจ้าอีกสามวัน แล้วเจ้าก็ออกมาได้"

"ข้า...ข้ายอมเลือกรับเรื่องอยู่แล้ว" ฟางไฉ่อุ้มกุมหมัด รีบพูดด้วยความดีใจ "ขอบคุณการลงโทษของท่านห้า ขอรับรองว่าจะรับหนังสือกลับมาให้ครบทุกเล่มอย่างมีติดกลั่นเลยขอรับ"

"พี่ห้าลงโทษเบาขนาดนี้จะต้องมีอะไรไม่ชอบมาพากลแน่" ผ่านสุยอวี๋กระซิบพึมพำ

เกาะจิ้งจอกมีหินโสโครกจำนวนมาก เรือที่มีได้แล่นเข้าเกาะประจำตามปกติจะมีเรื่อนำร่องไปรับมา ที่เกาะจิ้งจอกมีทุกอย่าง เว้นก็แต่ไม่มีปัญญาผลิตหนังสือและกระดาษ ว่ากันว่าในบรรดาพี่น้องของพี่ห้ามีคนเปิดร้านหนังสือ ทุกเดือนจะส่งหนังสือออกใหม่มายังเกาะจิ้งจอก หลังส่งมาไม่ว่าใครก็ไม่ต้องอ่านได้ทั้งนั้น ยกเว้นนางคนเดียว พี่ห้าสั่งให้นางอ่านให้หมดทุกเล่มอย่างโหดร้ายทารุณ

"ดี เจ้าสัญญาเองนะ อย่าทำให้ข้าผิดหวังอีกเชียวนะ" เนี่ยอย่างงง พูดแสดงความนับจกก็เบนหัวลูกศรไปอีกทาง "สุยอวี๋ การเดินทางไปสุยโจวของเจ้าเล่า"

"อ้อ" สูยอวี๋รีบก้าวมาข้างหน้า สายตามองไปที่โต๊ะ ก่อนจะงงเง้นไปเล็กน้อย บนโต๊ะกลมนอกจากบ้านชาก็ไม่มีของอย่างอื่น นางเอาไปวางไว้ที่ไหนแล้ว หรือจะตกไปด้วยตอนที่พี่ห้าเตะจากบังลมล้มเมื่อครู่นี้ นางก้มตัวมุดเข้าใต้โต๊ะ

"สูยอวี๋ เจ้าหาอะไร"

"ข้า..."

"หาสมุดบันทึกของเจ้า?" เนี่ยยางยงแสวงทำเป็นถามอย่างไม่เจตนา พอผ่านสูยอวี๋ได้ยิน ศีรษะก็พลันโขกกับโต๊ะกลมดังแป๊ก นางเงยหน้าขึ้นด้วยความเจ็บปวด "พี่ห้า...สมุดอยู่ที่ท่าน?"

เขายิ้มแล้ว ยิ้มได้ชั่วร้ายยิ่ง ยิ้มได้ชวนให้คนไม่อยากจะคำพูดเขา "เจ้าส่งให้ข้าตั้งแต่เมื่อใดกัน หรือว่าเจ้าหมายถึงข้า 'หยิบ' ของของเจ้าไป"

"แต่พี่ห้าทราบนี่น่าจะข้ากำลังหาอะไร" เขาคิดจะเล่นสนุกกับนางอีกแล้วหรือนางยอมไปปรับเรือกับพี่ใจู้ดีกว่าถูกเขาเอาแต่แกล้งเล่นจริง ๆ

"ใครบ้างไม่รู้เจ้ากำลังหาอะไร" เขาหรีตพาลงลุกขึ้นยืน เห็นได้ชัดว่าไม่ชอบใจอยู่บ้าง "ถ้าเจ้าตั้งใจจดจำ มีหรือจะต้องใช้สมุดมาช่วยบันทึก"

"ข้า..." ผ่านสูยอวี๋หน้าเห่อแดงน้อยๆ

เขาโบกมืออย่างไม่ใส่ใจ

"ไม่ต้องพูดแล้ว ไม่ว่านานเพียงไรข้าก็ต้องการให้เจ้าเล่าเรื่องการเดินทางไปสุยโจวออกมาปากเปล่าให้ได้ ไม่นานญาติให้อ่านตามสมุด"

"พี่ห้า..." นางมองเขาเดินออกไปตาละห้อย

"จริงสิ" เขาพลันหันหน้ากลับมา มองความคาดหวังเปลี่ยนไปหน้านาง "อีกเดี๋ยวเจ้าไปชงชามาด้วยตัวเอง ข้ายังดื่มชาที่คนอื่นชงไม่ชินจริงๆ"

พูดจบเขาก็ลอยหายจากไป

"ไม่ต้องพูด สมุดของเจ้าถูกท่านห้าเอาไปแล้ว" ต่อให้เป็นคนที่ม
อย่างฟางไฉ่ฉู่ก็ยังรู้ว่าท่านห้าจะต้องสมุดเล่มนั้น เขาสายศิระชะ
เหลือบมองนางแวบหนึ่งอย่างรู้สึกเป็นสุขบนทุกข์ผู้อื่นอยู่บ้าง "เจ้าจัดการ
ตัวเองแล้วกัน นางสาวสุยอวี้ ข้าแค่ต้องรับเรือเท่านั้น แค่ต้องรับเรือเอง
ฮ่าๆๆๆ"

ไม่มีสมุด จดจบของนางย่อมจะอนาถยิ่ง อนาถกว่าเขาเสียอีก
สมน้ำหน้า!

2

ฟ้าเริ่มสาง ฝานสุยอวี๋พลิกตัวจะหลับอุตุต่อกลับตกลงพื้นดังต๊ับ
นางลืมนางที่สะลึมสะลือขึ้นมา คิดว่าตนเองอยู่ในเรือนนางซุน แต่สิ่งที่
สะท้อนเข้าไปในสายตาคือแบบร่างเรือ เรือจำลอง และยังมีตำราการ
เดินเรืออีกเป็นพะเนิน

นี่...อยู่ในเรือนแพกระมัง

นางหาวออกมาหนึ่งทีก่อนจะยันตัวขึ้นอย่างหกล้มหลุก

"แม่...แม่นางสุยอวี๋?" ภาษาฮั่นที่ฟังดูไม่เป็นธรรมชาติทำให้นาง
ตกใจจนขวัญกระเจิงจริงๆ ครั้นรีบหันหน้ากลับไปก็มองเห็นหน้าต่าง
ที่เมื่อคืนไม่ได้ปิดไว้มีศีรษะหนึ่งโผล่มา ด้านบนเป็นผมแดงชี้ตั้ง บ่งบอก
ชัดว่าเขาเป็นชาวฟอหล่างจี ดวงตาเขาเป็นสีน้ำเงินเช่นเดียวกับบาทหลวงซา
ไบหน้ากึ่งเยาว์วัยมีกระขึ้นอยู่เต็ม

"เจ้า..." นางหรีตา ถอยไปข้างตู้เตี้ยอย่างรวดเร็ว คลำหาได้ครู่หนึ่ง

ถึงพบว่าไม่ได้פקกระบองเหล็กสูงเท่าตัวนางมาที่เรือนแพด้วย

"ไม่ต้องกลัวๆ ข้าคือ...คือฉาเค่อคนนั้น ฉาเค่อที่ช่วยเจ้าไว้" เขาเองก็กลั่นแกล้งเห็นได้ชัด

"อ้อ เป็นเจ้านะเอง" ฝานสูยอวีโล่งใจ เกือบลืมนึกไปเสียสนิทว่ายังมีคนผู้นี้อยู่ด้วย ถ้าปล่อยไว้ให้คนลอบเข้าเกาะจิ้งจอก อีกทั้งมาจัดการนางได้ง่ายๆ อย่างว่าแต่นางจะไม่ให้อภัยตนเอง เกรงว่าพี่ห้ายังจะเย้ยหยันนางซ้ำด้วย

"ข้า...ข้าเข้าไปได้หรือไม่"

"ประตูไม่ได้ปิด เจ้าเข้ามาสิ" นางยิ้มจนตาเป็นเส้นโค้งพลางบิดขี้เกียจ

ฉาเค่อเดินเข้ามาอย่างลึกลับ มองแบบร่างเรือบนผนังด้วยความประหลาดใจ ใช้ภาษาผู้เถาหย่าอันคล่องปากพูดขึ้นว่า "ข้านี้กว่าข้าเห็นข้างนอกก็ตายแล้ว ที่แท้ในนี้เป็นถ้ำสมบัติของจริง"

"เจ้าพูดอะไร"

"เอ่อ..." เขารีบหันหน้ากลับมา สองตาสลบลม คล้ายกระวนกระวายยิ่ง "ขอโทษด้วย ข้าลืมนึกคำที่บาทหลวงซำก้าซำไปอีกแล้ว บนเกาะจิ้งจอกพูดได้แต่ภาษาอื่น แม่นางสูยอวี เจ้า...เจ้าให้ข้าอยู่ต่อได้จริงๆ หรือ ข้าหมายถึงว่าข้าอยู่ที่เกาะจิ้งจอกต่อได้จริงๆ หรือ ข้าไม่มีที่ให้ไปแล้ว ถ้าให้คนที่เกาะแผดหาตัวข้าเจอ ข้าก็มีแต่ตายสถานเดียว" อาจเพราะประหม่าเกินไป เขาจึงพูดภาษาอื่นครึ่งหนึ่ง ภาษาต่างดาวอีกครึ่งหนึ่ง รอยยิ้มนางยังคงเดิม เอื้อมมือไปตบเบาเขาเบาๆ

"ดูเจ้ากลัวเข้าสิ ไม่รู้ว่กำลังกลัวอะไร อย่างไม่เจ้าก็อยู่ต่อไป

แล้วกัน"

ฉาเค่อเงยหน้าขึ้นมองนางอย่างหวาดๆ นางมีใบหน้ากลม แต่ตากลับเป็นชั้นเดียว นางกำลังยิ้มให้เขา ยิ้มได้...น่ารักยิ่งนัก! เขาใจเต้นสะดุด หน้าพลันแดงขึ้นมา เขา...ใช่มีปัญหาหรือไม่

"ฉาเค่อ เจ้าอายุเท่าไรแล้ว"

"ข้า...สิบเก้าแล้ว" ถ้าให้คนชาติเดียวกับเขารู้ว่าเขาเห็นแม่นางน้อยนางหนึ่งก็หน้าแดงใจเต้นแล้ว จะต้องถูกหัวเราะเยาะตายเป็นแน่

"ข้าเพิ่งจะสิบเจ็ดเอง ข้านี้กว่าพวกเราอายุเท่ากันเสียอีก" นางพูดตามสบาย พลงยิ้มตาหิ่

เขาอุทานออกมา "เจ้าอายุสิบเจ็ด?! สิบเจ็ด?" ไม่ได้หลอกกันใช่หรือไม่ เขาดูใบหน้าและรูปร่างนางดันนึกว่า...เป็นสาวน้อยอายุสิบสอง "ที่เกาะแฝด เหล่าแม่นางอายุสิบสามสิบสี่ยังดู...แก่กว่าเจ้ามากนัก"

รอยยิ้มนางเลือนหายไปสิ้น คิ้วเรียวขมวดมุ่น "เจ้าหมายถึงหญิงสาวอื่นที่ถูกขายไปเกาะแฝด?"

"ไม่ๆๆ เจ้าอย่าเข้าใจผิด มิได้ถูกขายหมดทุกคน พวกนางบางคนก็สมัครใจ ที่เกาะแฝดมีนายท่านร่ำรวยอยู่มากมายกายกอง อยู่ที่นี่จะอย่างไรก็ดีกว่าอดตายอยู่ในหมู่บ้านเล็กๆ ไม่ใช่หรือ" เห็นหน้านางยังยับยู่ เขาก็รีบพูดอีกว่า "ข้า...ข้าไม่เคยจะต้องพวกนาง จริงๆ นะ...แม่นางสวยอวี่ ข้ายังบริสุทธิ์อยู่..." พูดถึงตอนท้ายเขาก็อึกๆ อักๆ ที่เขาต้องการบอกมิใช่เรื่องนี้...หน้าเขาแดงจนเหมือนถูกไฟเผาแล้ว

ที่เกาะแฝด นอกจากชาวผุเถาหย่าแล้วยังมีโจรสลัดวอไค่มาขอพึ่งพิงด้วยจำนวนหนึ่ง พวกเขาถ่อกวนหมู่บ้านในแถบชายทะเลตะวันออก

เฉยๆได้ตลอดทั้งปี ส่วนสตรีก็ดูมาจากดินแดนของตำหมึง

เขาไม่มีความสนใจในสตรีเหล่านั้นเสียเท่าไร ผิวสีเหลือง ตาสีดำ ถึงจะสวยเพียงไรก็รู้สึกว้ากปรกอยู่สักหน่อย ทว่า...นางดูเหมือนค่อนข้างแตกต่าง บอกไม่ถูกว่าแตกต่างตรงใด

ผ่านสุขยอว์เม้มปาก เจียบไปครู่หนึ่ง

"แม่นางสุขยอว์...เจ้า...เจ้าไม่เชื่อข้า?"

"ไม่ๆ" นางเอียงหัวยิ้มผิดเพื่อนออกมา "ในบรรดาเรื่องที่พี่ห้าอบรมสั่งสอนข้ามีเรื่องนี้รวมอยู่ด้วย...ไม่ควรใช้ชาติพันธุ์มาแบ่งแยกดีชั่ว แม้ข้าจะเอนเอียงเข้าข้างชาวฮั่น แต่ข้าก็ชอบบาทหลวงชา เขาทำให้ข้ารู้ว่าในบรรดาชาวผอหล่งจี้ก็มีคนดีอยู่ เจ้าก็เป็นคนดี ถ้ามิใช่เจ้าช่วยข้าไว้บางทีตอนนี้ข้าอาจจะไม่ได้อยู่ตรงนี้แล้ว"

"ข้า...ข้าเป็นคนดี..." ยามนี้ใบหน้าเขาแดงเท่าผมแล้ว เป็นครั้งแรกที่มีคนบอกว่าเขาเป็นคนดี ไม่รู้ว่าควรหัวเราะออกมาดังๆ ดีหรือควรแค้นเสียออกจุมกดี เขากำลังคิดจะเอ่ยปากพูดกลับพลันพบว่าสิ่งที่วางอยู่บนโต๊ะคือภาพร่างหลายแผ่น

"แม่นางสุขยอว์ เจ้า..." ไม่อยากจะเชื่อ ไม่อยากจะเชื่อเลย! ตั้งแต่แรกเข้ามาก็พบแล้วว่าสิ่งที่แขวนอยู่บนผนังคือแผนภาพดวงดาวแบบร่างเรือ และยังมีแผนที่เดินเรือท่องทะเลตะวันตกของเจิ้งเหอ* ในตู้มีหนังสืออยู่เต็มเอี้ยด ทั้งจดหมายเหตุแคว้นตะวันตก ทั้งบันทึกการล่องเรือสำรวจ...มองเร็วๆ ปราดหนึ่ง แต่ละเล่มล้วนเป็นหนังสือเกี่ยวกับทะเลทั้งสิ้น

* เจิ้งเหอ ขันทีนักเดินเรือในสมัยราชวงศ์หมิง คนไทยรู้จักกันในนามข้าปองก

ดวงตาเขาเบิกโต เลื่อนสายตามายังสุยอวีเหมือนว่ามองเห็น
ของน่ากลัวอะไรกระนั้น

"เจ้า...ก็คืออัจริยะที่พวกเขาพูดกัน?!"

ผ่านสุยอวียิ้ม รวบภาพร่างโยนทิ้งลงในตะกร้าใส่เศษกระดาษ
"เจ้าพูดภาษาต่างดาวอีกแล้ว ณาเค่อ"

รอยยิ้มของนางเขย่ำสติของเขากลับมา เขายังคงตกตะลึงและ
เริ่มอึ้งขึ้นมามาก "อย่าง...อย่างนั้นหรือ ข้ายังไม่ชินกับการพูดภาษาอัน
ข้าพูดว่าข้าเดาว่าเรือนแพหลังนี้เป็นของเจ้า?" เขาถลึงมองตะกร้าใส่
เศษกระดาษนั้น

"ใช่แล้ว พี่ห้ายกให้ข้า เจ้าหิวหรือยัง" นางนั่งลง พลางโยนหมั่นโถว
เย็นชืดลูกหนึ่งให้เขา และโค้งตาวุดยิ้มๆ "นี่เป็นหมั่นโถวของเมื่อคืน
ถ้าไม่ถือสาก็กินเถอะ"

"ขอบ...ใจ..." เห็นนางลงมือกินอย่างไม่ใส่ใจสักนิด เขาก็กดไป
คำหนึ่ง ทั้งเย็นทั้งแข็ง ต่างจากที่บาทหลวงซาให้เขาเมื่อคืนเป็นคนละเรื่อง
"เกาะจิ้งจอก...เรือของเกาะจิ้งจอกลำนอกออกมาจากมือเจ้าอย่างนั้นหรือ
แม่นางสุยอวี"

นางพึมพำลงเลครุ่นหนึ่ง ก่อนยิ้มบางๆ พลางกล่าว "ข้าไม่ได้มีความ
สามารถมากขนาดนั้นหรอก อย่างมากก็เพียงแค่ช่วยพี่ห้ายแก้แบบร่างเรือ
จำนวนหนึ่งเท่านั้น"

"แต่ว่า..." เขาหวาดระแวงอยู่สักหน่อย เหนือไหล่ลงจากหน้า นาง...
ตอบตามตรงขนาดนี้ มิกลัวเขาอย่างนั้นหรือ นางรู้หรือไม่ว่าหัวหน้า
ของเกาะแปดอยากรได้ตัวช่างต่อเรือลึกลับของเกาะจิ้งจอกมากขนาดไหน

ใบหน้ายิ้มแย้มของนางนารักยิ่งนัก และก็ไม่มีควมระแวงระวังเช่นกัน

ข้า...ข้ามาจากเกาะเผดที่ซื้อฉาวชื่อดังกระฉ่อนนะ! เขาแทบจะโพล่ง
เช่นนั้นออกไป ทว่าเสียงนุ่มเบาแต่เข้มงวดกลับดังขึ้นขัดคอเขา...

"กุลสตรีไม่ควรอยู่ในห้องตามลำพังกับบุรุษแปลกหน้า"

จาเค่อมองเห็นนางได้รับความตกใจอย่างชัดเจน นางรีบกระโดด
ลงยืนที่พื้น

"บาท...บาทหลวงซา ท่านทำข้าตกใจแทบแย่"

โล่งอก! เกือบจะนึกว่าเป็นผีห่ามาเสียแล้ว นางกะพริบตาอย่าง
ทิ่มทื่อ มองบาทหลวงซาเดินเข้ามา

บาทหลวงซาถือถาดอยู่ ปากก็เอ่ยพูดกับจาเค่ออย่างไม่ชอบใจ
อยู่บ้าง

"ที่นี่มิใช่ที่ที่เจ้าควรมา"

"ข้า...ข้านี้กว่าข้าต้องปรนนิบัติรับใช้แม่นางสุขอวี ก็เลย...ก็เลย..."
เขาพูดภาษาฉาญเข้ามายืนมาอีกครั้งโดยไม่รู้ตัว

"คนบนเกาะจิ้งจอกล้วนไม่เข้าใจภาษาฉาญเถาหย่า ถ้าเจ้าไปพูด
ต่อหน้าราชาจิ้งจอกก็เลิกคิดจะอยู่บนเกาะจิ้งจอกต่อได้เลย" บาทหลวงซา
น้ำเสียงอ่อนลงเล็กน้อย "เจ้ากลับห้องเถอะ อีกเดี๋ยวจะมีคนพาเจ้าไป
ทำความเข้าใจเคยกับเกาะจิ้งจอก เรือนแพนี้ถ้าไม่ได้รับอนุญาตจากราชา
จิ้งจอกก็ห้ามผู้อื่นเข้าใกล้"

จาเค่อพยักหน้าติดๆ ขัดๆ เดินโซเซออกไปข้างนอก เงยหน้าน้อยๆ
มามองนางอีกแวบหนึ่งก่อนหลบออกไปด้วยใบหน้าที่แดงเถิก

"ราชาจิ้งจอกกับข้าล้วนคิดว่าเจ้าอยู่ที่นั่นคนเดียว" บาทหลวงซา

ถอนหายใจ พลังว้างตาลลง "ถ้ารู้ว่ามีอีกคนอยู่ด้วย ข้าคงมาเร็วกว่านี้"

"ท่านบาทหลวง ท่านอาศัยอยู่บนเกาะมาหลายปีเพียงนี้ ข้าไม่เคยรู้ว่าท่านก็โมโหเป็นด้วย" น้ำเสียงเมื่อครูนี้นี้เหมือนกับพี่ห้ายิ่งนัก เหมือนจนทำให้สมองนางว้างแปล่ขึ้นมาฉับพลัน ด้วยกลัวว่าพี่ห้ายจะเค้นถามนางเรื่องการเดินทางไปสุยโจว

บาทหลวงชาดลียัมโปรดปรานเอ็นดู "ท่านห้ายกำลังรอคำบอกเล่าจากเจ้าอยู่"

ใบหน้าชอบยิ้มของนางยับยู่ทันควัน ขนคิ้วเล็กละเอียดแทบจะตั้งชันขึ้นมา

"เป็นเรื่องธรรมดาเพียงนั้นเสียหรือสุยอวี"

"ท่านบาทหลวง ท่านก็รู้จักข้า ข้า...ข้าขอบำเร่ของพรรคนี้ไม่ได้ ท่านช่วยพูดให้ข้าหน่อยเถิด การเดินทางไปสุยโจวของข้าล้วนจดอยู่ในสมุด ชื่อคน สิ่งของ และอื่นๆ ข้าล้วนจดไว้หมดแล้ว แต่ดันถูกพี่ห้ายริบไปเขา...เขาจะอ่านหรือฟังข้าเล่าก็เหมือนกัน" นางยังคงดิ้นรนเอือมสุดท้าย

หากกล่าวว่าคนที่สมบูรณ์แบบผู้หนึ่งเป็นตัวแทนวงกลม เช่นนั้นวงกลมของนางก็แหวกไปเสียวงหนึ่ง เสียวงนั้นก็คือประสิทธิภาพความจำของนางในส่วนของการละเอียดนั้นถดถอยอย่างรุนแรง

นางจำได้ทุกเรื่อง จำทุกถ้อยคำของพี่ห้ายได้ จำทุกเรื่องเกี่ยวกับพี่ห้ายบนเกาะจิงจอกได้ และก็จำรายละเอียดทุกอย่างเกี่ยวกับเรือได้ด้วย หากแต่เรื่องจุกจิหุยมหิมกลับไม่มีปัญญาจำได้ชัดเจนนัก เป็นต้นว่านางจำแต่ละเรื่องในการเดินทางไปสุยโจวได้ แต่เรื่องที่กำลังคนและสินค้าหายไปเท่าไร รายละเอียดปัญหาที่พี่สับย้านักย้าหนา...นางกลับ

จำได้ไม่มาก ดังนั้นถึงได้ใช้วิธีจดใส่สมุดเอาไว้ นี่ไม่เห็นมีอะไรไม่ดี คนไม่ได้สมบูรณ์แบบกันเสียหน่อย เป็นพี่ห้าทำเกินไปแล้ว คิดเพื่อพวกเขาให้ทุกคนต้องเฉลี่ยฉลาด สมบูรณ์แบบเท่าเขา

บาทหลวงซาอีมน้อยๆ พลังกล่าว "স্যুওวี่ เจ้าเพียงแต่ยังจับเคล็ดลับไม่ได้ ทุกเรื่องค่อยเป็นค่อยไป ขอเพียงเจ้าต้องการ ได้หลักก็ไม่มีเรื่องใดยากเกินมือ ทว่านั่นก็ได้หมายความว่าท่านห้าไม่ทราบว่ามีคนอื่นเจ้านอนค้างที่ใด ท่านห้าต้องการให้เข้ามาบอกว่าเรือนแพเป็นของเจ้า เจ้าอยากมาเมื่อไรก็ได้ แต่ที่นี้ตอนกลางคืนลมแรง ทั้งยังไม่มีเตียง จะต้องลมเย็นจนไม่สบายเอาได้ และก็อย่าคิดนะว่าพอไม่สบายก็จะหนีพ้นเคราะห์ไม่ต้องรายงานปากเปล่าได้ละ" ดวงตาเขากวาดมองบนโถะผ่านๆ ภาพร่างถูกทิ้งลงในตะกร้าใส่เศษกระดาษ แผ่นเดียวที่เหลืออยู่บนโถะคือชื่อคนที่ขี้ใจที่นางจตุรกระทอนกระแท่นออกมา เรือจำลองหลายลำวางกองอยู่ด้านบน ล้วนแต่ต่างประเภทกัน มีทั้งเรือรบ เรือสินค้า และเรือท้องแบนสำหรับล่องแม่น้ำ เขาจับแบบจำลองเรือรบลำหนึ่งเล่นอย่างคล้อยกำลังคิดอะไร

ผ่านস্যูอวี่ออกแรงถอนหายใจ "ท่านบาทหลวง ถ้าท่านชอบก็เอาไปเถิด"

เขาลังเลอยู่ชั่วครู่โดยมิได้กระโดดกระดาก สุดท้ายก็วางมันลง "งานเรือของตำหมิงมหัศจรรย์นัก" เขาพูดอยู่ในลำคอ มิได้เปล่งเสียงออกมาชัดเจน

หากว่ากันในปัจจุบัน อย่างว่าแต่ชาวผู้เถาหลาย แม้แต่ความสามารถด้านการต่อเรือของแวนแคว้นใดๆ ทางฝั่งตะวันตกก็ล้วนแต่ยังห่างชั้น

เทียบกับงานเรือของต้าหมิงไม่ติด และการปิดกั้นน่านน้ำทะเลของต้าหมิง ก็มีแต่จะกีดทำลายความก้าวหน้าของพวกเขา

เขาเผยหน้าจ้องผ่านสวอวี่ ไปหน้าสตีสของนางยังอ่อนเยาว์ บุคลิกพิเศษที่ซอบยืมทำให้นางขึ้นชื่อเรื่องความเป็นมิตรน่าใกล้ชิดสนิทสนมบนเกาะ อุบิสัยส่วนตัวที่ยังไม่เป็นรูปเป็นร่างเป็นสิ่งที่ต้องลุ้นในอนาคต หากละเรื่องเหล่านี้ไว้ นางก็เป็นหยกยังมีเจียรไนแล้ว ถึงแม้ในโลกจะมีคนค่อยๆ ค้นพบแล้วว่าเบื้องหลังเกาะจิ้งจอกมีช่างต่อเรือชั้นหนึ่งผู้ลึกลับอยู่คนหนึ่ง แต่กลับไม่เคยคาดเดาเลยว่าจะเป็นผู้สร้างตัวเล็กๆ เช่นนี้

ส่วนเรื่องว่านางนับเป็นอัจฉริยะหรือไม่นั้น เขาไม่เคยเห็นอัจฉริยะ แต่ก็รู้ว่าชาวฮั่นมีสิ่งของมากมายที่ล้ำหน้ากว่าชาติตะวันตกไปไกล พวกเขาต้องใช้เวลาหลายร้อยปีถึงจะสามารถไล่ตามทัน เรือเดินทะเลเป็นหนึ่งในนั้น และช่างต่อเรือหญิงที่ซ่อนตัวอยู่บนเกาะจิ้งจอกก็คือผู้เป็นที่สุด

"ท่านบาทหลวง?" นางลองเอ่ยเรียก บนใบหน้าบริสุทธิ์ไร้เดียงสา มีรอยยิ้มอันมิได้รับสิ่งแปดเปื้อนใดๆ ใบหน้าเปื้อนยิ้มเช่นนี้เป็นสิ่งที่งดงามที่สุดในได้ห้ำ แต่เมื่อนางอายุมากขึ้น ใบหน้าเปื้อนยิ้มนี้จะเปลี่ยนไปหรือไม่ คนเราต้องเติบโต หัวงเลื้อเกินกว่าอายุนางจะหยุดอยู่เท่านี้ไปตลอดกาล เป็นสวอวี่ตัวน้อยของเขาไปตลอดกาล

"ท่านบาทหลวงไม่ไว้ใจจนเค่อหรือ" นางเอ่ยปากถามถึงกิริยาวาจาพิกลขณะเขาเข้าประตูมาก่อนหน้านี้ "ข้านี้กว่าพวกท่านเป็นคนจากชาติเดียวกัน เขามาแล้ว ท่านก็จะมีคนอยู่เป็นเพื่อน"

"ข้าเป็นผู้สอนศาสนา บ้านเกิดของข้าอยู่กับพระเจ้า" เขายิ้มแล้ว

มองเรือจำลองอีกแวนหนึ่งก่อนสำรวจใจ ยึดหมั่นโถวเย็นๆ ของนางไว้ "เจ้าสุขภาพร่างกายไม่ดี กินของเย็นค้างคืนพวกนี้ให้น้อยหน่อย ข้าวเข้าอยู่ รีบกินเสีย ท่านห่ากำลังรอเจ้าอยู่ที่เกาะเหนือ"

ผ่านสุยอวี๋ห่อไหล่ เกาะเหนือหรือ เวลาพีเจ้าอยู่ก็จะถึงตานางตามพีห่าไปเกาะด้านเหนือ น่ากลัวจริง ๆ ทุกสองสามเดือนเป็นต้องถึงตานางหนึ่งครั้ง

"กลัวหรือ มีท่านห่าอยู่ เจ้าไม่จำเป็นต้องกลัว"

"ก็เพราะมีเขาอยู่ล่ะ ข้าถึงได้กลัว เขาเป็นมารร้ายชัด ๆ ท่านบาทหลวง" นางถอนหายใจด้วยท่าทางเกินจริงอย่างยอมรับชะตากรรมแล้ว

"ราชาจึงจอกเป็นมารร้ายจริง ๆ" เขากล่าวอย่างเห็นด้วย แต่ต่อจากนั้นก็ปฏิเสธอีกทันที "ในสายตาคณมากมาย เขาเป็นมารร้ายบนโลก แต่สำหรับคนบนเกาะจึงจอกแล้ว สุานะของเขาเพียงด้อยกว่าพระเจ้าชั้นหนึ่งเล็กน้อย" มีแค่กับนางที่ราชาจึงจอกจะเป็นทั้งมารร้ายทั้งพระเจ้า

ความคิดความอ่านที่ท่านห่าทุ่มเทลงกับนางดูคล้ายไม่ต่างกับที่ทุ่มให้ฟางไฉ่อยู่ แต่อันที่จริงมีความลำเอียงไม่น้อย ท่านห่าใช้เวลาจำนวนมากไปกับการอบรมสั่งสอนนาง ตอนแรกที่เขามาเผยแผ่ศาสนาบนเกาะ ไม่อาจเข้าใจโดยตลอดว่าไฉนท่านห่าถึงดูแลเอาใจใส่เด็กหญิงตัวน้อยๆ นางหนึ่งเพียงนี้ได้ แต่พร้อมกับที่นางเติบโตใหญ่ ท่าทีของท่านห่าค่อยๆ ชัดแจ้งขึ้น เขาถึงเริ่มเข้าใจจุดประสงค์ที่ท่านห่าซ่อนไว้เบื้องหลัง

กล่าวตามตรง จุดประสงค์เช่นนั้นทำให้เขา...ตกตะลึงยิ่งยวด แต่หลังจากตกตะลึงแล้วก็ไม่สามารถไม่ยอมรับว่าวิธีการในตอนแรกของราชา

จึงจกนั้นถูกต้อง

ผ่านสุขอวีระบายลมหายใจออกมาอีกคำรบด้วยความกลัดกลุ้ม
หงุดหงิด ผลรวมของการถอนหายใจในสัปดาห์นี้ยังไม่มากเท่าวันนี้เลย
กระมัง นางชีโบหน้าอ่อนเยาว์ของตนเอง

"ท่านบาทหลวง เวลาข้าแต่เป็นบุรุษไม่มีความเป็นบุรุษเลยสักนิด
ใช่หรือไม่" ยามไปเกาะเหนือนางก็คือผ่านสุขอวีที่เป็นบุรุษ ในสายตา
คนนอก ผู้อารักขาผ่านที่พิทักษ์ราชาจิ้งจอกคือบุรุษ แต่พออายุมากขึ้น
ก็เลยจะเรียกเสียงล้อเลียนของพวกน่าเบื่อจำนวนหนึ่งมาไม่ได้

บาทหลวงชาวยิม "เจ้าเดิมก็เป็นอิสตรี แม้จะไม่มีความเป็นบุรุษ
แต่ใครจะเชื่อว่าช่างกายราชาจิ้งจอกจะมีผู้อารักขาหญิง นั่นเป็นการ
หยาบเกียรติอย่างหนึ่งต่อเขา เจ้าก็ทนหน่อยเถอะ สุขอวี" อย่างมากก็แค่
ถูกคนหัวเราะขบขันเท่านั้น ประโยคหลังเขาได้พูดออกมาด้วยกลัวจะ
ทำร้ายจิตใจนาง

นางดูเหมือนพอใจง่ายไม่คิดมาก แต่อันที่จริงจิตใจเปราะบางนัก
ไม่ว่ามีคนค้นพบหรือไม่ เด็กคนนี้ก็ค่อยๆ เริ่มแผ่กลิ่นหอมปานบุปผา
ออกมาแล้วจริงๆ

ซึ่งนั่นเป็นกลิ่นของสตรี...

เกาะเหนือ สวรรค์ของพ่อค้าของเถื่อน

ยึดโบสถ์ของบาทหลวงชาเป็นเส้นกั้นกลาง ทางใต้ไม่มีคำสั่ง
ราชาจิ้งจอกไม่อาจเข้าไปได้ พ่อค้าของเถื่อนจากภายนอกทำได้แค่
หยุดพักและดำเนินการแลกเปลี่ยนสินค้าเถื่อนที่เกาะเหนือเท่านั้น

การค้าแลกเปลี่ยนแบ่งเป็นส่วนตัวและเปิดเผย สามารถเลือกได้ตามสบาย เกาะจึงจอกเพียงแต่อำนวยสถานที่เท่านั้น นับแต่มีมาตรการปิดกั้นน่านน้ำทะเล กฎหมายตำหึงก็ระบุนัดว่าถ้าพบเห็นพ่อค้าของเถื่อนบนดินแดนจะต้องถูกลงโทษสถานหนัก อีกทั้งวงศ์ตระกูลก็จะพลอยได้รับโทษไปด้วย ด้วยเหตุนี้เขาไม่เปลี่ยนทางเปลี่ยน ทางไม่เปลี่ยน คนเปลี่ยน เปลี่ยนไปทำการค้ากันที่เกาะในทะเล มุดช่องโหว่ของกฎหมายตำหึง

และเกาะสำหรับการค้าของเถื่อนในแถบชายฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ก็มีเกาะแปดและเกาะจึงจอกเป็นสองฐานใหญ่ เกาะแปดเป็นชื่อที่ชาวบ้านทั่วไปได้ยินบ่อยจนบอกเล่าได้อย่างละเอียด ชาวต่างชาติที่มาค้าของเถื่อนล้วนเคยไปที่นั่นแทบทั้งหมด ส่วนเกาะจึงจอกก็เป็นสวรรค์ลับในหมู่พ่อค้าของเถื่อน

ในสวรรค์แห่งนี้เป็นสถานที่ทำการค้าขายนิยมอันไร้กฎเกณฑ์ ข้อบังคับ ครอบๆ บางครั้งจะมีชาวเกาะติดอาวุธเดินไปมา แต่มิได้แทรกแซงกิจกรรมค้าขายใดๆ พ่อค้าเดินทะเลของอาณาจักรตำหึงเจรจากับชาวต่างชาติ ชั่วลัดนิ้วมือก็ขายผ้าไหม ใบชา ยาสมุนไพร และอื่นๆ ออกได้แล้ว พร้อมกันนั้นก็รับซื้องาช้าง กายาน แก้วพลี และเหรียญเงินล้ำค่า บางรายยังรวมกำลังกันขนส่งผลิตภัณฑ์เฉพาะของตำหึงไปยังตะวันตกอีกด้วย ได้กำไรกลับมาเป็นร้อยเท่า

"อ่า...อ่าพันทะเลหรือ" สุยอวีเดินตามหลังเนี่ยยางยง เว้นระยะห่างเจ็ดก้าวโดยตลอด ใช้ใบหน้าเปื้อนยิ้มที่กลมดิกต้อนรับคน บางครั้งก็หยุดฝึเท้าฟังพ่อค้าเดินทะเลเจรจา

"ผู้อารักขาผานก็รู้จักหรือ ตอนนี่ในวังกำลังขาดอำพันทะเลอย่างหนัก ยืนตีรับซื้อในราคาสูง แต่ชาวต่างชาติเหล่านั้นก็เจ้าเล่ห์โดยแท้ ขึ้นราคาไปเกินสองเท่า ฤย! รังแกพวกเราที่ไม่มีกำลังทรัพย์พอสร้างเรือไปตะวันตก มัดมือชกพวกเราเสียอยู่หมัด" พ่อค้าเดินทะเลชาวอันขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

"อ้อ" อำพันทะเลเป็นของที่ขับออกมาจากลำไส้วาฬหุ่ย มีกลิ่นหอม แปลกแตกต่าง เป็นส่วนผสมชั้นดีในเครื่องหอม มีนาบนเรือสินค้าที่พี่ห่าเตรียมส่งไปตะวันตกในไม่กี่วันนี้ถึงได้มีรายการจัดซื้ออำพันทะเลปริมาณมาก

ความโมโหคลานขึ้นมาบนหน้านาง แม้จะอาศัยที่เกาะจิ้งจอกเป็นเวลานาน และก็มีความสนใจค่อนข้างมากต่อการออกแบบเรือ แต่กับเรื่องการค้าบนทะเลส่วนใหญ่กลับมิได้ให้ความสนใจ เว้นแต่พี่ห่ากำชับเป็นพิเศษ มิเช่นนั้นแม้แต่จำนางก็จำไม่ได้ นางจำได้แค่ว่าเรือบรรทุกคนจำนวนเท่าไร เรือรบสร้างเสร็จเมื่อใด บนเรือเตรียมปืนใหญ่ไว้กี่กระบอก ตัวเรือใช้ไม้ชนิดใดทำ เนื่องจากเรือชุดนี้ได้ผ่านการศึกษาค้นคว้าและปรับปรุงจากนางและช่างต่อเรือจำนวนมาก สามารถล่องบนทะเลได้เป็นระยะทางยาว ลดเวลาไปมาให้สั้นลง ส่วนว่าสินค้าที่เตรียมไปมีอะไรบ้างนั้น นางทำได้แค่จำคร่าวๆ อย่างวางเลื่อน ฝานสุ่ยอวี่ แลบลิ้นปลิ้นตา

นี่เป็นข้อบกพร่องของนาง ต้องแก้ไข...ต้องแก้ไขแล้ว

"ผู้อารักขาผาน ในอาณาจักรเราเกรงว่าจะมีก็เพียงราชาจิ้งจอกที่สามารถสร้างเรือล่องไปตะวันตกด้วยทุนตัวเอง ถ้ามีของดีอะไรก็อย่าลืมพวกข้าเสียเล่า"

"เรื่องนี้ย่อมแน่นอน" นางแยมยิ้มตอบ

"เอ๊ะ! นี่มีผู้ارقขาผ่านหรือ!" เสียงทักทายดังสนั่นแหวก
ฝูงชน ร่างกลมดิกเบียดแทรกผ่านบรรดาผู้คนกีดขวางมาถึงข้างกายนาง
สุยอวีร์ร้องอุทานออกมาเบาๆ

เขา...เขาเป็นใครกัน ทั้งคุ่นทั้งไม่คุ่นหน้า

"เขาคือหัวหน้าเรือจยาเหนิง" มีคนช่วยเตือนอยู่ด้านหลังนาง
พร้อมกับถือโอกาสเหลือกตาใส่นางยกใหญ่ไปด้วย

"ผู้ارقขาผ่าน ข้าว่าแล้วเชียว มองเห็นเด็กรูปงามคนหนึ่งแต่ไกล
จะต้องเป็นผู้ارقขาผ่านอย่างแน่นอน เจ้ายิ่งมายิ่งหล่อเหลาแล้ว ข้ามา
คราวก่อน ผู้ارقขาผ่านยังไม่ได้...คงามน่ากินขนาดนี้เลย ข้าใช้คำ
เช่นนี้ถูกหรือไม่ เจ้าถือสาหรือไม่ จำนวนของพวกเจ้าชาวฮั่นข้ามักพบ
ผิดๆ ถูกๆ ล้วนเป็นบุรุษเหมือนกัน แต่สภาพเช่นเจ้าช่างชวนให้คนรู้สึกลัว
พระเจ้าทรงไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย" หนวดเพิ่มบริเวณปากกระดิกไม่หยุด
แทบจะมองไม่เห็นปากเขาแล้ว พอเอ่ยถึงพระเจ้า เขาก็ล้วงไม้กางเขน
ออกมาจากอกเสื้อ "นี่เป็นของที่ข้าขอมาจากผู้สอนศาสนาเป็นพิเศษ
ได้ยืมว่าผู้นำระดับสูงในศาสนจักรเคยใส่มาก่อน ข้าตั้งใจนำมาให้
ผู้ارقขาผ่านโดยเฉพาะ"

เขาติดสำเนียงซีปานทยา* อย่างหนัก ทำให้นางฟังจนปวดศีรษะ
เวียนเกล้า

พอเขาเห็นนางไม่ขยับเคลื่อนไหวก็ทำท่าจะจับมือนาง นางถอยหลัง
ไปสองก้าวอย่างรวดเร็ว เค้นรอยยิ้มออกมาก่อนว่า "ขอบคุณในน้ำใจ

* ซีปานทยา หมายถึงสเปน

ดิงามของหัวหน้าเรือ ข้า...ข้าไม่นับถือศาสนา"

"ไม่...ไม่นับถือศาสนา?" หัวหน้าเรือตะลึงไปเล็กน้อย "ข้าได้ยินว่าบนเกาะจิ้งจอกมีบาทหลวง มีโบสถ์" หรือว่าจะนับถือศาสนาพุทธ เช่นนั้นก็ยุ่งยากแล้ว เขานับถือเพียงพระเจ้ามาแต่ไหนแต่ไร แล้วจะให้เขาไปหาพระโพธิสัตว์มาจากไหน

"มีบาทหลวงอยู่จริง แต่นั่นมิได้หมายความว่าข้าต้องนับถือศาสนา นี่นา ทว่าบาทหลวงของที่นี่ก็เคยให้ไม้กางเขนกับข้าแล้ว" นางยิ้มตาทียีล้วงไม้กางเขนออกมาจากในชุดบุรุษ

"อา อย่าง...อย่างนั้นหรือ" รอยยิ้มของคนแซ่ฝานผู้นี้น่ารักยิ่งนักต่างจากอุปนิสัยน่ารังเกียจทั้งยังคาดเดาไม่ได้ของราชาจิ้งจอกราวฟ้ากับดินเลยทีเดียว เดิมที่เขาตั้งใจจะเอาใจราชาจิ้งจอก แต่ทุกครั้งคุยกับอีกฝ่ายได้ไม่กี่คำก็อดจะล่าถอยไม่ได้ คิดจะรอฟีกภาษาอื่นให้ดีกว่าก่อนค่อยเอาใหม่ ทว่ายามนี้เอาใจผู้อารักขาของราชาจิ้งจอกก่อนก็ได้ ไม่ว่าใครก็รู้ทั้งนั้นว่าบนเกาะนอกจากราชาจิ้งจอกแล้ว ผู้ที่โด่งดังที่สุดก็คือสองผู้อารักขาข้างกายนั้น คนแซ่ฟางก่อนหน้านั้นดูเป็นพวกไม่ละเอียดย่อน พุดกับเขาสามคำ เขาก็ฟังไม่เข้าใจมันทั้งสามคำ ในขณะที่คนแซ่คองข้างละเอียดย่อนมักจะใช้รอยยิ้มต้อนรับคนไม่เคยเห็นบุรุษคนใดชอบยิ้มเหมือนอย่างคนแซ่ฝานผู้นี้ น่าจะคุยด้วยง่าย

"ผู้อารักขาฝานไม่นับถือพระเจ้าก็ไม่ใช่ไร แต่บุรุษถ้าไม่มีสตรี มีชีวิตอยู่บนโลกก็ไม่มีคามอภิรมย์แล้ว ผู้อารักขาฝานมีสตรีคอยปรนนิบัติหรือยัง...ต่อให้มีแล้วก็ไม่ใช่ไร สตรีมีเยอะๆ ได้อยู่แล้ว ข้ามีหญิงสาวร้อยเป็นอยู่ รับรองว่าเนื้อตัวนุ่มเนียนหอมกรุ่น ผ่านคำค้นไปแล้ว เจ้าจะไม่

อยากลงจากเตียงเลยทีเดียวน"

"หา?" นางตกใจ รีบโบกมือปฏิเสธ "ข้าไม่ต้องการสตรี ไม่ต้องการ..."

"ไม่ต้องการ? หรือว่าผู้อารักขาผ่านมีลูกเมียอยู่แล้ว" เขาชักใช้
ไล่เสียงต่อ

"มิใช่ ข้าไม่มี..."

"ไม่มี? เช่นนั้นเจ้าก็ต้องการสตรีแน่นอน สตรีมีเยอะยิ่งดี ถ้าเจ้า
กลัวจะสื่อสารไม่รู้เรื่องก็ไม่ใช่ไร ปลอยมุ้งลงแล้วจะยังต้องพูดอะไรกันอีก"
เขาหัวเราะอย่างลามก "เป็นสาวพรหมจารีนะ พูดตามคำของพวกเจ้า
ก็คือ...เป็นหยกสมบุรณ์ ข้ามอบให้เป็นพิเศษ ให้เจ้าได้เซยชมเป็น
คนแรก..."

คลื่นไส้ชะมัด!

"ข้า...ข้าไม่เอา ข้าไม่เอาหรอก..." นางรีบถอยหลังไปหลายก้าว
เงาร่างของพี่ห้าอยู่นอกครรลองสายตานางแล้ว

"ไม่เอา?"

หรือว่าเจ้าคนผู้นี้ยังไม่เคย...

เขาสังเกตสังกาคณะผ่านผู้นี้อย่างละเอียด...รูปร่างไม่สูง ตัวก็ผอม
ตาเป็นชั้นเดียวเรียวยาว ปากก็เล็ก แม้แต่หนวดสักเส้นยังไม่มี จะต้องยัง
บริสุทธิ์อยู่แน่นอน เขาจึงก้าวมาข้างหน้าก้าวหนึ่งด้วยความกระตือรือร้น
"ผู้อารักขาผ่านไม่ต้องกลัว สตรีไม่กินคน ร่างกายพวกนางหอมกรุ่น
ก็...ก็เหมือนกับเจ้านั่นละ ประเดี๋ยวก่อน เจ้าเป็นบุรุษนี่นา ใจนจึงมี
กลิ่นหอมพรรณนี้ได้" พอเขาคิดจะเข้าไปดมใกล้ขึ้นอีกกลับถูกผ่านสุขยอวี
ยกกระบองเหล็กขวางไว้ระหว่างกลาง

รอยยิ้มของนางหายวับไปแล้ว เปลี่ยนเป็นความโมโหขุนเคืองแทน "เจ้ากำลังบอกว่าข้าเหมือนสตรีหรือ"

"ไม่ๆ ข้ามิกล้า..." แม้แต่ท่าทางโมโหขุนเคืองของผู้อารักขาผ่าน ก็ยัง...น่ารักยิ่งนัก! เหมือนตุ๊กตาตะวันออกอย่างไรอย่างนั้น สตรีชาว ตะวันออกให้ความรู้สึกเฝ้าวนละมุนละไมเป็นส่วนใหญ่ ส่วนน้อยที่จะมี สีหน้าท่าทางน่ารักน่าชังพรรค์นี้ ถ้าชายตัวเตี้ยจากตำบึงล่วนเป็นเหมือน ผู้อารักขาผ่านทุกคน เช่นนั้นก็สามารรถจุดสักหลายคนกลับไปขายให้ ชนชั้นสูงที่เลี้ยงเด็กชายเอาไว้ได้เลย

"ไม่กล้าก็ดี" กำลังคิดจะอ้อมผ่านเขาไปตามหาพี่หากลับลั่นไค้น ป๋อคำเดินทะเลขาวอันที่ด้านข้างมาร่วมวงสนุกด้วยกล่าวขึ้น

"ข้ากลับเห็นว่าผู้อารักขาผ่านออกจะดูต้งต้งไปหน่อย" ป๋อคำขาวอัน ผู้นั้นพูดแค้นเสียงออกจุก อายุเขาราวห้าสิบปีแล้ว หัวกลมหน้าแหลม ฝานสุยอวี้ถิ่งมองเขาเป็นครูใหญ่ ปากพะงาบ แต่กลับพูดอะไรไม่ออก

"เจ้าลืมหืมอีกแล้วหรือ เขาคือหวังต้าฟู ป๋อคำเดินทะเลจากสุยโจว" ด้านหลังนางมีภาษาอันติดสำเนียงอี้ต้าลี่* ดังขึ้นอีก พุดเสียงค่อยว่า "มองเห็นหรือยัง ผู้ที่ติดตามอยู่ข้างกายเขาคือบุตรชายที่เขาเห็นว่าโดดเด่น ที่สุด ครึ่งปีก่อนเขาแนะนำบุตรชายต่อท่านห้า หวังว่าจะสามารถกลายเป็น หนึ่งในผู้อารักขาข้างกายราชาจิ้งจอกได้ แต่ท่านหักลัทธิปฏิเสธ เขา เสียหน้าไปหมดสิ้น ราชาจิ้งจอกยอมจะมีฝานสุยอวี้ที่ฝ่ายผมม่ออันแอ เป็นผู้อารักขา แต่ไม่ยอมให้บุตรชายผู้กำยำบึกบึนของเขาเข้ามาอยู่ เกาะจิ้งจอก เขารู้สึกยอมรับไม่ได้ล่ะ"

* อี้ต้าลี่ หมายถึงอิตาลี

ผ่านสายอวีห็นหน้ากลับไปอย่างช้าๆ จ้องมองนักเดินทางชาวอิตาลีที่ตามอยู่ด้านหลังนางโดยตลอดผู้นั้น "ท่านหลัวเจีย ท่าน...ท่านช่างรู้ดีโดยแท้..."

หลัวเจียกะพริบตา ชูสมุดบันทึกของตนขึ้น "นั่นย่อมแน่นอนอนความจริงเป็นเครื่องพิสูจน์ การบันทึกทุกอย่างอย่างเป็นระเบียบเป็นเงื่อนไขสำคัญอันดับหนึ่งของนักเดินทาง"

"หากแต่ท่าน...ดูเหมือนจะมาเขียนบันทึกการเดินทางกระมัง ท่านหลัวเจีย" นางขมวดคิ้ว

"มิจิต ต้องขอขอบคุณบันทึกการเดินทางของหมาเชอเปี้ยหลัว* เพื่อหนังสือเล่มนี้ ข้าฉันค้นข้ามมหาสมุทรมาถึงที่นี่ เขียนบันทึกการเดินทางที่ดำหิงออกมาสักเล่มเป็นความปรารถนาชั่วชีวิตของข้า" เขายิ้มเห็นฟัน ปิดสมุดบันทึก ชาวต่างชาติที่ลงหลักปักฐานบนเกาะจึงจอกนอกจากบาทหลวงชาที่มาจากภูเกาหยาแล้ว อีกคนก็คือเขาที่ข้ามน้ำข้ามทะเลมาจากแดนไกล

เขาคือนักเดินทางอายุน้อยผู้หนึ่ง จุดหมายแต่เดิมคือเปยจิงอันเป็นเมืองหลวงของอาณาจักรดำหิง แต่กลับจับพลัดจับผลูมาถึงเกาะจิ้งจอก เขามาถึงที่นี่ช้ากว่าบาทหลวงชาเพียงหนึ่งปี ทว่านับแต่นั้นก็ไม่ได้ข้ามทะเลไปอาณาจักรดำหิงอีก เหตุผลของเขามีมากนัก ทุกครั้งล้วนไม่เหมือนกัน นานเข้าก็ไม่มีใครถามอีก

เมื่อก่อนเคยมีคนเห็นเช่นนี้...ข้างกายราชาจิ้งจอกมีผู้อารักขาสองคน และข้างกายผู้อารักขาก็มีชาวต่างชาติติดตามอีกสองคน คนหนึ่งเป็น

* หมาเชอเปี้ยหลัว คือมารโก โปโล พ่อค้าและนักสำรวจชาวอิตาลี เขาได้เดินทางจากยุโรปมายังจีนในปี ค.ศ. 1275 และได้เขียนบันทึกการเดินทางครั้งนี้ในหนังสือ 'บันทึกการเดินทางของมารโก โปโล'

บาทหลวงผู้ถือพระคัมภีร์ อีกคนก็เป็นนักเดินทางผู้ถือสมุดบันทึก เวลาเจอใจรูปปั้นสะกดตายบนทะเลก็จะเห็นบาทหลวงพุ่งฉิวมากลางวงต่อสู้ ค้นหาคนใกล้ตายที่ยินดีสารภาพบาป ส่วนนักเดินทางก็จะหลบอยู่ข้างๆ คอยจดบันทึกเรื่องทั้งหมดนี้ไว้

แน่นอนว่าเป็นเพียงข่าวลือเท่านั้น ก็ดังที่กล่าวกันว่าหนึ่งคนบรรลุมรรคผล 'ไก่สุนัขได้ขึ้นสวรรค์*' รอบข้างวีรบุรุษไม่ว่าคนใดมักจะมีบุคคลที่ได้รับความยกย่องเป็นเทพสวรรค์อยู่ด้วยสองสามคนทั้งนั้น ตัวอย่างเช่นผู้อัรรักษาผาน หวังต้าฟูแค้นเสียใจ ไม่เข้าใจตลอดมาว่าไฉนราชาจึงจกถึงปฏิเสธไม่ให้บุตรชายของเขามาแทนที่ผู้อัรรักษาผานได้ บุตรชายเขาเป็นนักรบเลื่องชื่อในแถบชายฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ สามารถใช้หนึ่งสู้สิบ อย่างว่าแต่วิทยายุทธ์จะแกร่งกว่าผานสุยอวี๋เป็นร้อยเท่า ถ้าทั้งสองคนยืนอยู่ด้วยกัน ร่างของผานสุยอวี๋ก็ถูกบุตรชายเขาบังไปสองในสามแล้ว

"ถุย! ไม่ว่าคุณอย่างไรก็ชวนให้คนยอมรับไม่ได้ทั้งนั้น ผู้อัรรักษาฟางหวดแสร้งออกมา แม้แต่หัวหน้าสามของเกาะแปดยังไม่อาจไม่ถวายตัวรับใช้ ราชาจึงจกผู้เป็นที่สุดแห่งใจสลดชาวฮั่นสมควรมีนายทหารเช่นนี้อยู่ข้างกาย แต่ผู้อัรรักษาผานกลับ...ชวนให้คนไม่อาจไม่สงสัยว่า..." เขาพูดอย่างคลุมเครือมีเลศนัย เสียงอันดังค่อยๆ ดึงดูดความสนใจของพ่อค้าคนอื่นๆ มา

ผานสุยอวี๋คลิ่ยิ้ม แก้มซ้ายมีลักยิ้มเล็กๆ "สงสัยอะไร นายท่านหวัง ข้าไม่ชอบการเล่นบิดแซ่กบิดขา ท่านอยากพูดอะไรก็พูดมา ถ้าท่านรังเกียจเด็ดฉันท ข้าก็ไม่ขอฟัง ทั้งได้ห้านี้มีเพียงราชาจึงจกที่รังเกียจ

* หนึ่งคนบรรลุมรรคผล ไก่สุนัขได้ขึ้นสวรรค์ เป็นสำนวน หมายถึงพวคนหนึ่งได้ดิบได้ดีมีอำนาจ คนที่เกี่ยวข้องกับเขาก็พลอยเรื่องอำนาจตามไปด้วย

เด็ดฉันท์ข้าได้"

"เจ้า..." ใบหน้าแก่ๆ ของหวังต้าฟูแสดงความโกรธเกรี้ยวออกมา
"ราชาจึงจอกมีลูกน้องอย่างเจ้า ข้าเร็วต้องได้เกิดเรื่อง!"

"อ้อ?" เสียงเฉื่อยชาดังขึ้นด้านหลังเขา "เช่นนั้นนายท่านหวังลองว่า
มาดูที่ว่าข้าต้องมีลูกน้องเช่นไรถึงจะคุ้มครองชีวิตข้าให้ปลอดภัยได้
ยืนยาว" เนี่ยย่างยังไม่รู้มาปรากฏตัวอยู่ด้านข้างเขาตั้งแต่เมื่อใด

"ราชา...ราชาจึงจอก..."

"กล่าวพูดก็อย่าขาสันสิ" เนี่ยย่างสองตาหรีลงอย่างอันตราย
"ในเมื่อท่านเปิดประเด็นทำลายชื่อเสียงลูกน้องข้าแล้ว เช่นนั้นท่าน
ก็ต้องให้เหตุผลแก่ข้า" น้ำเสียงเขานุ่มเบา แต่กลับทำให้หวังต้าฟู
สั่นหลังเย็นวาบตั้งแต่ล่างขึ้นบน

"ข้า..." เขาผืนพูดทั้งหน้าสีระชะที่หน้าขาว "ข้าแค่คิดเผื่อราชาจึงจอก"

"ลำบากท่านเปลืองสมองเรื่องความปลอดภัยของข้าแล้ว เช่นนั้น
ท่านมีวิธีแก้ไขใดเล่า" ริมฝีปากบางยกยิ้ม รอยยิ้มดูมีเล่ห์กล

สำหรับราชาจึงจอกแล้ว รอยยิ้มสนิทสนมอบอุ่นไม่ต่างอะไรกับ
เรื่องเลอะเทอะไร้สาระ และถ้ากล่าวว่ามีคนเคยลือว่าเขาปฏิบัติกับลูกน้อง
อย่างสนิทสนมอบอุ่น เช่นนั้นตาของคนผู้นั้นจะต้องบอดอย่างแน่นอน

โอ๊ย! น่าซึ้งนัก

ผ่านสายอวี่ถลึงมองรอยยิ้มอันคุ้นเคยนั้น ตอนนั้นคนที่หน้าสีระชะ
คือนางแล้ว ก่อนหน้านี้ยิ่งซึ่งใจที่พี่หาปรากฏตัวมาช่วยเหลือ แต่ตอนนี้
นางกลับอยากร้องไห้ ไม่จำเป็นต้องคิดก็รู้ว่าใจพี่หาทั้งดำ ทั้งร้าย
ทั้งเลือดเย็น

"นั่น...นั่นแน่นอนว่าต้องให้ผู้รักษาดูแลแสดงฝีมือสักหน่อย"

"อ้อ? ท่านว่าจะให้แสดงอย่างไร รำหมัดให้ทุกคนดูหรือ"

"ไม่ บุตรชายข้า...มีผู้ประลองฝีมือกับบุตรชายข้าดีกว่า" หวังต้าฟู
ริมฝีปากสั่นระริก ตื่นเต้นอยู่สักหน่อย หายากที่จะได้คุยกับราชาจิ้งจอก
ซึ่งหน้า ข้ายังได้รับความสนใจจากอีกฝ่ายเต็มๆ ด้วย ถ้าไม่คว้าโอกาส
ฟ้าประทานนี้ไว้ เขาก็โง่เต็มทน

"อืม..." ดวงตาดำของเนี่ยยางงกวาดมองบุตรชายเขาปราดหนึ่ง
อย่างเย็นชา แววดาอ่านอารมณ์ใดๆ ไม่ออก เขาตีดันไว้ก่อนว่า "ตกลง
เอาตามท่านว่า จำกัดเวลาหนึ่งก้านธูป* ถ้าเขาแย่งอาวุธในมือสูญอวี้ไปได้
เขาจะได้มาแทนที่ผ่านสูญอวี้"

ใช้ระยะเท่ากับม้าสามตัววาดเป็นลานประลองวงกลม กลางลาน
มีคันทาลงสู้กันอย่างดุเดือด ขณะอาวุธปะทะกันก็เสียดสีจนเกิดประกาย
ไฟน่าหวาดเสียว เหล่าพ่อค้าอยู่นอกลาน กระซิบกระซาบวิพากษ์วิจารณ์
ถึงความเล็ดเย็นของราชาจิ้งจอกและผลแพ้ชนะที่เห็นได้ชัดเจนนี้

"คุณ...คุณชายอวี้ต้องแพ้แน่ๆ" ชั่วครูต่อมาจนเคื่อกก็มาถึงเกาะเหนือ
แล้วเช่นกัน เบิกตาที่มีลูกตาสีน้ำเงินมองไปภายในลาน พอได้รู้ว่านาง
ประลองอยู่กับชาวฮั่นร่างสูงเกินแปดฉี้อ** ผู้หนึ่งก็พยายามเบียดหา
ตำแหน่งดีๆ มองดูนางกับคนผู้นั้นประมือกันได้ไม่กี่กระบวนท่าก็รู้ผล
แพ้ชนะแล้ว สวรรค์ แม้แต่ชาวต่างชาติที่ไม่เข้าใจวิทยายุทธ์ของชาวฮั่น

* หนึ่งก้านธูป เป็นคำเรียกเวลาโดยประมาณของคนจีนโบราณ บางตำราว่าประมาณครึ่งชั่วโมง บางตำราว่า 1 ชั่วโมง

** ฉี้อ (เซี่ยะ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน สมัยโบราณเทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟุต'

อย่างเขายังมองออกได้ว่าพละกำลังนางเพียบบุรุษสูงแปดชื่อนั้นไม่ติด

"ราชาจิ้งจอก โปรดให้พวกเขาหยุดมือเถิด" เขารวบรวมความกล้า
หันไปขอร้องเนี่ยย่างยง

"ไม่ต้องร้อนใจ ฉาเค่อ แพ้ชนะไม่ถึงตอนสุดท้ายยังไม่อาจสรุปได้"
บาทหลวงชาวยิมพลางกล่าว คล้ายว่าดีใจยิ่งที่เขาออกหน้าให้ผ่านสุขอวี

"อย่าง...อย่างนั้นหรือ แต่ว่า...แต่ว่าเหตุใดต้องให้คุณชายอวีไปสู้
ด้วยเล่า คำพูดของราชาจิ้งจอกมีใครกล้าไม่ทำตาม ผู้ใดจะกล้าท้าทาย
อำนาจบารมีของราชาจิ้งจอกกัน" เขาไม่มีปัญญาจะเข้าใจ และก็รู้สึกว่
ผ่านสุขอวีติดตามเจ้านายเช่นนี้เป็นเรื่องไม่คู่ควร

"เจ้าคิดว่าข้าจะปล่อยให้คนไม่ได้ความติดตามข้า?" เนี่ยย่างยงเลิกคิ้ว
สายต่ายังคงหยุดอยู่ที่เงาร่างซึ่งกำลังต่อสู้พลวันอยู่กลางลานประลอง
"เรื่องของตนเองต้องจัดการเอาเอง ไม่มีใครสามารถช่วยนางได้" หางตา
เขาเหลือบมองฉาเค่อก่อนพูดด้วยถ้อยคำเย็นชา

"เจ้าก็เหมือนกัน นางให้เจ้าอยู่ต่อ เจ้าก็เป็นความรับผิดชอบ
ของนางแล้ว นางต้องรับผิดชอบแทนเจ้า ไม่ว่าเจ้าทำอะไร นางล้วนต้อง
ชดใช้แทนการกระทำของเจ้า" น้ำเสียงเขาโอหังทั้งยังเย็นเยียบ ทว่า
กลับราวกับมีพลังขัดเข้าหาฉาเค่ออย่างไร้ปราณี

"ข้า...ข้าไม่มีวันหักหลังแม่นางสุขอวี!" ฉาเค่อกำสองหมัดแน่น
พูดด้วยอารมณ์พลุ่งพล่าน

เนี่ยย่างยงเหมือนว่าไม่ได้ยินคำเขาโดยสิ้นเชิง สีหน้าเปลี่ยนเพียง
เล็กน้อยก่อนกล่าวด้วยท่าทางเฉื่อยชาติดำคาญ "บาทหลวง รบจน
ท่านด้วย ไม่ว่าอีกเตี๋ยใครเป็นผู้ชนะก็บอกให้มาพบข้า"

บาทหลวงชาวพริกหน้า มองลานประลองตาไม่กะพริบ รากฐานของผานสุยอวี้ค่อนข้างอ่อน แม้จะเคลื่อนไหวปราดเปรียวว่องไว แต่ก็ไม่เร็วไปกว่าดาบของฝ่ายตรงข้าม ในเวลาสั้นๆ เพียงครึ่งก้านธูป บนหนานางก็มีเหงื่อผุดออกมาและหายใจหอบแล้ว มีสองสามครั้งที่หลบได้เฉียดฉิว ลมแรงที่มาพร้อมดาบขัดนางจนต้องลอบร้องโอดครวญติดๆ กัน

หลังฉาเค่อถิ่งมองราชาจึงจอกเดินจากไปก็หันหน้ากลับมาดูการต่อสู้ในลานด้วยความลังเล เขาอุทานออกมาเสียงหนึ่ง มองเห็นนางคล้ายจะใจลอยไปชั่วครู่ ทำให้ฝ่ายตรงข้ามมีโอกาสให้ฉวย เชื้อนเส้นผมดำของนางขาดไปช่วงหนึ่ง

"อย่าร้องๆ เรื่องยังไม่จบ" บาทหลวงชาพูดอย่างใจเย็น หัวใจเยียนักเดินทางก็ก้มหน้าก้มตาจดบันทึก

"จบ? เกรงว่าตอนจบแม่นาง...คุณชายอวี้คงไม่มีแม้แต่ชีวิตแล้ว! ทั้งๆ ที่เสี่ยงการต่อสู้นี้ได้ ราชาจึงจอกที่โหดเหี้ยมคนนั้นกลับ...อ้อ! ระวัง!" ฉาเค่อพลุ่งพล่านจนหวัดจะวิ่งตะบึงเข้าในลาน แม้แต่เขาก็ยังค้นพบอาการใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวของนางได้

กระบองเหล็กของสุยอวี้ถูกงัดหล่น หน้าอกถูกเตะเข้าหนึ่งทีจนกลิ้งไปกับพื้น เดิมทีขอแค้นนางพลิกตัวอีกสองรอบก็จะสามารถเก็บกระบองเหล็กของนางขึ้นมาได้อีกครั้ง แต่พร้อมกับที่ฝ่ายตรงข้ามพุ่งเข้าหา นางกลับทิ้งกระบองเหล็กกระโดดออกนอกลานประลอง

วรยุทธ์นางมิได้ดีเยี่ยม แต่วิชาตัวเบากลับเหนือกว่าฟาง'ไฉ่ฉู่ นางกระโดดข้ามกำแพงคนหลายชั้นอย่างทำไม่แตะพื้น รีบตะโกนร้องเรียก "พี่ห่า!"

เนี่ยยางยงกำลังจะก้าวขึ้นม้า นางพลิกตัวดึงเขาลงมา พร้อมกันนั้นก็ชักหน้าไม้ที่ป่าวจูงม้าข้างกายแบกอยู่ออกมา มือซ้ายดึงแล้วปล่อยลูกศรพุ่งฉิวออกไป การเคลื่อนไหวต่อเนื่องเกิดขึ้นในเวลาชั่วฟ้าแลบ

"เป็นปืนเทศ!" ป่าวจูงม้าร้องขึ้น ได้ยินเสียงระเบิดก็รีบชักมีดสั้นในรองเท้าหุ้มแข้งออกมาคุ้มกันราชาจึงจอก

ในเวลาเพียงชั่วขณะ ผู้คนพากันวิ่งหลบ ชาวอื่นที่อยู่บนเกาะเหนือล้วนมีอาวุธ พากันจับดาบ แบ่งออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งวิ่งไปทางป่า อีกกลุ่มก็ล้อมเป็นวงรอบราชาจึงจอก

"เข้าไปด้วย!"

"เจ้าอยู่นี่"

"พี่ห่า!" ฝานสุยอวี๋หันกลับมา ถลึงมองเขาอย่างทั้งตระหนกทั้งตกใจ เป็นครูใหญ่กว่าจะส่งเสียงออกมา พลังมองดูเขาขึ้นๆ ลงๆ "พี่ห่า ท่านได้รับบาดเจ็บหรือไม่"

"ถ้าข้าได้รับบาดเจ็บก็ไม่ต้องการผู้อารักขาอย่างเจ้าแล้ว" เนี่ยยางยงพูดอย่างเฉยชา กุมมือเล็กที่ยื่นมาของนางไว้ ยึดแรงลุกขึ้น

"ไม่ได้รับบาดเจ็บก็ดี" นางหลับตา ผ่อนลมหายใจโล่งอก

"แต่...แต่เจ้าบาดเจ็บแล้ว!" ฉาเค่อกรีดร้องวิ่งมาด้วยน้ำเสียงตกอกตกใจ ก่อนจะถูกสกัดไว้บนอกวง เขาถลึงมองแขนขาที่มีเลือดไหลทะลักออกมาของนาง

"แค่แผลถลอกเท่านั้น ไม่ใช่เรื่องใหญ่" ฝานสุยอวี๋คิดคำนวณอย่างรวดเร็ว ความตื่นตัวแผ่ลามไปทั่วร่างกาย นานเท่าไรแล้วที่ไม่มีใครกล้าลอบสังหารพี่ห่าบนเกาะจึงจอกอย่างโจ่งแจ้ง ถ้ามิใช่ค้นพบว่าในป่า

มีร่องรอยแสงสะท้อน บางทีคนที่ถูกยิงในเวลานี้คงเป็นพีห่าแล้ว

"แต่ว่า...แต่ว่า..." ฉาเค่ออยากจะพูดก็กลับหยุด สงเกตเห็นท่าทางเยือกเย็นเป็นธรรมชาติของราชาจิ้งจอก ดูไม่ได้ตกใจแม้แต่รอยขำงำกลั้วเหลือเกิน วีรบุรุษผู้เลื่องชื่อต้องใช้ชีวิตคนสังเวทเอาไว้กัน หรือว่าราชาจิ้งจอกไม่เห็นค่าของช่างต่อเรือชั้นหนึ่งที่อยู่ข้างกายเขาคอนี้ แม้แต่น้อย

"ไม่ใช่เรื่องใหญ่จริงๆ" เนี่ยยางยงก้าวมาข้างหน้าสองสามก้าว จับแขนขวาของนางขึ้นกวาดดูผ่านๆ "วรยุทธ์เจ้ายังต้องพัฒนา เดี่ยวกลับไปต้องเรียนพื้นฐานอีกรอบ"

นางหน้าเห่อแดง

"พีห่า ตอนนี้มีเวลามาพูดเรื่องนี้" นี่เขาจงใจแกล้งให้นางอับอายใช่หรือไม่ เขารู้ทั้งรู้ว่าสาเหตุที่นางวรยุทธ์ไม่ดีเกิดจากฝีมือการอบรมสั่งสอนนางตอนยังเล็กของเขา

"ราชาจิ้งจอก!" เสียงของหวังต้าฟูลอยมา สุกยอรู้ว่าเอวถูกรัด จากนั้นก็ถูกรวบมาอยู่เบื้องหน้าพีห่า นางตกใจเล็กๆ เหยหน้าขึ้นมอง

ตัวของพีห่าสูงกว่านางมาก แขนงหน้าขึ้นมองเห็นดวงตาดำภายใต้หน้ากาก ดวงตาดำของเขามีความน่าหลงใหลที่สุดในบรรดาเครื่องหน้า ตอนเด็กมีช่วงหนึ่งที่นางลากคันฉ่องมาส่องตนเอง พยายามเลียนแบบแววตาอันพิเศษไม่เหมือนใครของเขา

ทุกคนล้วนพูดว่าดวงตาของพีห่าเปี่ยมด้วยเสน่ห์แปลกประหลาด เป็นบุรุษที่เหมาะสมจะเป็นราชาโดยกำเนิด แต่ทว่าบุรุษเช่นนี้โดยทั่วไปมักโหดเหี้ยมชั่วร้าย

นางไม่เคยคิดว่าพี่ห่าเป็นคนดี แต่ก็ไม่เคยกลัวเขาเช่นกัน ชีวิตของนาง เขาเป็นผู้มอบให้ ต่อให้มีวันหนึ่งวันใดเขาต้องการเธอกลับไป นางก็ยินยอมพร้อมใจ ทว่าตอนนี้เขากำลังยืมให้นาง มิได้ยืมแค่ปาก แต่เขาก็กำลังยืม ยืมได้...เจ้าเล่ห์ชั่วร้ายยิ่งนัก!

นางกลืนน้ำลายอย่างตะลึงงัน แขนที่เธอมีได้เก็บกลับไป แผ่นหลังนางแนบสนิทกับแผ่นอกพี่ห่า ไม่เคยเห็นตาพี่ห่ายิ้มมาก่อนเลย น้อยนักที่เขาจะยิ้มกว้างเต็มที่ ต่อให้ยิ้มก็ยิ้มได้ดูชั่วร้ายเป็นที่สุด ไร้ซึ่งความจริงใจ หนังสือระนางพลันส่งสัญญาณเตือนออกมาอีกครั้ง

"ราชาจิ้งจอก อาวุธของผู้รักษาผ่านตกอยู่ในมือบุตรชายข้าแล้ว" หวังต้าฟูร้องโหวกเหวกเสียงดังอยู่นอกวงล้อม

"แล้วอย่างไร"

"อ้าว! เมื่อครู่ท่านมิใช่บอกว่าถ้าแย่งอาวุธได้ หน้าที่ผู้รักษาจะมอบให้บุตรชายข้า..."

"บุตรชายท่านมีความแน่วแน่มากพร้อมที่จะตายหรือไม่"

"เรื่องนั้น..." หวังต้าฟูลังเล "เรื่องนั้น...ยอมแน่นอน..." การได้เป็นผู้รักษาของราชาจิ้งจอกมีเกียรติถึงระดับใด แต่เขากลับไม่เคยคิดถึงเหตุการณ์เช่นเมื่อครู่มาก่อน

"บุตรชายท่านเอาร่างตัวเองเข้าบังปืนได้หรือไม่"

ดวงตาหวังต้าฟูเลือนน้อยๆ ไปหยุดที่เลือดที่ไหลลงจากแขน ฟานสุยอวี่ ไม่ว่าใครก็รู้ทั้งนั้นว่าถ้าเมื่อครู่เคลื่อนไหวเข้าไปสักนิด ตัวของฟานสุยอวี่เกรงว่าคงมีรูเพิ่มมาแล้ว

"บุตรชายท่านทำไม่ได้" เนี่ยยางยงพูดด้วยท่าทางไม่จริงจัง "เป็น

ผู้รักษาของข้า ไม่ว่าอยู่ไหนใดเวลาใด สิ่งที่ควรสนใจมิใช่เรื่องแพ้นะ แต่เป็นชีวิตของข้า ที่ข้าต้องการมิใช่ผู้ที่วรยุทธ์ที่สุด แต่ข้าต้องการผู้ที่จงรักภักดีอย่างถาวรชีวิต"

"ข้า...บุตรชายข้าเพียงแต่ยังรู้ใจไม่พอ ถ้า...ถ้ามีเวลาอีกสักหน่อย..."

"ถ้าให้เวลาอีกหน่อย ข้าเกรงว่าแม้แต่ชีวิตก็ต้องทิ้งไปแล้ว เจ้าว่าถูกหรือไม่ สยอวี่ อีกอย่างข้าก็ไม่อาจแยกจากเจ้าได้" เขาก็มหันหน้าลงพูด

"ถูก...ถูกต้อง" นางประหลาดใจเล็กน้อยที่พี่ห่าเป็นฝ่ายพูดแทนนาง เวลาทั่วไปเขาล้วนจับนางโยนลงกลางฝูงหมาป่า รอดูนางแก้ปัญหาเอาเอง

ยามนี้ผ่านสยอวี่อิงกันไปเล็กน้อย ริมฝีปากพี่ห่าเฉียดผ่านแก้มนางเป็น...เป็นนางความรู้สึกไวเกินไปแล้วกระมัง นางถลึงมองดวงตาเบิกโตของหวังต้าฟูและสีหน้าเปี่ยมแววสนุกสนานของบาทหลวงซากกับท่านหลัวเจีย อีกทั้งใบหน้าตกตะลึงของเหล่าพ่อค้าในบริเวณนี้

"พี่ห่า ปล่อยข้า" นางกระซิบเสียงแผ่ว "เดี๋ยวคนจะเข้าใจผิดเอา"

"เข้าใจผิดเรื่องอะไร" เสียงของเขาฟังดูบริสุทธิ์ไร้ความผิด

"เข้าใจผิดว่า...เข้าใจผิดว่าราชาจึงจอกเป็นพวกตัดแขนเสื้อ*" พี่ห่าคิดจะเล่นสนุกกับนางอีกแล้วใช่หรือไม่ การที่หนึ่งศักระนางซากก็คือคำเตือน ตั้งแต่เล็กเวลาที่พี่ห่าแก้งนาง นางจะมีปฏิกิริยาตอบสนองเช่นนั้น

"อย่างนั้นหรือ" คิ้วเขาขมวด หน้าแนบชิดริมหูนางอย่างสนิทสนม เสียงค่อนข้างดัง "ข้านี้กว่าพวกเขาควรรู้เรื่องนานแล้วเสียอีก"

* ตัดแขนเสื้อ เป็นสำนวน หมายถึงขายผู้ชมชอบไม่ปาดเดียวกัน มีที่มาจากเรื่องของพระเจ้าอานอ้ายตี้กับชายรับใช้ชื่อดังเขียนในประวัติศาสตร์สมัยฮั่น ขณะที่ทั้งสองนอนหลับกลางวันด้วยกัน พระเจ้าอานอ้ายตี้ตื่นบรรทมก่อน แต่แขนเสื้อถูกต่งเขียนนอนทับอยู่ จึงทรงตัดแขนเสื้อตัวเองทิ้งเพราะไม่อยากกวนต่งเขียนให้ตื่น

คนทั้งหลายได้ยื่นคำก็สุดหายใจเอือกเบาๆ

"รู้...รู้เรื่อง?" หน้านางเขียวแล้ว แขนที่โอบรอบเอวนางรัดจนนางหายใจไม่ออก "พี่ห้า ท่าน...ท่านหยุดทวนได้แล้ว...อีกเดี๋ยวจะลงโทษซ้ำอย่างไรก็ได้ทั้งนั้น ชังในคุณน้ำก็ได้..."

"เรื่องนั้นไม่ได้ จับเจ้าชังคุณน้ำ ซ้ำจะปวดใจเธอ"

"เรื่องนี้ก็จริง ต่อให้นางทำความผิดใหญ่เทียมฟ้า ราชาก็ไม่จับนางชังเข้าคุกน้ำเลย" บาทหลวงชาวพยักหน้าพลางกล่าวขึ้น หัวเจียนักเดินทางก็เออออคล้อยตามอยู่ข้างๆ

"พี่ห้า!" นางซักโกรธขึ้นมาบ้างแล้ว พอแขนตรงเอวคลายออกก็หันหลังกลับไปถวิลมองเนี่ยย่างยงทันที "ท่านแกลังซำก็ต้องมีขอบเขตกันบ้าง...เฮะๆ!" เหวถูกรัดแน่นอีกครั้ง เขายกตัวนางขึ้น นางไม่กล้าขัดขึ้นเนื่องจากเขาคือพี่ห้าที่น่าตาย

นางเคารพเขา ชื่นชมเขา ดังนั้นจึงไม่กล้าขัดเขา ต่อให้ถูกเขาตีตายคามือ นางก็ไม่กล้าส่งเสียงสักแอะ

หน้ากากของพี่ห้าโน้มมาใกล้ขึ้นเรื่อยๆ ดวงตานางเบิกโตมองเขา "พี่ห้า!"

หน้ากากบบังใบหน้าเขาไว้ว่าก่อน แต่พอจะอ่านอารมณ์ความคิดผ่านนัยน์ตาดำของเขาได้เลาๆ เผื่ออยู่ข้างกายเขามาหลายปีเพียงนี้ จะมากจะน้อยก็พอจะคาดคะเนความชั่วร้ายของเขาได้...

น่าเสียดาย นางยังคงคาดคะเนซ้ำไปครึ่งจังหวะ

ริมฝีปากบางได้ระกับริมฝีปากนางในทันใด

นางหลุดเสียงร้องออกมา ตามมาด้วยเสียงอุทานตกใจของคน

ทั้งหลาย

"ข้าต้องการเจ้า เรื่องนี้ไม่ดีหรือ" เขากะชิบ พลังจุมพิตริมฝีปาก
นางจริงๆ

หวังต้าฟูเซถอยหลังไปก้าวหนึ่ง ชนเข้ากับบุตรชายที่ตาเบิกโต
ของเขา อันที่จริงบุตรชายเขาก็รูปร่างมั่งคั่งกัน...

ปากของดาเค่ออ้าหวอ

"ในที่สุดราชาจิ้งจอกก็เริ่มจะเปิดเผยแล้ว" บาทหลวงซาอิมพลง
พูดอย่างพอใจ หลัวเจียที่ด้านข้างก็จดบันทึกเรื่องทั้งหมดอยู่ตรงนั้นทันที
ด้วยรอยยิ้มเปลี่ยนหน้า

คำพูดประโยคนี้ของบาทหลวงซาอิมยืนยันความคิดในใจของพ่อค้า
ทั้งหลาย

มิน่าราชาจิ้งจอกถึงให้ชายที่วรยุทธ์ไม่ได้เยี่ยมยอดผู้หนึ่งติดตาม
ข้างกายเป็นผู้อารักขาของเขา ที่แท้...ราชาจิ้งจอกก็ชอบบุรุษ

นับจากวันนี้ ชาวนี้ก็แพร่กระจายเป็นไฟลามทุ่งไปทั่วทั้งแถบชายฝั่ง
ตะวันออกเฉียงใต้ และขยายออกไปนอกพื้นที่ต่อ

ราชาจิ้งจอกเป็นพวกตัดแขนเสื้อ!

3

"สุขอวี๊ ปากของเจ้าเป็นอะไรไป ถูกผึ้งต่อยมาหรือ" ฟางใจอยู่เดินมาหา พุดยิ้มๆ เสียงดังฟังชัด

ฟานสุขอวี๊ได้ยิน สีหน้าที่เรือแดงแต่เดิมก็ยังแดงเข้มขึ้น กอดสมุดเล่มหนึ่งไว้พลางเดินไปห่อซีแพะ

"เป็นอะไรไป ดูเจ้าทำหน้าอเจ้าสิ เจ้ามีเซชอบยิ้มอย่างกับอะไรดีหรือไร" เขาตึงเปียนาง "กลัวว่าพอเรือส่งหนังสือมาถึง เจ้าก็ต้องอ่านหนังสืออีกหรือนั่นก็ดีนี่ ท่านห้ากับข้าล้วนไม่ชอบให้เจ้าหมกตัวอยู่ในเรือนแพ ทุกครั้งที่ไปดูเจ้า หน้าเจ้าก็แทบจะแนบกับโต๊ะ วาดเส้นคดๆ เคี้ยวๆ อะไรก็ไม่รู้ นั่นจะทำร้ายสายตา เกะจิ้งจอกมิได้มีเจ้าเป็นช่างต่อเรือคนเดียวเสียหน่อย" เขาพูดอย่างปากไม่ตรงกับใจอยู่สักหน่อย รู้ดีว่าช่างต่อเรือไม่ว่าคนใดบนเกาะจิ้งจอกล้วนมีฝีมือดีไม่เท่านาง แต่ก็ทนเห็นนางใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในเรือนแพไม่ได้

นางมีความสนใจอย่างมากต่อการออกแบบและดัดแปลงเสื้อ ถึงแม้ราชาจึงจอกจะไม่เคยสอนนางเป็นพิเศษ นางก็สามารถแสดงพรสวรรค์ของตนเองออกมาได้ ไม่ต้องบอกก็เข้าใจดีว่าเกิดจากกรรมพันธุ์ตกทอด แม้ช่างต่อเรือของอาณาจักรต้าหมิงจะมีความสามารถอยู่ระดับหนึ่ง แต่หลังการปิดกั้นนานน้ำทะเล ส่วนใหญ่ได้เปลี่ยนไปทำอาชีพอื่น การจะตามหาบิดามารดานางด้วยเบาะแสนี้เกรงว่าจะหาใช่เรื่องง่ายไม่

"อย่าขี้หวั่น" นางกระโดดหลบให้พ้นมือเขา

ฟางไฉ่อยู่กะพริบตาที่โตเหมือนกระดิ่งทองแดง "อ้าว! น้องสุ่ยวี่นี่เป็นคำที่เจ้าควรพูดหรือ ใครกันที่เซ็ดอืเซ็ดฉี่ให้เจ้าตอนยังเล็ก ลำบากลำบากเลี้ยงเจ้าจนโต"

นางข้าพรีตออกมา "นั่นไม่ท่านสักหน่อย"

"ยอมจะไม่ใช้ข้าแน่ ข้ายังไม่มีบุญวาสนานั่น" นางเพิ่งมาตอนแปดขวบ พลัดช่วงเบาะของนางไป ต่อให้เป็นเรื่องสอนนางเลี้ยงนางนั้นก็เป็นที่ดีความชอบของท่านห่า ฟางไฉ่อุ้งกัแล้วออกมาตวัดเข้าหานางอย่างหยอกล้อ

นางกระโดดหลบ วรรณุทธ์ของฟี่ไฉ่อยู่เป็นที่เลื่องชื่อในทะเล ยามนี้เขาฟาดข้าๆ นางก็ตอบโต้กลับไปข้าๆ เช่นกัน

กระบองเหล็กสูงเท่าตัวคนของนางนี้เป็นอาวุธที่ตอนแรกฟี่ห่าวานคนหล่อให้เป็นพิเศษ นางยังไม่มีพลังจะตีคนให้ตายได้ในทีเดียว แต่ก็เพียงพอจะปกป้องตัวเองได้ ครั้นนึกถึงฟี่ห่าก็นึกถึงเรื่องที่ตนเองกัดปากไม่หยุดทั้งคืน นึกถึงริมฝีปากที่ถูกกัดจนเย็นขึ้นมา...

"อ้าว เสียสมาธิหรือ นั่นใช้ไม่ได้" แส้ของฟางไฉ่อุ้งพันรัดกระบอง

ของนาง "กระบองอยู่คนอยู่ กระบองไม่อยู่ เจ้าก็ไปพบยมบาลได้เลย
สุขอวี วรรณุทธิ์ของเจ้ายิ่งมายิ่งถอยหลังแล้ว" เขากะตุกเบาๆ รับกระบอง
เหล็กของนางไว้

นางกัตรีมีผีปากกลางไว้อีกครั้ง กระโดดขึ้นรั้ว หลบหลังของเขา นาง
เดิมก็ไม่ชอบผีกัตรี ที่ยอมไปเรียนก็เพื่อพี่ห้า พี่ห้า...เหตุใดต้องจับนาง
เพื่อให้ผู้อื่นไม่จินตนาการว่าผู้รักขาผ่านผู้อ่อนแอปกเปียกอย่างนางคนนี้อีก
อย่างนั้นหรือ น่าซึ้งนัก! คิดมาทั้งคืนก็ยังคิดไม่ออกถึงเจตนาของพี่ห้า
เขาเล่นงานนางเสียขนาดแล้ว! ทำให้นาง...ไม่กล้าขึ้นไปเกาะเหนือ ทำให้
พอนางสัมผัสสฎกัตรีมีผีปากก็คล้ายว่ารู้สึกถึงกลิ่นอายของพี่ห้า

"ฐานล่างของเจ้าไม่มั่นคง แพ้แน่นอนแล้ว!" ฟางใจอุ้งร้องบอก

"นี่ๆ บุรุษสี่สตรีเป็นพฤติกรรมที่ชั่วดูละคน ฟางใจอุ้ง ล้อเล่นนะได้
แต่อย่าเอาจริงเชียวนะ" เสียงขัดกังวานดังขึ้น ฟางใจอุ้งจึงรีบเก็บผ้า
กลับมา

"ท่านสิบสอง" หน้าเขาค่อยๆ เริ่มแดง

"สิบสอง?" สุขอวีหันตัวไปชนเข้ากับเด็กผู้ชายรูปร่างอ้วนเยาว์
พอดี

"ไม่รู้จักข้าแล้วหรือ" เนี่ยหยวนเฉียวจับมือนางด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม
แจ่มใส "น้องสุขอวีผู้น่ารัก ตั้งแต่จากกันเมื่อสามปีก่อน พี่หยวนเฉียว
ของเจ้าก็คิดถึงเจ้าทุกเช้าค่ำ เผื่อหวังจะมีสักวันได้ขึ้นเกาะมาเยี่ยมเจ้า"
หน้าเขาเย็นมาไกลันาง

สุขอวีรีบหันหน้าออกห่าง นางหรีดตาลง "สิบสอง...ท่านคือสิบสอง
จริง?" งามเกินไปแล้ว แทบจะนึกว่าเนี่ยหยวนเฉียวเป็นเด็กผู้หญิงแล้ว

สามปีก่อนที่เมืองหนานจิงเพียงแต่รู้สึกว่าเขารูปโฉมงามปานหยก นิสัย
ร่าเริงอีกทั้งน่าสนใจ วันนี้ได้เห็นอีกครั้ง...นี่ว่าเป็นชาวสวรรค์เลยทีเดียว
ทว่าเขามี채วรอยู่ในเมืองหนานจิงหรือไร ไฉนจึงมาปรากฏตัวบนเกาะได้

"ข้าเอง มา ขอหอมที น้องสุยอวีผู้น่ารัก" เขายิ้มตาทิย ยื่นหน้า
เข้าใกล้นางไม่หยุด

"ชายหญิงไม่แตะเนื้อต้องตัวกัน นายน้อยสิบสอง" นางผลักเขาออก

"เรียกข้าพี่สิบสองก็ได้ ไม่ต้องเรียกนายงนายน้อย" เขาพูดด้วย
สีหน้าเหมือนถูกทำร้าย

"ถ้าข้าจำไม่ผิด ข้าโตกว่าท่านครึ่งปีนะ"

"ชั่วช้า!" เนี่ยหยวนเฉียวพูดด้วยความโมโห "แม่นางที่เข้าตาข้า
ล้วนแต่โตกว่าข้ากันทั้งนั้น แต่นั่นไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย! ข้าไม่ถือสา..."
ฉวยโอกาสที่อีกฝ่ายไม่ระวัง ใช้สองมือแทรกเข้าเอวนาง กอดนางไว้เต็ม
อ้อมแขน

"ว้าย!" ชายหญิงไม่แตะเนื้อต้องตัวกัน! สุยอวีใช้สองมือผลักท้องเขา
โดยสัญชาตญาณ เขาไม่ทันระวังจึงถูกชั้ดลอยออกไป

"ระวัง!" ฟางไฉ่อยู่ตกใจขนาดหนัก รีบกระโดดขึ้นรับอีกฝ่ายไว้
กลางอากาศ

"โธ่เอ๊ย ใจร้ายยิ่งนัก!" เนี่ยหยวนเฉียวร้องคร่ำครวญ ครั้นถูก
วางลงพื้นก็ไม่สนใจฟางไฉ่อยู่ รีบเดินมาใกล้นางอีกสองก้าว แสร้ง
ทำหน้าทำตาดุร้าย "เจ้าไม่กลัวจะฟาดข้าตายหรือไร ข้ารักใคร่เอ็นดูเจ้า
เจ้ากลับทำกับข้าเช่นนี้! นี่ยังเป็นธรรมอยู่หรือ" เขายกสองมือทำสะเอว
ซึ่งใส่ความก่อน เหมือนไม่กลัวสักนิดว่าเมื่อครู่จะถูกฟาดตายหรือไม่

ถ้ามิใช่เขาแน่เลย ถ้ามิใช่เขายังมีบุคลิกลักษณะสูงศักดิ์อยู่หลายส่วน ทำทางอันรพาลนี้ของเขาก็เหมือนคนบ้ากามในคราบลูกผู้ดีมีเงินที่ไม่รู้จัก ความลำบากอย่างที่สุด

ผ่านสุขอวี้นี้ปาก พูดด้วยความโมโห "ชายหญิงไม่แตะเนื้อต้องตัวกัน ท่านแตะต้องข้าเช่นนี้ผิดจารีตประเพณี!"

"เป็นอย่างนี้เองหรือ" เขาทำหน้าบริสุทธิ์ไร้ความผิด "แต่ข้าเคยหอมเจ้านะ สามปีก่อน เจ้าตัวเล็กๆ น่ารักเป็นหนักหนา ข้าฉวยโอกาสตอนเจ้านอนหลับขมอยหอมแถมไปทีหนึ่ง ไฉนตอนนั้นก็กลับหอมไม่ได้แล้วเล่า" เขาเหลือบมองสีหน้าตกใจของนาง พลังทางพัดออกพัด "ข้าว่านะ สุขอวี้นี้ ถ้าข้าหอมเจ้าไม่ได้ แล้วทำไมพี่ข้ากลับหอมเจ้าได้ เจ้าคิดเกินเลยกับพี่ข้าของข้าใช่หรือไม่..."

"ไม่ได้คิด! ข้าจะกล้าคิดเกินเลยได้อย่างไร!" นางตบตบเขาด้วยความพลุ่งพล่าน "ข้าเคารพพี่ข้า ชื่นชมพี่ข้า เขาสั่งสอนข้า เลี้ยงข้า ให้ข้าได้มีที่อาศัย ต่อให้ต้องเสียเลือดเสียชีวิตเพื่อเขา ข้าก็จะไม่ส่งเสียงประท้วงแม้แต่แะเดียว ข้าจะมีความคิดเกินเลยกับเขาได้อย่างไร!" ใบหน้าเปื้อนยิ้มของนางหายไปแล้ว สองหมัดกำแน่น ยืนยันว่าคำที่นางพูดเป็นความจริงแน่นอน

ความรู้สึกที่นางมีต่อพี่ข้าก็เหมือนเป็น...เขาเป็นบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดบนโลก บุรุษเช่นนี้ในสายตาผู้อื่นอาจจะเป็นราชาจึงจกผู้ไม่แบ่งแยกดำขาว เป็นราชาใจสลดผู้เป็นใหญ่ในทะเล แต่สำหรับนาง เขาก็เหมือนเป็นพระเจ้าที่บาทหลวงชากล่าวถึง เหมือนเป็นพระโพธิสัตว์ที่ชาวบ้านแถบชายฝั่งตะวันออกเฉียงใต้กราบไหว้บูชา

หากบอกว่ามีความคิดเกินเลยก็เป็นการใส่ร้ายความรู้สึกระหว่างนางกับพี่ห้าแล้ว นางชอบพี่ห้า ชอบจนขนาดทำให้ทั้งชีวิตเพื่อเขาก็เต็มใจ ความรู้สึกเช่นนี้กลับมิใช่ความรักในนิยายตามร้านตลาด

นางเคยอ่านนิยายที่เรื่อสกุลเนี่ยส่งมาอยู่หลายเล่มในเวลากลางคืน นิยายเป็นนิยายรัก ค่อนไปทางความรักบริสุทธิ์ ความรักเช่นในหนังสือทำให้คนต้องอิจฉา นางกลับไม่รู้ว่าจะได้พบความรักแสนพิเศษพรรคนั้นเมื่อใด แต่ว่ามันไม่เป็นไร ชีวิตในยามนี้นางพอใจแล้ว มีพี่ห้าก็เท่ากับมีทุกอย่างแล้ว ทว่า...ความคิดเกินเลย เป็นสิ่งที่แค่คิดยังไม่เคยคิดจริงๆ

"เออละๆ ดูเจ้าทำตื่นเต้นเข้าสิ ไม่เหมือนส่วยอวีที่ซำรู้จักเลย" เนี่ยหยวนเฉียวบ่นปาก "พวกเราเลิกคุยเรื่องรักๆ ใครๆ ได้แล้ว ถึงอย่างไร ซำก็ออกทะเลเป็นครั้งแรก แปลกใหม่ยิ่งนัก พักที่นี้สักปีครึ่งปี อยู่ด้วยกันเข้าเย็น ไม่น่าความรู้สึกอาจจะเกิดขึ้นเอง ถึงเวลานั้นเจ้าก็ตามซำกลับบ้านไปเป็นภรรยาซำ เจ้าว่าดีหรือไม่" หน้าเขาย่นมาใกล้อีกครั้ง แต่กลับถูกผ่านส่วยอวีตบกลับไป

เนี่ยหยวนเฉียวหลบเบาๆ ก่อนพุดยิ้มๆ ด้วยท่าทางลับๆ ล่อๆ "เจ้าเห็นว่าซำวรยุทธ์อ่อนด้อยหรือไร ซำก็กระดูกแข็งเหมือนกัน พวกเรามาประลองฝีมือกันสักยก ถ้าซำแพ้ก็ให้เจ้าตัดสินใจ แต่ถ้าเจ้าแพ้จะต้องให้ซำหอมหนึ่งที"

"ท่านกับพี่ห้าไม่เหมือนกันเลยสักนิด" ยากจะนึกภาพได้ว่าพวกเขาเป็นพี่น้องกัน ต่อให้อายุห่างกันช่วงหนึ่ง แต่ก็ไม่ควรจะแตกต่างกันมากขนาดนี้ พี่ห้าเป็นดวงดาวที่ส่องแสงอย่างสงบบนฟากฟ้า ส่วนหยวนเฉียวก็เป็นคนบ้ากามบนพื้นดิน ดีก็ยังดีไม่ตาย

"ระวัง ท่านสิบสอง สูยวี่ไม่อ่อนหัดนะขอรับ" ฟางไฉ่อุ้งบอกอย่างเป็นกังวล

"ว่าอะไรนะ" เนี่ยหยวนเฉียวหันหน้ากลับมายิ้ม ฟางไฉ่อุ้งหน้าแดงทันที "เจ้าเห็นข้าเป็นไก่อ่อนหรือไร" เขากระโดดมาข้างหน้า จู่โจมใส่หน้าอกผานสูยวี่ บีบให้นางไม่อาจไม่ป้องกัน

นางร้องเบาๆ ด้วยความหงุดหงิดโมโห พลังรับกระบวนท่าเหยาเหยาของเขา

"ลือกันเป็นไฟลามทุ่ง ข้าเพิ่งจะลงจากเรือก็ได้ยินข่าวใหญ่ สะเทือนฟ้าสะท้านดินแล้ว" ริมหน้าต่างหอดูให้ บุษชุดขาวเอนพิงรั้วมือจับด้ามพัดกล่าวยิ้มๆ

"ราชากำลังจะเป็นพวกตัดแขนเสื้อ หิม? ข้าก็กำลังเดาอยู่ว่าเจ้าจะลงมือเมื่อไร สมควรถึงแก่เวลาแล้ว เจ้าเป็นพวกลงมือไวมาแต่ไหนแต่ไร มีเพียงเรื่องนี้ที่เจ้าเสียเวลาไปถึงสิบปีเต็มๆ ข้าต้องพูดว่าข้ายอมเจ้าแล้ว" เขาพูดให้เนี่ยหยวนที่ยืนอยู่ข้างๆ ฟัง นัยน์ตาดำที่ดูสุภาพเรียบร้อยอบอุ่นอ่อนโยนกลับกำลังมองดูการต่อสู้ที่นอกหอ

"นางไม่เด็กแล้ว" เนี่ยหยวนตอบเรียบๆ ทำเป็นจิบชาตามสบาย แต่แล้วก็ขมวดคิ้วขึ้นมาอีก

"เป็นเพราะว่านางไม่เด็กแล้ว เจ้าถึงได้เริ่มเคลื่อนไหว? แต่เพราะเหตุผลนี้?" คิ้วบุษชุดขาวมุ่นน้อยๆ "นี่มิใช่เหตุผลที่ดี"

"เช่นนั้นท่านเห็นว่าอะไรจึงจะเป็นเหตุผลที่ดีเล่า" เนี่ยหยวนถามประชิดประชัน

บุรุษชุดขาวกางพัดออก หน้าพัดเป็นภาพขุนเขาสายน้ำ ด้านล่างภาพประทับตราชื่อไว้ว่า 'เนี่ยมีหยาง' เขาได้รตรองอยู่ครู่หนึ่ง

"เหตุผลดีๆ มีตั้งมาก แต่ไม่ควรเป็นเหตุผลนี้อย่างเด็ดขาด เจ้าทำตามใจชอบจนเป็นนิสัยมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว การจะสันคลอนการตัดสินใจหรือความคิดของเจ้ามิใช่สิ่งที่ข้าจะทำได้ด้วยตัวคนเดียว ทว่าข้าต้องบอกกล่าวสักประโยค ถ้าเจ้าวางส่วยไว้ก็กันบึ้งหัวใจ วางไว้ในมุขพิเศษภายในใจเจ้าจริงๆ เช่นนั้นเจ้าก็ไม่มีทางเห็นหยวนเฉียวเกี่ยวพานางแล้วยังคงไม่สะทกสะท้านอยู่ได้"

เนี่ยยางยงหรืตาน้อยๆ มองดูเงาร่างกลางการต่อสู้พลวันทีนอกหอ

"นางเป็นเด็กที่ข้าอบรมเลี้ยงดูมากับมือ นางจึงเหมาะสมได้แค่กับข้า"

"ใช่แล้ว ข้าอยู่ที่เมืองหนานจิงก็เคยได้ยินเป็นระยะว่าเจ้าเลี้ยงดูเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง" ถึงชาวที่ส่งกลับมาในเวลานั้นจะไม่ได้เปิดเผยจุดประสงค์ในการเลี้ยงดูนางของเขา แต่ก็พอเดาออกได้เลาๆ ว่าเขามีแผนปั้นสตรีที่สามารถคู่ควรกับเขาได้

เนี่ยมีหยางยิ้มอบอุ่นเอื่อยเฉื่อย "หลังจากผ่านมาสิบปี การเลี้ยงดูของเจ้าสำเร็จแล้วหรือยัง ข้ามองอย่างไรก็มองไม่ออก นางเหมือนเจ้าตรงใดกัน"

"ใครบอกว่านางต้องเหมือนข้า ที่ข้าต้องการมิใช่ตัวข้าอีกคน"

"เช่นนั้นเจ้าต้องการสตรีที่เหมือนกับนาง?" เนี่ยมีหยางมองดูอย่างละเอียดอีกเล็กน้อย ก่อนเขาจะวิจารณ์อย่างตรงประเด็น "รูปโฉมมิได้โดดเด่น บุคลิกลักษณะก็กล่าวไม่ได้ว่าอ่อนหวานนุ่มนวล ร่าเริงและ

ชอบยิ้มไปนิด อายุยังน้อย นิสัยใจคอก็ดีอ่อนน้อมอยู่สักหน่อย ไม่ค่อยรู้
โลกกว้างนัก อีกทั้งยังดูวุ่นเหมือนหยวนเจี๋ย ยางยง ที่เจ้าต้องการ
คือแบบนี้หรือ เด็กผู้หญิงที่หาได้ทุกที่ทุกเวลาในเมือง?"

เนี่ยยางยงมิได้โต้แย้งในคำคอนแวนของอีกฝ่าย แต่ไหนแต่ไร
เขาเองก็ได้ต้องการให้ใครเข้าใจทุกเรื่องที่เขาทำ ริมฝีปากบางของเขา
กำลังยิ้ม รอยยิ้มต่างกับเนี่ยมีหยางอย่างที่สุด

หากกล่าวว่าในบรรดาพี่น้องสกุลเนี่ยทั้งสิบสองคน แต่ละคนล้วนมี
สิ่งพิเศษเป็นของตนเอง เช่นนั้นก็ไม่ต้องสงสัย สิ่งพิเศษของเนี่ยยางยง
ก็คือชะตาที่จะได้เป็นราชาโดยกำเนิด

ตั้งแต่เด็กเขาก็ร้ายกาจมากเลห์ อยู่เหนือคนทั่วไป ความคิดของเขา
ประหลาดอัศจรรย์ทั้งยังชวนให้คนหวาดกลัว การแบ่งแยกดีชั่วของเขา
นั้นคลุมเครือยิ่ง ถึงแม้ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามหลักตามเกณฑ์ เขาก็ยังคงแสดงด้านที่ชวนให้คนคาดเดาได้ยากออกมา

เนี่ยมีหยางกำลังยิ้มน้อยๆ รอยยิ้มดูอบอุ่น สีมิวขาวผ่องเทียบกับ
ผิวสีทองแดงจากการตากแดดตลอดทั้งปีของเนี่ยยางยงก็ต่างกันราวกับ
ข้าวบวกับข้าวดิบ

ข้าวลบมิได้หมายความว่าเขาเลวร้ายโดยกำเนิด เขาเพียงแค่กระทำ
การตามความคิดของตนเอง แต่ความคิดของเขาโดยทั่วไปเมื่ออยู่ใน
ยุคสมัยอนุรักษนิยมนี้ก็กลายเป็นสิ่งผิดแปลกที่ทำให้คนหวาดกลัวและ
เปี่ยมด้วยความประหลาดใจ

"ยามนี้ทุกหัวระแหงต่างลือกันว่าราชาจึงจอกเป็นพวกตัดแขนเสื้อ
เกรงว่าพ่อค้าเดินทะเลที่มาจากที่นี่หลังจากนี้จะไม่มอบสตรีมาให้อีก พวกเขา

จะพาบุตรมาให้แทน"

"ผู้ที่เป็นพวกตัดแขนเสื้อมิใช่ข้า" เนี่ยยางยงเลิกคิ้ว "ท่านดูแลร้านหนังสืออยู่ที่หนานจิง ไฉนจู่ๆ ก็ฝากข่าวมาบอกว่าผู้ดูแลใหญ่อย่างท่านจะมาส่งหนังสือเองได้"

"ร้านหนังสือส่งคืนให้พี่สามแล้ว ข้าก็ว่างงาน อีกทั้งหยวนเฉียวก็ชุกชน อยู่ที่หนานจิงมีแต่จะทำให้พี่สามหัวเสีย ข้าจึงพาเขาออกมาเที่ยว" เนี่ยมีหยางแย้มยิ้มรักใคร่โปรดปราน "เจ้าควรรู้ว่าข้าขึ้นโรคมามาตั้งแต่เล็ก ถ้ามิใช่หยวนเฉียวอยู่เป็นเพื่อนข้าโดยตลอด เกรงว่าข้าคงอดทนผ่านวันเวลาอันยาวนานนี้มาได้ เขาใช้เวลาทั้งสิบเจ็ดปีของชีวิตเขาอยู่เป็นเพื่อนข้า ทำให้เขาไม่เคยแม้แต่จะย่างออกจากเมืองหนานจิงสักก้าว พาเขามาเป็นเรื่องสมควรแล้ว" ไม่เคยมีใครรู้ว่าเขาอัจฉาในความสามารถแตกต่างของยางยงมากเพียงไร ถึงแม้จะทำให้คนกลัว ถึงแม้หนทางจะยากเดิน แต่ก็ยังดีกว่าว่างกายป่วยๆ ที่ต้องอุดหนุนอยู่ในเรือนเล็กเป็นร้อยเท่า

เนี่ยยางยงมองเขาปราดหนึ่ง ก่อนพูดอย่างแฝงความหมายลึกซึ้ง "อายุของท่านก็ควรแต่งงานได้แล้ว ไม่ควรเอาความคิดความอ่านไปลงกับหยวนเฉียวมากเกินไป เอ็นดูเขาเกินไปมีแต่จะทำให้เขาทำอะไรไม่รู้จักรงกั้ว"

เนี่ยมีหยางเงยไปครู่หนึ่ง ก่อนจะยิ้มบางๆ พลางว่า "ข้ารู้ประมาณดี น้องหาก็เช่นกัน เจ้ารักทะเล ดังนั้นจึงขึ้นเรือมา เจ้าต้องการเป็นราชาแห่งท้องทะเล ดังนั้นจึงครอบครองเกาะตั้งตนเป็นราชา แต่ข้าหวังให้ความสุขชั่วชีวิตของเจ้าดีกว่าทะเลของเจ้า"

เนี่ยยางยงยิ้มอย่างไม่นำพา "ท่านชักจะอ่านนิยายรักในร้านหนังสือ

จนหมกมุ่นแล้ว"

เนี่ยมีหยางกำลังคิดจะตอบอะไร กลับมีเสียงร้องปวดใจของ
เนี่ยหยวนเฉียวดังมาจากนอกหอ

"ตายๆๆๆ เจ็บหรือไม่? เสียวสุขยอวี่ที่น่าสงสาร ข้างลงมือหนักไปใช้
หรือไม่ ผู้อารักขาฟาง นี่เจ้าไม่ได้ช่วยข้า แต่เป็นการทำให้ข้าชนะ
อย่างไม่สมศักดิ์ศรี ข้ายังมีหน้าหอมนางได้อีกหรือไม่! สุขยอวี่ มา ถ้าเจ้า
ลุกขึ้นไม่ไหว เดี่ยวข้าอุ้มเจ้าเอง"

"ขอภัยขอรับ ท่านสิบสอง..." เป็นเสียงกลืนไม่เข้าคายไม่ออก
ของฟางใจู้

เนี่ยมีหยางมองลงด้านล่างครู่หนึ่ง พลันรู้สึกว่าน้องชายที่ข้างกาย
เดินเข้าไปในโถงแล้ว คล้ายว่าไม่เป็นห่วงเด็กที่เขาเลี้ยงดูมาผู้นี้เสียเท่าไร

ความเย็นชาของเขาเพียงพอจะอธิบายใจของเขาได้ ที่เขาต้องการ
เป็นเพียงสตรีคนหนึ่ง สตรีที่สามารถคู่ควรกับเขาได้ นอกเหนือจากนี้
นางก็มีโชะไรทั้งนั้น เนี่ยมีหยางหุบพัดดังจับ เดินทอดน่องเข้าด้านใน

"ยุ่งเรื่องไม่เกี่ยวกับตนนี่มีแต่จะหากลิ้นความาติดตัวเอง" เขาพูด
พึมพำ

"ฟี่ลี!" เนี่ยหยวนเฉียวตัวยังมาไม่ถึง เสียงกลับมาถึงก่อน วังตึงๆ
ขึ้นหอ พलगหันหน้ากลับไปยิ้มตาหยี "สุขยอวี่ อยากให้ฟี่สิบสองของเจ้า
อุ้มเจ้าขึ้นหอหรือไม่"

ในหอนี้เสียงพ่นลมหายใจดังมาเสริ้ก็ปรากฏเงาร่างของฝานสุขยอวี่
นางดูหลักๆเลออยู่บ้าง ชายกระโปรงเปื้อนโคลน ในอ้อมแขนกอดสมุดไว้
กระบองเหล็กก็เป็นฟางใจู้ถือขึ้นหอให้

"เล่นสนุกเต็มที่แล้ว?" เนี่ยยางยองเอ่ยเหน็บ ก่อนจะจิบชาโดยหน้า
ไม่เปลี่ยนสี

"พี่ห่า..." นางอยากจะพูดบางอย่างกลับหุบปากลงหลังมองเห็นหน้า
เขา ใบหน้าเขายังคงเดิม แต่กลับทำให้นางประหม่าขึ้นมาอยู่สักหน่อย

นี่เป็นการพบพี่ห่าครั้งแรกหลังจากถูกจับเมื่อวาน ในใจนางให้
กระสับกระส่าย มีไอร่อนกลุ่มหนึ่งแผดเผาขึ้นมาจากในอก

"อะไรกัน ในสายตาเจ้ามีเพียงพี่ห่าของเจ้าหรือไร" เนี่ยมีหยาง
กล่าวยิ้มๆ ดึงดูดความสนใจของนางมาที่ตนเอง

"พี่สี่!" นางสองตาสว่างวาบ พูดด้วยความดีใจ "ข้าก็ว่าแล้วว่าไหน
จึงมีแคลิบลอง กลับไม่เห็นพี่สี่ ที่แท้ท่านก็อยู่ที่นี้"

"พูดอย่างกับว่าข้าต้องอยู่กับพี่สี่ตลอด เหมือนเป็นแฝดตัวติดกัน
กระนั้น" เนี่ยหยวนเจี๋ยวเหนื่อยแล้ว จึงฉวยมานั่งมานั่งลงข้างเนี่ยมีหยาง

ผ่านสายอวี่ดวงตาโค้งอมยิ้ม พี่สี่ที่อ่อนโยน พี่สี่ที่สุภาพมีมารยาท
มองแล้วให้รีนตราใจยิ่ง ตอนก่อนอายุสิบห้านางอยู่แต่บนเกาะ แทบจะ
นึกว่าบุรุษล้วนควรมีหน้าตาทำทางเหมือนโจรสลัดบนเกาะ ไม่ใช่โง่งม
หยาบคายก็เย็นชาเหมือนพี่ห่า จนกระทั่งครั้งนั้นได้ขึ้นไปเมืองหนานจิง
ถึงได้ประหลาดใจว่าบนโลกถึงกับมีบุรุษที่อ่อนโยนขนาดพี่สี่อยู่ด้วย

เนี่ยมีหยางสังเกตเห็นความยินดีปรีดาของนางก็ใช้สมองคิดเล็กน้อย
แล้วพลันกล่าวว่า "ไม่ได้เห็นแค่ไม่กี่ปี เจ้าก็กลายเป็นสาวงาม
สะอิดสะอ่อมน่ารักน่าพิศมัยแล้ว คิดถึงตอนแรกเจ้ายังตัวน้อยๆ ใบหน้า
อ่อนวัยไม่ประสาเหมือนกับหยวนเจี๋ยวในยามนี้ คิดไม่ถึงว่าเวลาเพียง
ไม่เท่าไรเจ้าก็กลายเป็นแม่นางน้อยทั้งงดงามตรึงใจแล้ว" คำชมของเขา

ทำเอาส่ายอวี่หน้าเรื่อแดง นางเหลือบมองเนี่ยยางยงแวบหนึ่ง ฝ่ายหลัง
ยังคงดื่มชาอย่างไม่สนใจไยดี

"ถูกต้องๆ!" เนี่ยหยวนเฉียวกะพริบตาปริบๆ พุดด้วยท่าทาง
กระตือรือร้น "ฟี่สี่ปุดได้ถูกต้อง ช้านะเมื่อครู่ยังพูดว่าอยากรับส่ายอวี่
เป็นอนุอยู่เลย จะอย่างไรมนเกาะนี้ก็ไม่มีความเหมาะสมกับส่ายอวี่ ฟี่สี่
ท่านว่าดีหรือไม่...โอ๊ย!" จู่ๆ ถูกตบศีรษะ เขาจึงรู้แล้วว่าไม่ควรฉวยโอกาส
ตักตวงผลประโยชน์ในเวลานี้ จึงบ่นจ๋มจ๋น "ข้าพุดเรื่องจริงนี่นา ท่าน
ดูเถอะว่าบนเกาะนี้มีชายฉกรรจ์หยาบคายคนไหนเหมาะสมกับส่ายอวี่บ้าง
หรือว่า...จะให้หมกตัวเป็นนางโจรอยู่บนเกาะนี้ไปชั่วชีวิต?"

"ทำไม ข้าต้องการให้นางอยู่บนเกาะไปชั่วชีวิตก็ไม่ได้หรือ"
เนี่ยยางยงเอ่ยถามเสียงนุ่มเบา

"ไม่ใช่ไม่ได้" เนี่ยมีหยางเอ่ยสอดรับ สายตามองผ่านส่ายอวี่ "อายุ
ของนางก็ไม่น้อยแล้ว นิสัยว่าเรืงของหยวนเฉียวไม่เหมาะกับนาง ข้า
เห็นว่า...นางกับฟางไ้คู่กันดี"

"หา?!" ฟางไ้จู่โจมมือปฏิเสธทันที "ไม่ๆ! ไฉนจู่ๆ ก็ลากมาหาข้า
เล่า ข้า...ข้าปฏิบัติกับส่ายอวี่ดั่งน้องสาว...จริงๆ นะขอรับ!" เขาเหวี่ยงเต็ก
เต็มศีรษะ รีบมองไปทางท่านสิบสองอย่างหาตัวช่วย แต่กลับเห็น
หยวนเฉียวแย่งขาของท่านสี่ไปดื่ม ท่าทางไม่ใส่ใจโดยสิ้นเชิง

"ดูเถอะว่านี่กำลังทำอะไร ที่นี้มีใช้สถานที่ให้เป็นพ่อสื่อพ่อชัก"
ท่านองเสียนุ่มเบากระคนด้วยความรำคาญ ใบหน้างามไม่มีอารมณ์ใดๆ
แต่ในดวงตาเหมือนดอกท้อคล้ายว่ามีแววไม่ชอบใจอยู่

ผ่านส่ายอวี่เห็นดังนั้นก็รีบก้าวมาทางสมุดของนางออก

"พี่ห้า..." เสียงนางแหบอยู่ข้าง นางรีบทำให้คอลงก่อนกล่าวว่า "นี่เป็นภาพร่างปั้นใหญ่ของผอหล่างจี ข้าอยากลองลดน้ำหนักมันลงหนึ่งในสามดู ถ้าพี่ห้าอนุญาต ข้าก็อยากเอามันติดตั้งบนเรือแล้วออกทะเลไปทดลองยิง"

เนี่ยยางยงมองดูภาพร่างบนสมุดเล็กน้อย

เนี่ยมีหยางที่ด้านข้างตกใจเล็กๆ เอ่ยถามว่า "สุยอวี้ ข้าคิดว่าเจ้าสนใจการออกแบบเรือ ไฉนตอนนี้กลายเป็นปั้นใหญ่เสียแล้ว"

นางคลี๋ยมกระตือรือร้น "พี่สี่ ปั้นใหญ่ก็เป็นหนึ่งในอาวุธที่ต้องมีบนเรือรบ หลายปีมานี้ชาวผอหล่างจินำปั้นใหญ่ของพวกเขาเข้ามา มีพลังทำลายล้างค่อนข้างมากต่อชาวบ้านแถบชายฝั่งรวมถึงโจรสลัดเรื่องดินปืนและปืนใหญ่พวกเราก็ไม่แพ้ใคร เพียงแต่ผลลัพธ์จากการหยุดตัวเองอยู่กับที่คือทำให้ผู้อื่นตามแซงพวกเราได้เร็วขึ้นก้าวหนึ่ง พี่ห้าเห็นด้วย ข้าจึงเริ่มศึกษาค้นคว้าปั้นใหญ่ของพวกเขา สามารถปรับปรุงได้ย่อมเป็นเรื่องดี แต่ถ้าไม่ได้ การได้ดูมากขึ้นหน่อยก็ดีเช่นกัน"

"อ้อ?" เนี่ยมีหยางเหลือบมองภาพร่างบนสมุดปราดหนึ่งอย่างรู้สึกอัศจรรย์ใจอยู่เล็กๆ บนภาพร่างมีตัวเลขเขียนอยู่แน่นอนขนาด เป็นปริมาณของดินประสิ่วและกำมะถัน นอกจากนี้ ขณะเนี่ยยางยงเปิดดูตามสบายถึงหน้าถัดมา แม้เนี่ยมีหยางจะหน้าไม่เปลี่ยนสี แต่ในใจกลับตื่นตะลึงเหลือแสน

ปั้นใหญ่ผอหล่างจินำหนักเบาลงหนึ่งในสาม...ยังมีภาพร่างปั้นใหญ่ขนาดเล็กอื่นๆ ตลอดจนการออกแบบของผอหล่างจีอีกเป็นพรวน...นี่เป็นแผนการที่พี่ใหญ่ที่ทำงานในราชสำนัก 'ก่าล้ง' ดำเนินการอยู่...ข้อปั้นใหญ่

ผอ.กลางจีเข้ามา ชักชวนบุคคลทรงความรู้ด้านดินปืนในอาณาจักรมาปรับปรุงปืนใหญ่ให้สามารถพิทักษ์กำแพงเมืองหรือใช้บนรถศึกได้ แผนการดำเนินมาสองปีแล้ว แต่กลับยังอยู่ในช่วงเริ่มต้นเท่านั้น

"สุขอวี เจ้า...ศึกษามานานเท่าไรแล้ว"

"สองปีแล้วกระมัง" นางตอบยิ้มๆ ย้ายม้านั่งมานั่งลงภายใต้การส่งสัญญาณบอกของพี่ห้า

"สองปี?" นั่นมิใช่เริ่มตั้งแต่อายุราวสิบห้าเลยหรือ เนียมมีหางสอบถามด้วยสีหน้าจริงจัง "อาจารย์ของเจ้าคือใคร ข้าอยากพบเขา"

"เป็นพ่อบุญธรรมสอนข้า" นางมองพี่ห้าแวบหนึ่งก่อนตอบอย่างว่าง่าย สีหน้าพี่ห้าคล้ายไม่ใส่ใจ นัยน์ตาดำของเขากำลังจ้องมองภาพร่างของนาง ริมฝีปากเขา...เหยียดหยันตามความเคยชิน

นางรีบรวบรวมสติ สะกดข่มใจที่ร้อนรน ยามนี้มองเห็นริมฝีปากของพี่ห้าก็จะนึกถึงฉากเหตุการณ์น่ากระอักกระอ่วนเมื่อวาน

จวบนาง! มีความจำเป็นต้องจวบนางจริงๆ หรือ ถึงจะเพื่อปกป้องนาง แต่ก็ไม่จำเป็นต้องแพร่เรื่องที่เข่าเป็นพวกตัดแขนเสื้อออกไปนี่นา ยิ่งกว่านั้นยังเอาปากมาแนบริมฝีปากนางด้วย

เพียงแค่แนบริมฝีปากนางเท่านั้น

หน้าผานสุขอวีร้อนผ่าวขึ้นมาน้อยๆ พี่ห้ามิได้รุกรานมากกว่านั้น เพียงแต่แนบริมฝีปากบางอุ่นร้อนของเขาเข้ากับนาง ทว่านั่นก็เพียงพอจะทำให้นางตกใจตายได้แล้ว เขาสูงส่งอยู่ไกลถึงบนฟ้าตลอดมา ชวนให้นางเลื่อมใสศรัทธายิ่งกว่าพ่อบุญธรรม ที่ผ่านมาเขาอาจจะเคยดูนางอาบน้ำหรือไม่ก็นอนบนเตียงนางอย่างเปิดเผยไม่ปิดบัง แต่ก็เพียงแค่นั้น

เท่านั้น มีเพียงครั้งนี่ที่...

"พ่อบุญธรรมของเจ้าสอนเจ้า?" เนียมมีหยางพิมพ์าลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ฝีมือการต่อเรือของผู้เฒ่าผ่านเพียงนับได้ว่าธรรมดา ธรรมดาจนจับช่างต่อเรือมาส่งๆ สักคนยังมีฝีมือเท่าเขา

รูปแบบการอบรมสั่งสอนนางของน้องห้านั้นง่ายตายยิ่ง แต่ก็ยากยิ่งเช่นกัน ให้นางเรียนเบ็ดเตล็ด เรียนมันหมดทุกอย่าง เรื่องที่อัสตรีทำเป็น นางไม่มีอย่างไหนที่ทำไม่เป็น วรยุทธ์ก็สอน ความรู้ก็สอน ดาราศาสตร์และการเดินเรือยิ่งไม่ต้องพูดถึง หนังสือที่ขนส่งมาจากร้านหนังสือจะมีวิชาพยากรณ์วิชาแพทย์ และตำราโบราณมาด้วยทุกครั้ง นางล้วนต้องอ่านจนจำได้ขึ้นใจ นี่เป็นรูปแบบการอบรมสั่งสอนนางของเนี้ยมายง ผลลัพธ์ของการเข้าใจอะไรอย่างละเอียดละหนอยคือไม่ได้ตั้งใจศึกษาด้านใดเป็นพิเศษ กระนั้นก็เพียงพอจะเอาชนะบรรพบุรุษที่มีความรู้ความสามารถจำนวนมากมาได้แล้ว และจะอย่างไรนางก็ยังอายุน้อยอนาคตจะพัฒนาไปได้ถึงขั้นใดก็ยังบอกได้ยาก นี่คือที่ว่างที่น้องห้ามอบให้นาง ทว่า...

ไม่เคยรู้เลยว่าความสามารถในการออกแบบเรือของนางได้ล้ำหน้ากว่าทักษะความรู้อื่นของนางไปไกลแล้ว ถึงขนาดว่าเหนือกว่าบุคคลทรงความรู้ด้านดินปืนชั้นหนึ่งที่พี่ใหญ่ชักชวนไปเสียอีก

เป็นเพราะอะไรกัน บนเกาะไม่มีบุคคลทรงความรู้ความสามารถเลิศล้ำใดๆ ให้การสั่งสอนนาง แต่นางกลับมีความรู้ความสามารถถึงระดับนี้...

"ที่ทำเรื่องพวกนี้เป็นความสนใจของเจ้า?" เนียมมีหยางถามหยิ่งเซิง

"ใช่แล้ว" นางยิ้มตาเป็นเส้นโค้ง "ข้าขอหนังสือเกี่ยวกับทะเลที่ฟี่สี่ส่งมา"

"เป็นความสนใจอย่างที่คิดจริงๆ เช่นนั้นก็เป็นการพินิจตกทอดแล้ว" เขาพิมพ์มา เสียใจไม่ดัง ทำให้มีเพียงเนี้ยยงยงที่อยู่ข้างๆ ได้ยิน

เนี้ยยงกลับไม่ได้พูดอะไร สีหน้าท่าทางของเขากลับการคาดเดาที่เป็นไปได้ทั้งหมดไป เขาเบี่ยงประเด็นไปทางอื่น

"เจ้าอยากทำก็ไปทำ ตามใจเจ้า จะใช้คนเท่าไรก็จัดการไปได้เลย ตอนออกทะเลก็มาบอกข้าให้รู้สักคำ"

"เจ้าคะ" นางเก็บสมุด ลังเลชั่วครู่ "ข้า...ข้าขอตัวไปก่อนแล้ว พี่ย้า"

"จะไปเร็วขนาดนี้เชียว เช่นนั้นข้าไปเล่นกับเจ้าด้วยแล้วกัน" เพิ่งจะพูดจบ เนี้ยยงวนเฉียวก็เจอกับสายตานิยายยง เขาห่อไหล่และก้มหน้าลงทันที สีหน้าของพี่ย้ามิได้น่ากลัว สายตานั้นก็ได้แฝงเพลิงโทสะ แต่ก็ยังอดจะตกใจไม่ได้

"ไม่ต้องไป อยู่ที่นี้ เรื่องที่ฟี่สี่ของเจ้าจะพูดเกี่ยวข้องกับการเดินทาง ไปสุยโจวของเจ้าพอดี" น้ำเสียงเขาเหน็บแนมอยู่บ้าง "บางที่อีกเดี๋ยวเจ้าอาจสามารถหาเวลามาแล้วเรื่องการเดินทางเที่ยวนี้ของเจ้าได้อย่างแจ่มชัด ไม่ตกหล่นแม้แต่คำเดียว"

ร่างที่คิดจะลุกขึ้นของฝานสุยอวี่นั่งกลับลงไปอีกครั้ง รีบหลบตาลง

"เจ้าคะ" ลักษณะท่าทางเหมือนเนี้ยยงวนเฉียวอยู่บ้าง จะอย่างไรก็ยังเป็นเด็ก

เนี้ยยมีหยางกล่าวยิ้มๆ "เจ้าไม่ต้องกลัว ข้าก็เคยเห็นบันทึกการเดินทางเที่ยวนี้ของเจ้าแล้ว ละเอียดยิ่งนัก เจ้าทำงานได้เรียบร้อยยิ่งจริงๆ จูตินี้"

ไม่เลย"

นางเงยหน้าพลางแย้มยิ้มเห็นฟัน "ขอบคุณพี่สี่" เพราะได้รับคำชมหน้านางจึงเรื่อแดงขึ้นมาอีก

เนี่ยยางยงหรือตา มองดูทุกอย่างโดยไม่พูดอะไร

"อันที่จริงที่ข้ากับหยวนเฉียวมาส่งหนังสือ หนึ่งคือมาเที่ยวเล่น สองคือมาส่งข่าว ระยะนี้แถบแผ่นดินใหญ่มีคนหนุ่มสาวหายตัวไป เพิ่มขึ้นพรวดพราด แจ้งที่ว่าไปแล้วกลับไม่มีความคืบหน้า เดิมคิดว่าทางการไม่ทุ่มเทพยายาม ต่อมาถึงได้รู้สีกว่ามีอะไรไม่ชอบมาพากล"

"อา พี่สี่เคยพูดถึง" สุยอวี๋ขมวดคิ้ว "ตอนนั้นพูดถึงเรื่องที่หนุ่มสาว แถบชายฝั่งหายตัวไป แต่กลับหาร่องรอยที่อยู่ไม่พบ"

"ใช่แล้ว เดิมคิดว่าเป็นคดีลักพาตัวแค่อายเดียว ต่อมาถึงพบความผิดปกติ คล้ายว่ามีคนขายเหล่านุ่มสาวไปนอกอาณาจักร"

"หา?!" ผ่านสุยอวี๋กับฟางไฉ้อู่ส่งเสียงตกใจออกมาพร้อมกัน

ผ่านสุยอวี๋มองเนี่ยยางยงแวบหนึ่ง พี่ห้ายังคงนิ่งเฉยเช่นเดิม เทียบกันแล้ว ผู้เป็นลูกน้องเขาดูแหละแหละอย่างเห็นได้ชัด

เขาเหมือนรู้ลึกถึงสายตานาง จึงเลื่อนสายตามามอง ผ่านสุยอวี๋ รีบเบนสายตานั้น หาร้านผ่าวขึ้นมาอีกครั้ง

"นี่เหมือนกับสินค้าเถื่อนหรือ" นางถาม "ดูเฉียดกันกับความ สัมพันธ์จัดเสนาสินค้าระหว่างเจ้าของร้าน พ่อค้าเร่ และพ่อค้าเดินทะเล? มีคนขายหนุ่มสาวให้พ่อค้าเร่บนแผ่นดินเป็นสินค้า พ่อค้าเร่ก็ขายพวกเขา ต่อให้พ่อค้าเดินทะเล?" นางพึมพำลึกลับเล็กน้อย "เช่นนั้นพ่อค้าเดินทะเล ขายต่อให้ใครเล่า"

"ย่อมต้องเป็นบรรดาแคว้นแคว้นโพ้นทะเล" เนียยางยงพูดอย่างไม่พอใจ มิใช่ไม่พอใจเรื่องมีคนซื้อขายคน ที่เขาอารมณ์เสียเป็นเพราะเบื่อเรื่องยุ่งยากทำนองนี้

คำพูดของเขาฟังดูเลียดเย็นอยู่สักหน่อย แต่นางชินกับพี่ห้าที่เป็นเช่นนี้แล้ว เขาครอบครองเกาะตั้งตนเป็นราชามีไซ้เพื่อทำกุศลช่วยชาวบ้าน แถบชายฝั่ง แต่เป็นเพราะเขาชอบชีวิตเช่นนี้ กระทำการตามอำเภอใจขอเพียงเป็นสิ่งที่เขาอยากทำ เขาก็จะไปทำ น้อยนักที่จะมีเรื่องที่เขาทำไม่ได้ และเว้นแต่ว่าเรื่องยุ่งยากจะมาหาเขา มิเช่นนั้นเขาก็ไม่ไปยุ่งกับเรื่องยุ่งยากของคนนอกง่าย ๆ กล่าวอีกอย่างก็คือปล่อยอีกฝ่ายไปตามยถากรรม

ด้วยอยู่ด้วยกันมานาน สามารถเข้าใจได้เลาๆ ว่าแนวคิดของเขาคือผู้แข็งแกร่งเป็นฝ่ายอยู่รอด แต่ว่า...นางตริกตรองเล็กน้อย แต่ว่าตั้งแต่เล็กจนโต พี่ห้ากลับไม่เคยยึดแนวคิดเช่นนี้ให้นางเลย

แม้จะสั่งสอนนาง เลี้ยงดูนาง ทว่าทักษะแต่ละอย่างที่น่าจะได้เรียน ล้วนได้อาจารย์เฉพาะทางให้การชี้แนะทั้งสิ้น พี่ห้าเองก็จะมาคุยกับนางเป็นประจำ บางครั้งความคิดนางเป็นเด็กเกินไป เขาก็ปล่อยให้นางคิดไปเรื่อยเปื่อย ถ้าจะว่ากันจริงๆ ว่านางได้ความคิดอะไรมาจากเขา นั่นก็มีเพียงเรื่องปัญหาของตนต้องจัดการเอาเอง นอกจากนี้เขาก็ไม่ได้ยึดความคิดอะไรใส่นางแล้ว

ผ่านมาจนบัดนี้ นางเพิงพลันค้นพบจุดแปลกเล็กๆ นี่เพราะอะไรกัน

"อย่าฟังชาน" เนียยางยงพูดโดยไม่แม้แต่จะมองนาง "เจ้าอยากคิด

เหลวไหลก็ต้องดูสถานที่ด้วย"

"เอ่อ...เจ้าคะ" ฝานสุยอวีได้สติกลับมาทันที นั่งตัวตรงอย่างเรียบร้อย

เนี่ยมีหยางเล็กคิวขึ้น "ดูสิว่าข้าเห็นอะไร เกือบจะนึกว่าพวกเจ้าสองคนเป็นพ่อลูกกันแล้ว ยางยงพูดอะไร สุยอวีเจ้าก็เชื่อฟัง เช่นนี้ไม่ดีอนาคตจะถูกน้องห้าควบคุมอยู่หมัด"

"ข้า...ข้าไม่ได้เห็นพี่ห้าเป็นพ่อ" นางหน้าแดง ผู้เป็นพ่อควรเป็นเหมือนกับพ่อบุญธรรม นี่มิใช่ความรู้สึกที่นางมีต่อพี่ห้า

"อ้อ? ไม่ได้เห็นเป็นพ่อ? เช่นนั้นเห็นเป็นอะไร" เขาถามด้วยความสนใจ

"เป็น..."ไม่เคยคิดถึงปัญหานี้อย่างลึกซึ้ง "พี่ห้าก็คือพี่ห้า ข้าเห็นเขาเป็นพี่ห้า"

"เอ่อ..." เนี่ยมีหยางหรีตา ครั้นแล้วก็ด้อมยืมลึก "ตอบได้ดี พี่ห้าก็คือพี่ห้า ชั่วชีวิตล้วนเป็นพี่ห้า ใช่หรือไม่"

นางพยักหน้าอย่างลึกลับเล็กน้อย น้ำเสียงของพี่สี่แปลกยิ่งนัก เหมือนว่าซ่อนความลับอะไรไว้กระนั้น นางมองพี่ห้าอีกแวบหนึ่ง สายตากลับอดจะเลื่อนไปที่ริมฝีปากเขาไม่ได้ ริมฝีปากเขาได้รูปตัวย่างนุ่มละมุน วาจาที่ออกมาจากในกลีบปากเขาก็คือประกาศิตสำหรับนาง

นางรีบหลบตาลง บริเวณริมฝีปากร้อนลวก เหมือนเมื่อวาน...

"ฟังท่านพูดเข้า ยังจะแบ่งบทแบ่งตอนยืดยาว" เนี่ยยางยงพูดโดยหน้าไม่เปลี่ยนสี "ท่านมาที่เกาะ มิใช่มาคุยเรื่องสัตเพหระกระมัง"

"ใช่แล้วๆ ข้ายอมมิใช่มาคุยเรื่องสัตเพหระแน่นอน เอ้อ คนชายไปแล้ว ชายไปไหน พวกเราไม่รู้ ราชสำนักก็ปิดกั้นนานน้ำทะเลก็ไม่มี

หนทางออกทะเลไปหาโดยสิ้นเชิง สกุลเนี่ยของพวกเรานอกจากพี่ใหญ่ ที่อยู่ในราชสำนักแล้ว คนอื่นๆ กลับยุ่งเรื่องพรรค์นี้ไม่ได้ แต่เมื่อเดือนก่อน สาวใช้ในคฤหาสน์ครบกำหนดสัญญาจ้าง ได้จ้างรถม้าไปส่งกลับบ้านเกิด ผลคือครอบครัวมาหาถึงประตู บอกว่าคนหายไป พวกเราต้องให้คำชี้แจง แก่พวกเขา ข้าเดิมนึกว่าบ้านเกิดนางขัดสน จึงไม่อาจไม่ทำหน้าหนา มาขอเงิน แต่เมื่อสืบสาวไล่เลียงลงไปถึงได้พบว่าเรื่องไม่ดีแล้ว นาง ดูเหมือนจะหายตัวไปเฉยๆ หลักฐานการสืบสวนก็ชี้มาทางการค้ามนุษย์นี่" เนียมี่หยางไม่พูดเล่นอีก สายตาเขาสบกับเนียมี่หยาง "ส่วนที่มาหาเจ้า นอกจากที่เจ้ามีที่อยู่บนทะเลแล้วก็มีเรื่องที่ควรให้เจ้ารู้ ไม่กี่ปีมานี้ สกุลเนี่ยได้ผูกไมตรีกับเชื้อพระวงศ์คนมีอำนาจ ดังนั้นจึงหลบเลี่ยง ภัยอันตรายมากมายมาได้ เจ้ารู้หรือไม่ว่าหลายปีมานี้มีคนทยอยพ้อง อย่างลับๆ ว่าในสกุลเนี่ยของพวกเรามีคนประกอบกิจการค้าของเถื่อน"

"หา?!" ผ่านสู้อย้อหูลุดปากร้อง รีบถามว่า "พี่สี่ แล้วเป็นเรื่องหรือไม่ ทางการได้ไปหาเรื่องพวกท่านหรือไม่" กฎหมายตำหนึง ผู้ใดค้าของเถื่อน ได้รับโทษตายอย่างมิต้องสงสัย และยังมีโทษไปถึงวงศ์ตระกูลด้วย ดังนั้นบรรดาพ่อค้าเดินทะเลที่เสี่ยงตายค้าของเถื่อน ต่อให้ถูกจับได้ ญาติก็ไม่กล้าไปรับศพ

"ไม่ แน่نونว่าไม่ เบื้องหลังพวกเรามีเชื้อพระวงศ์หนุนอยู่ ใคร จะกล้าแห่หน้าหนวดเสือ แต่บางครั้งก็ต้องแสวงงทำเป็นให้เจ้าหน้าที่มา ตรวจดูสักหน่อย" เนียมี่หยางโบกพัด "ยุ่งยากไม่เท่าไร แต่นานเข้า ก็เกรงว่าจะเกิดเรื่อง แม้เบื้องหลังพวกเราจะมีเชื้อพระวงศ์กับพี่ใหญ่ หนุนอยู่ แต่ฝ่าบาทพระอารมณเฝ้าเฝ้านอนอนไม่ได้ ใครจะไปคาดเดา

ได้ว่าวันพรุ่งจะมีใครหลุดจากตำแหน่งหน้าที่บ้าง พอหลุดตำแหน่ง พวกเราก็ต้องไปพบกันในโลกแล้ว" เขาสัพยอก

ทั้งๆ ที่เป็นปัญหาร้ายแรงแต่กลับผ่านไปง่ายๆ ภายใต้อำนาจของเสน่ห์ของเข ฝานสุยอวี้น้ำขึ้นชมซ้อนตามองเนี่ยมายง ทว่ากลับยังต้องตกใจ

"พี่ห่า..." พี่ห่ากำลังยิ้ม! มี...มีแผนการอะไรอย่างนั้นหรือ ถึงนางจะมีสติปัญญาความสามารถมากเพียงไรก็ตามความฉลาดของเขาไม่ทันนางชังนั!

"ดังนั้น ท่านถึงได้มา?" เนี่ยมายงคลี่ยิ้ม ยิ้มได้ชวนให้คนชนลูกชนพอง

"ใช่แล้ว ในบรรดาพี่น้องก็มีแค่ข้าที่ไม่มียานทำ ดังนั้น ข้าถึงได้มา" เนี่ยมีหยางเองก็กำลังยิ้ม ยิ้มได้สนใจอย่างที่สุด

"ได้ เอาตามท่านว่าแล้วกัน"

"เจ้าตกลงอย่างไม่อ้อมค้อมเช่นนี้ ทำให้ข้าประหลาดใจอยู่บ้าง" เนี่ยมีหยางว่า

"ความรักระหว่างพี่น้องยากจะตัดทิ้ง ข้าจะเป็นราชาจึงจอกต่อไป แล้วทำให้พี่น้องตกอยู่ในอันตรายได้อย่างไร" เพียงชั่วพริบตา นอกจากเรื่องยุ่งยากในยามนี้เขาก็ได้มีแผนการเลื่อนรางในระยะยาวแล้ว

เขาพิจารณาไตร่ตรองได้รวดเร็วยิ่ง ใช้เวลาเพียงหนึ่งของผู้อื่นก็สามารถออกแผนการทั้งหมดมาได้ นี่เป็นจุดที่พิเศษกว่าใครของเขา และก็เป็นหนึ่งสาเหตุที่เขาได้เป็นราชาจึงจอก

ฝานสุยอวี้นั่งอยู่บนบัลลังก์แล้ว "พี่ห่า...ท่านตกลงอะไรไป"

เขาคลียัม มองผ่านสยอวี "ตกลงจะไปเปยจิงสักรอบ และเจ้าก็ต้องไปด้วย"

'บนเกาะจิงจอกซ่อนอัญมณีไว้ชิ้นหนึ่งจริงๆ

สวรรณ! พวกเราพลาดนางไปได้อย่างไร! แผนลอบสังหารราชาจิงจอกต้องเลื่อนออกไป เทียบกับการลอบสังหารเขา ข้ากลับมามองเห็นสมบัติล้ำค่าที่จะทำให้พวกเรากลายเป็นจ้าวทะเลได้

นางเป็นอัจฉริยะ

อยู่บนทะเลมาหลายปีติดๆ ได้เห็นช่างต่อเรือมาตั้งเท่าไร แต่กลับไม่เคยเห็นช่างต่อเรือที่มีพรสวรรค์ไร้จำกัดเช่นนี้มาก่อนเลย นางเป็นอัญมณีล้ำค่า ข้าเคยเห็นเรือที่มาจากการออกแบบของนาง นั่นเป็น... เรือรบที่ทำให้คนต้องทอถอนใจว่าได้เห็นเท่านั้นก็เพียงพอแล้ว ข้าจำเป็นต้องยอมรับ ถ้าราชาจิงจอกมีนางอยู่ในครอบครองต่อไป ฐานะของพวกเรา ก็ยากจะรักษาไว้ได้

แม้แต่ปืนใหญ่ของชาวผุเถาหยานางยังแก้ไขปรับปรุงได้ ยากจะคิดภาพได้ว่าหลังจักรพรรดิตำแหน่งได้ตัวนางไปแล้ว การขนส่งทางทะเลรวมถึงดินปืนของแวนแคว้นตะวันตกจะต้องล่าหลังไปนานหลายสิบปี อย่าคิดว่าข้ากล่าวเกินจริง ข้าได้เห็นสตรีชาวฮั่นเช่นนี้เป็นครั้งแรก นางมีพรสวรรค์ไร้ขีดจำกัด มีนาง พวกเราก็จะเป็นดังพยัคฆ์ติดปีก

ข้าจะพาตัวนางไปหลังลอบสังหารราชาจิงจอก ถ้าพาไปไม่ได้... ข้าจะหักคอสตรีนางนี้ด้วยมือตนเอง มิใช่มิตรก็ต้องเป็นศัตรู นางไม่เหมาะสมจะมีชีวิตอยู่ต่อไป

แม้แต่พระเจ้าก็ไม่อาจทรงคุ้มครองนางได้
รอข่าวดีจากข้า

จ้าวปีศาจ'

นกพิราบสีเทาตัวหนึ่งบินออกจากป่าทางเหนือสุด นี่เป็นที่ที่มีการ
เผ่ายามหละหลวมที่สุดบนเกาะจิ้งจอก และก็เป็นจุดชุมนุมหินโสโครก
ที่เรือเข้าใกล้ได้ยาก

เขาแหงนมองนกพิราบสีเทาบินไปไกลแล้ว จึงมองซ้ายขวารอบหนึ่ง
ถึงค่อยจากไป

ไม่นานในป่าปลายสุดทางเหนือก็มีลูกศรคมพุ่งออกมา แทะทะลุ
นกพิราบสีเทาที่อยู่ไกลๆ ปลายศรผูกเชือกเส้นเล็กที่แข็งแรงทนทานไว้
ก่อนที่มันจะถูกเก็บกลับมาอย่างรวดเร็วขณะที่นกพิราบสีเทาตกลงมา

การเคลื่อนไหวของคนผู้นั้นเชื่องช้าอยู่บ้าง กว่าจะได้นกพิราบ
มาตัวก็เปียกน้ำทะเลไปกว่าค่อน จากนั้นเขาก็หยิบแถบกระดาษขึ้นมา
อ่านข้อความบนนั้นอย่างเงียบๆ

4

ม้าหลายตัวห้อยตะปิ้งอยู่บนแผ่นดินดำหมิง...

"ข้าถูกขายไปเกาะแปดตอนอายุสิบเจ็ด นั่นมีไซส์สถานที่ให้คนอยู่
แม้หัวหน้าใหญ่จะเป็นสหayerร่วมชาติกับข้า แต่หัวหน้ารอกกลับเป็นนักรบ
รือเป็นที่เร่ร่อนอยู่ข้างนอก ที่นั่นมีคนทุกชาติพันธุ์ แต่กลับไม่เหมาะกับข้า
ข้าทนดูพฤติกรรมของพวกเขาไม่ได้ จึงได้ช่วยชีวิตแม่นางสุยอวี ถ้ามิใช่
ราชาจึงจ้อกรับข้าไว้ เกรงว่าชีวิตน้อยๆ ของข้าคงต้องจบลงเท่านั้นแล้ว"
ฉาเค่อพูดเสียงดัง ในถ้อยคำเปี่ยมด้วยความซาบซึ้งตื่นตัน

ภายใต้แสงอาทิตย์ ผมสั้นสีแดงเพลิงแต่เดิมของเขาถูกย้อมเป็นสีดำ
ตัวโยกเยกอยู่บนหลังม้า เขายิ้มอย่างเก้อเขิน "ก่อนข้าถูกขายไปเกาะแปด
เพียงเคยทำงานในร้านรอกเท้า ไม่เคยเรียนขี่ม้า"

"ไม่เป็นไร ไม่ว่าเรื่องใดล้วนต้องค่อยๆ เรียน" ฝานสุยอวียิ้มตาหยี
กระตุ่นม้าที่ได้สะโพกไปใกล้เขา "จับบังเหียนให้ดี เจ้าเพิ่งเริ่มเรียน

อย่าเคลื่อนไหวมากเกินไป ถ้าเกิดอะไร ข้าก็อยู่ข้างๆ ไม่มีปัญหาหรอก"

ฉาเค่อไต้ยิ่นก็หน้าแดง กระบับใบหน้ายิ่งมองเห็นชัด

"แม่นางสุยอวี้ เจ้าติดกับข้าโดยแท้ เจ้ารับข้าไว้ข้างกาย ข้าควรเป็นทาสของเจ้า ทำงานรับใช้เจ้าจึงจะถูก..."

"พวกเราไม่นิยมเรื่องทาส" ใบหน้ากลมเปื้อนยิ้มนี้น่ารัก แต่ไม่ได้งดงามเลยจริงๆ

ที่เกาะแฝด เขาเคยเห็นสตรีชาวต้าหมิงถูกขูดมาตั้งเท่าไร แต่ละคนล้วนงดงามกว่านาง เหตุใดเขาต้นไม่ถูกตาต้องใจในสตรีเหล่านั้น แต่กลับชอบเวลานางยิ้มเสียเล่า ฉาเค่อไต้ยิ่นไปชั่วขณะ

ฟางไจ้อู๋แค้นเสียงเย็น ควบม้าไล่ตามเนี้ยยางยงและหลัวเจี๋ย นักเดินทาง เขาทำเสียงคลื่นไล่ออกมา ก่อนพูดเสียงค่อย "ข้าเห็นว่าสุยอวี้มีผู้เคารพบูชาเพิ่มมาอีกคนแล้ว"

หลัวเจี๋ยกล่าวยิ้มๆ "นั่นมิใช่ดียิ่งหรือไร"

"ดี? ดีกับผีนะสิ! ข้าทนเห็นบุรุษผู้หนึ่งทำตัวหงอไม่ได้ที่สุดแล้ว ไม่มีความเป็นชายเลยสักนิด!" หยาดฝนขนาดเท่าเมล็ดถั่วหยดหนึ่ง ตกเข้าปากที่อ้าอยู่ของเขาพอดิบพอดี ตามติดมาด้วยฝนห่าใหญ่ เทกระหน่ำดังซู่ซ่า ทำเขาเปียกไปทั้งตัว

"บทอากาศจะเปลี่ยนก็เปลี่ยนได้เร็วเสียจริงๆ" เนี้ยยางยงหันหน้ากลับมาพูด "ข้างหน้ามีศาลเจ้าร้างอยู่ เข้าไปหลบฝนก่อนค่อยว่ากัน"

คนทั้งหลายตั้งบังเหียนควบห่อเต็มเหยียด ฉาเค่อไต้ยิ่นจะตกวิ่งได้ช้า แต่กลับพบว่าฉานางสุยอวี้ตามอยู่ด้านหลังเขาโดยตลอด

หลังเข้ามาในศาลเจ้าร้าง ฟางไฉ่อยู่กับฉาเค่ก็วิ่งเข้ามาด้านหลัง ผ่านสุขอวีร์บีบเสื้อผ้าชุดหนึ่งออกมาจากในห่อสัมภาระ "พี่ห้า เปลี่ยนก่อนเถิด ต้องไอเซ็นจะไม่สบายเอา"

เนี่ยยางยงมองนางปราดหนึ่ง นางเปี่ยกซุ่มไปทั้งตัว เรือนผมยว เปียกโชกแบบติดกับโบหน้ากลมๆ ที่กำลังอมยิ้ม

"เจ้าสนใจตัวเองก่อนเถอะ ข้ายังไม่อยากลากคนป่วยไปเป่ยจิงด้วย" เขารับเสื้อผ้ามา พร้อมกับนั้นก็คว้าห่อสัมภาระของนางขึ้นมายัดเข้า อ้อมแขนนางแล้วลากนางเข้าไปด้านหลังเทวรูปด้วย

"พี่ห้า?" นางล้งเลเล็กน้อย พี่ห้ากอดอกฟิงริมกำแพง เหมือนว่า ยืนบงให้นาง แวดตากับท่าที่ตามสบายของเขาทำให้คนรู้สึกว่าเขา... บริสุทธิใจอย่างมาก!

นิสัยแย่ๆ ของพี่ห้ายังคงไม่เปลี่ยน สายตาเขาเหลือบชำเลื่อง ถ้าอยากเห็นนางเปลี่ยนเสื้อผ้าก็สามารถมองเห็นได้ นี่เขา...คิดจะเล่นสนุกกับนางอีกแล้ว! นางเดาอารมณ์ของพี่ห้าไม่ถูกเลยจริงๆ ผ่านสุขอวีร์ กัดฟัน ขดตัวเข้ามาในสุด ก่อนจะเปลี่ยนใส่ชุดสตรี

"ดูผมเจ้าสิ เปียกไปหมดเลย" เสียงแหบต่ำดังขึ้นริมหน้าต่าง ทำเอานางตกใจจนกระโดดผล่งขึ้นมา รีบหมุนตัวกลับชนเข้ากับกำแพงมนุษย์

"พี่ห้า!" นางใจหยุดเดินไปหนึ่งจังหวะ เนื่องจากเขาเข้ามาใกล้

"ทำไม เจ้าเห็นผีหรือไร" เขาพูดอย่างไม่ใคร่พอใจพลางรวบผมของนางขึ้น เรือนผมยวอ่อนนุ่มดกดำ เขาจับมาจ่อจมูกอยู่ครู่หนึ่ง สายตาชั่วร้ายจับจ้องนาง

"พี่ห้า...ท่าน...ท่าน...ท่าน..."

"ข้าคิดจะทำอะไร" เขาต่อประโยคให้นาง สีหน้านางไม่ได้แดง แต่ขาวราวหิมะ เมื่อเขาอุ้มได้ไบนางนาง

ไบนางน่ารักนี้ชอบยิ้มนัก และก็น้ำแดงแก่งเช่นกัน แต่ที่แดง เพราะได้รับคำชมกลับน้อยยิ่งกว่าน้อย ไม่กี่ครั้งนั้นมีหยางเป็นผู้ได้รับไป เขาสอนนางเลี้ยงนางมา แต่กลับไม่เคยสังเกตเห็นว่านางก็ต้องการคำชมเช่นกัน

"แน่นอนว่าข้าอยากจะบ่มเพาะความรู้สึก" เขาคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม

"บ่ม...บ่มเพาะ?" นางพูดตะกุกตะกัก ไม่ค่อยกล้าขยับ ด้วยเพราะกลัวจะทำให้เนื้อหนังบนหน้ากระเทือนไปด้วย พี่ห้าเป็นฝ่ายแตะตัวผู้น้อยยิ่ง แม้แต่ยามที่เล่นสนุกกับนางก็เช่นกัน "ความรู้สึกที่ข้ามีต่อพี่ห้า ยิ่งลึกซึ้งเหมือนเก่า ไยต้องบ่มเพาะ"

"อ้อ? เจ้ามีความรู้สึกต่อข้า? เป็นความรู้สึกอะไรกัน"

"ข้าเคารพพี่ห้า ชื่นชมพี่ห้า...ถ้าเป็นไปได้...ข้า...ข้าอยากติดตามข้างกายพี่ห้าไปชั่วชีวิต" นี่เป็นความจริง ผู้ที่ทำให้นางเลื่อมใสได้ในโลกนี้ เกรงว่าจะมีเพียงพี่ห้าคนเดียว

"ติดตาม? แค่นี้?"

อา ยังไม่พอหรือ

"เช่นนั้นพี่ห้าต้องการอะไร...ว้าย..." แค่นั้นพอไปชั่วขณะริมหูก็มีเสียง เป่าลมดังมา กระตุ้นปลายประสาทนาง นางตกใจร่างอ่อนโยน ก่อนจะถูกเขาโอบรั้งขึ้นมา

นางกลืนน้ำลาย มองหน้าอกเขาเขม็ง "พี่ห้า...ตัวท่านยังเปียกอยู่ เปลี่ยน...รีบเปลี่ยนเสื้อผ้าเถอะ"

"ฟังเหมือนจะร้องไห้แล้ว"

ไชนะสิ นางอยากร้องไห้แล้ว อากัปกิริยาที่สนิทชิดเชื้อเกินไปของพี่ห้าทำให้นางรับมือไม่ทัน คาคะเนท่าที่ของเธอไม่ออกโดยสิ้นเชิง เป็นเพราะรู้สึกว่าจะระหว่างทางไปเปย์จิงว่างจนน่าเบื่อ ก็เลยมาหยอกนางเล่นอีกอย่างนั้นหรือ ทุกครั้งในเวลาเช่นนั้นนางเพียงแต่แค้นตัวเองที่เป็นหญิง ถ้าเป็นชายเหมือนกับพี่ไจ้จู่ พี่ห้าไม่มีทางมาหยอกนางเล่นเด็ดขาด

"ดูเจ้าตกใจเข้าสิ" เขาแค้นเสียงออกจุก ดันตัวนางออกห่างระยะห่างไม่ไกล แค้ก้าวสองก้าวจากเขา "อย่าขยับ ยืนบงให้ข้า"

"อ้อ ได้" นางโล่งอก หลุดพ้นจากการกระทำแปลกๆ ของพี่ห้าได้ จะให้นางขึ้นเขาหรือลงทะเลก็ไม่มีปัญหา เพียงแต่...พี่ห้าเป็นบุรุษนะไม่เห็นเมื่อก่อนเวลาเขาเปลี่ยนเสื้อผ้าจะเคยให้ใครมายืนบังเลย

นางก้มหน้าลง ได้ยินเสียงเสื้อผ้าเสียดสีดังสวบสวบ และก็ได้ยินเสียงท่านหัวเจี๋ยพูดพึมพำกับตัวเองอย่างโมโหโห่โห่แว่วๆ ผ่านไปครู่หนึ่ง ซ่อนตาขึ้นมองอย่างเสียบๆ อุดเสียงร้องที่จะหลุดปากออกมาไว้ได้ทันเวลา

ท่อนบนพี่ห้าเปลือยเปล่า! นางรีบเบนสายตาลบ หมุนตัวหันออกด้านนอกโดยสมบูรณ์

ดวงตานางมองพื้นเหมื้ง ใจเต้นรัวราวกับตึกกลอง หน้าร้อนยิ่งนัก! ร้อนจนอยากพุ่งออกไปตากฝนให้ตัวเปียกอีกรอบ

นางเป็นอะไรไป นางมิใช่ไม่เคยเห็นพี่ห้าเปลือยเสียหน่อย เวลานั้นเพียงรู้สึกว่าเขาเป็นบุรุษเหมือนกับพี่ไจ้จู่ อีกทั้งอยู่บนเกาะยังเห็นบุรุษเปลือยร่างท่อนบนเป็นประจำ หลังมองเห็นก็ไม่ได้รู้สึกผิดแปลกใดๆ แล้วเหตุใดจู่ๆ นางถึงตกใจริมโสดมีแต่เสียงใจเต้นถี่รัว นับตั้งแต่พี่ห้าจูบนาง

'เพื่อติดต่อตัวนางเอง' เป็นต้นมา นางก็มักรู้สึกว่าตนเองเปลี่ยนเป็น
 ประหลาดอยู่บ้าง เวลาคุยกับพี่ห้ามกอดจะให้ความสนใจกับบริมฝีปากงาม
 ของเขาไม่ได้ ในใจก็มักร้อนลวกกรวกับน้ำเดือดก็มีปาน

นี่เป็น...ความคิดเกินเลยอย่างนั้นหรือ

ไม่ๆ เป็นไปไม่ได้! นางจะมีความคิดเกินเลยได้อย่างไร! พี่ห้า
 สำหรับนางเป็นดังบิดามารดาคนที่สอง เป็นบุรุษที่นางเคารพรักที่สุด
 ในโลก นางจะกล้ามีความคิดเกินเลยได้อย่างไร!

"ข้าหลงนึกว่าบนพื้นมีแบบร่างเรืออยู่เสียอีก" เสียงเกียจคร้าน
 ของเขาดังขึ้นด้านข้างนาง ทำเอานางตกใจจนสะดุ้ง

เขามาถึงข้างกายนางตั้งแต่เมื่อไร ในหูนางพลันมีเสียงใจเต้นดัง
 ไม่ได้สังเกตเห็นการแนบชิดของเขาโดยสิ้นเชิง

เขาจับตาดูปฏิกิริยาตอบสนองของนาง

"ทำไม ข้าเหมือนผีมากหรือ"

"ไม่ๆ พี่ห้าไม่เหมือนผี คนที่เหมือนผีคือข้า" ใจนางลามกโดยแท้
 ถึงกับหน้าแดงกับแผ่นอกของพี่ห้าได้

นางคิดจะถอยห่างสองสามก้าว กลับสะดุดถูกกระเบื้องเหล็ก หวีตร้อง
 ออกมา

เนี่ยยางยงโอบเอวรั้งตัวนางขึ้นได้ทันเวลา "ปฏิกิริยาตอบสนอง
 ของเจ้าช้าลงแล้ว"

"เจ้าคะ..." เบ้าตานางมีน้ำตาคลออยู่บ้างแล้ว

ผ่านไปครู่หนึ่ง เขาไม่ได้ปล่อยนางลง กลับขมวดคิ้วแทน "เจ้า
 ตัวเบายิ่งนัก"

"ข้า...ข้ายอมไม่หนักเท่าพี่ใจอุ่นนอน"

"ไม่ ข้าหมายถึงข้ารู้ว่าเจ้าตัวเบาเหมือนนางแอ่น แต่กลับเป็นครั้งแรกที่รู้สึกได้" เขาเหมือนพิมพ์กับตัวเอง

สตินางล่องลอย รีบถอยไปสองสามก้าวหลังเขาวางนางลง

"เจ้าตกใจเสียแล้ว?" เขาหรีตาลง นางดูเหมือนว่าถูกทำให้ตกใจเข้าแล้วจริงๆ แวตนางงงววยอยู่บ้าง เป็นเพราะท่าทีของเขาอย่างนั้นหรือ

"พี่ห่า...ท่าน...ท่านเหตุใดต้องทำกับข้าเช่นนี้" นางถามอ้ออึ้งเสียงค่อย

เขาเงิบไปครู่หนึ่ง ก่อนหรีตากล่าวว่า "ข้าลืมไปว่าตั้งแต่เล็กรอบข้างเจ้าไม่มีสตรี" ไม่มีสตรี ย่อมจะไม่มีคนสอนความคิดของอิสตรีแก่นาง

เขารุกเร็วไปอย่างนั้นหรือ ที่พานางไปเป่ยจึงด้วย หนึ่งเพราะความเคยชิน สองเพื่อบ่มเพาะความรู้สึก เขาสอนนางเลี้ยงนางก็เพราะต้องการตัวนาง!

เพราะว่าเขาต้องการอบรมเลี้ยงดูสตรีที่เหมาะสมกับตนเองออกมาด้วยตัวเอง นางเป็นสาวน้อยที่เขาเลี้ยงมากับมือ เป็นสตรีเพียงนางเดียวในโลกที่เขายอมรับว่าคู่ควรกับตนเอง ทว่าก่อนหน้านี้เขานึกว่าแค่อบรมเลี้ยงดูก็พอ หากแต่เขาค้นพบว่าเขาละเลยความรู้สึกหัวใจของนางไป

ตั้งแต่ต้นจนปลาย

เขาต้องการนาง เพราะว่าเขาเลี้ยงนาง นี่เป็นเรื่องที่ไม่ต้องสงสัย ส่วนนางเองก็สมควรต้องการเขาเช่นกัน นี่เป็นเรื่องที่ไม่มีอะไรจะค้านได้

แต่ทว่า การมาที่เกาะของมีหยางกลับเป็นการเตือนเรื่องที่เขาละเลยไป

นางเคราฟเขา ชื่นชมเขา ถึงจะไม่ได้เห็นเขาเป็นบิดา แต่เกรงว่าไม่ใช่ก็ใกล้เคียง นางเห็นเขาเป็นเทพสวรรค์ มนุษย์เดินดินคนหนึ่งไม่มีทางคิดเหลวไหลจะตะกายขึ้นบันไดสวรรค์ไปใกล้ชิดกับเทพสวรรค์เด็ดขาด

ส่วนกันปั้งหัวใจเขานั้นเห็นนางเป็นคู่ชีวิตมาโดยตลอด ให้น้ำแก่นาง ให้อากาศแก่นาง ค่อยๆ เพาะเลี้ยงนางขึ้นมาทีละน้อย บัดนี้นางเติบโตใหญ่แล้ว แม้นิสัยนางจะอยู่เหนือความคาดหมายของเขายู่สักหน่อย แต่เขายังคงเลือกนาง ทว่านางกลับมิได้เลือกเขา ผู้ที่นางเลือกคือเนี่ยยางยงที่สามารถเป็นเทพสวรรค์ได้

เป็นความเลินเล่อของเขา เป็นผลจากความเห็นแก่ตัวของเขาดังนั้นเขาต้องยืมโอกาสการเดินทางไปเป่ยจิงคราวนี้แก้ไขความผิดพลาดเล็กๆ นี้อย่างเสีย

"พี่ห่า?" นางลองเรียกหยิ่งเซิง

เขาวางนางลง กล่าวอย่างเย็นชา "วรยุทธ์ของเจ้าราวกับแมวสามขา* ไม่ได้ฝึกพื้นฐานมานานเท่าไรแล้ว"

"ข้า...ข้ายัง..." นี่ถึงจะเหมือนท่าทางของพี่ห่า ทำให้นางโล่งอกโดยไม่รู้ตัว

"ยุ่ง? ยุ่งกับการหมกอยู่ในเรือนแพ? ที่ข้าต้องการมิใช่สตรีที่ท้อเป็นเพียงสร้างเรือ"

หา? คำพูดนี้คล้ายว่าพิกลอยู่สักหน่อยกระมัง

* แมวสามขา อุปมาถึงผู้ที่มีทักษะหรือมีความรู้ในศิลปะบางแขนงเพียงผิวเผินเท่านั้น

"ข้า...ข้า...หลังกลับไปเกาะ สุยอวีจะไม่แล่นไปเรือนแพบ่อยๆ อีก"

นางเอ่ยให้สัญญา

"คำสัญญาของเจ้าเชื่อได้แค่ไหน ข้าปล่อยให้เจ้าทำทุกเรื่องที่ต้องการ เจ้าเองก็มีคุณูปการต่อเกาะจึงจอกมากมายจริงๆ แต่ข้าก็เคยบอกแล้วว่า จะมีแบบร่างเรือที่เจ้าออกแบบหรือไม่ก็ไม่ว่า"

"เจ้าคะ...พี่ห่าเคยบอกไว้เช่นนี้" นางยอมรับ นางเข้าใจดีว่าที่พี่ห่าคอยค่อนแคะเหน็บแนมเป็นเพราะหวังดีกับนาง ผลลัพธ์ของการหมกอยู่เรือนแพเป็นเวลานานคือสายตาค่อยๆ อ่อนแอลง หากแต่หนึ่งความฝันของนางคือเมื่อนางอายุสี่ห้าสิบ เรือทุกลำบนเกาะจึงจอกจะออกมาจากน้ำมือนาง

"ท่านห่า ไฟก่อเรียบร้อยแล้วขอรับ" เสียงอันดังของฟางไฉ่อยู่ดังมาจากเบื้องหน้าเทวรูป

เนี่ยย่างยงสองแขนทอดอก ดวงตามปลาบจ้องหน้าที่ก้มลงของนางเป็นครู่ใหญ่ ดวงหน้ากึ่งก้มกึ่งเงยยังคงดูเหมือนเด็ก แต่ยามโอบกอดกลับพบว่านางนุ่มนวลมีส่วนเว้าส่วนโค้งของสตรีแล้ว

เขายื่นมือออกไปไล่แก้มที่กำลังสั่นอย่างชัดเจนของนาง แก้มของนางให้สัมผัสเย็นละเอียดยิ่งเคลา เหมือนกับผิวของเด็ก มือของเขาเลื่อนตามแก้มลงมาถึงคอ

"พี่...พี่...พี่..." นางติดอ่างอย่างหนัก เห็นได้ชัดว่าไม่รู้จะทำอะไรแล้ว ครั้นนางห่อไหล่ เส้นไหมดำปอยหนึ่งก็ลื่นตกลงมาตามไหล่ สัมผัสกับมือของเขา

เรือนผมดำของนางนุ่มลื่นราวกับแพรไหม เพียงพอจะกระตุ้น

อารมณ์ปรารถนาของบุรุษขึ้นมาได้

ไม่เคยค้นพบมาก่อนเลยว่าสวอวี่ของเขานั้นโตแล้ว

และตอนนี้เขาก็ต้องการเรียกใจนางคืนมาแล้ว

"พี่ห้า กิน..." สวอวี่ยื่นเสบียงกรังให้อย่างขลาดๆ พอเนี่ยย่างยัง
รับไปก๊ีบหัดมือกลับมา ปลายนิ้วที่กระทบกันกำลังร้อนลวก

ฟางไฉ่อุกินคำใหญ่ มองผ่านสวอวี่ที่นั่งสงบเสงี่ยมเรียบร้อยอยู่
ข้างกองไฟแวบหนึ่งด้วยความแปลกใจ

"สวอวี่ เจ้าเริ่มติดอ่างตั้งแต่เมื่อไร เจ้าไม่มีความเป็นสตรีพอแล้ว
ถ้ายังติดอ่างอีก อนาคตจะแต่งออกหรือ"

"ข้าไม่แต่งงาน ข้าจะอยู่กับพี่...อยู่บนเกาะจิ้งจอกไปชั่วชีวิต"

"เช่นนั้นไม่ดี ข้าไม่อยากเห็นยายแก่ผมขวยยังเล่นปิ่นเล่นกระบอง
อยู่หรอกนะ" ฟางไฉ่อุหัวเราะว่า เสียงหัวเราะสะท้อนก้องศาลเจ้าร้าง

ผ่านสวอวี่เบะปาก ถลึงมองเขาอย่างขุ่นเคือง

"พวกเจ้าเป็นเพื่อนเล่นที่โตมาด้วยกัน ถ้าถูกใจกัน อยู่ด้วยกันก็ไม่เลว"
หลัวเจียพูดยิ้มๆ อย่างแฝงเจตนาอื่น "อยู่เคียงข้างกันบนเกาะจิ้งจอกไป
ชั่วชีวิต พึงทักษารักขาท่านหัว นี่ก็เป็นวิธีการที่ทำได้" หางตาเขาเหล่มอง
ราชาจิ้งจอก

"โอ๊ย! ท่านหลัวเจีย ท่านอย่าทำข้าตกใจ ให้ข้าแต่งนาง...สู้ให้ข้า
ไว้คู่ไปชั่วชีวิตยิ่งดีกว่า"

"เฮอะ!" ผ่านสวอวี่แค้นเสียงเบาๆ มิได้ตอบอะไร เพียงแต่กิน
เสบียงกรังไป

ต่อให้ฟางใจอยู่เต็มเพียงไรก็รู้สึกได้ถึงความผิดปกติ หลังจากเข้ามาในศาลเจ้าร้าง ผานสุยอวี่ก็พูดน้อยจนน่าสงสาร ปกติหยอกนางสองคำ แม้นางจะไม่ถึงขั้นฝีปากคมคาย แต่ก็ยังตึงตันได้กลับสองคำ

เขานั่งอยู่ด้านขวาของนาง จึงลองถามหยั่งเชิงค่อยๆ "สุยอวี่ เจ้าไม่สบายหรือ" ร่างกายนางอ่อนแอปากเปียกไปสักระยะจริงๆ ตอนเด็กแค่โดนลมยังทำให้นางต้องนอนแบ็บบนเตียงเป็นครึ่งวัน เคราะห์ดีที่ที่ทานหามีน้ำอดน้ำทน เลี้ยงนางจนแข็งแรง

ผานสุยอวี่เงยหน้าขึ้นมา เห็นใบหน้าเป็นห่วงเป็นใยของฟางใจอยู่เข้ามาค่อนข้างใกล้ นางริมฝีปากเขาเดี่ยวอ้าเดี่ยวหุบ หนาแต่ก็น่ามอง นางยกฝ่ามือทาบหน้าอก มิได้รู้สึกถึงความร้อน

"เป็น...เป็นอะไร" ฟางใจอยู่อึ้งงัน ขมวดคิ้วขึ้นมา "เจ็บหัวใจหรือหมอประจำเรือนบนเกาะไม่ได้ตามมาด้วยนะ"

"เปล่า ข้าแข็งแรงดี ดีจนเหมือนวัวแล้ว" นางยิ้มตาโค้งพลางว่า

"ไม่เป็นอะไรก็ดี เข้าไปอังไฟใกล้ๆ ขึ้นหน่อย"

ความห่วงใยของฟางใจอยู่เป็นในรูปแบบพี่ชายที่เห็นได้ไม่บ่อย ถึงจะไม่ได้มีความสัมพันธ์ทางสายเลือด แต่เขาก็เห็นนางเป็นน้องสาวแท้ๆ ส่วนพี่ห้า...

พี่ห้ามองนางเป็นอะไร ผู้อารักขาที่พิทักษ์สกุลเนี่ยจนแก่ตาย? ในคำเล่าลือ ข้างกายบุรุษสกุลเนี่ยทุกคนจะมีผู้อารักขาผู้รักดีเพียงคนเดียว และผู้อารักขาข้างกายพี่ห้าก็คือพี่ใจอยู่ อย่างมากนางก็นับได้ว่าเป็นผู้อารักขานอกรวอย่างไม่เต็มตัว ใจนางมีความลับสนงุนงนตลอดมาว่าบนเกาะจิ้งจอก ในสายตาพี่ห้า นางนับเป็นอะไร เป็นเพียงเด็กกำพร้า

ที่รับเลี้ยงไว้อย่างนั้นหรือ

นางลืมไปแล้วว่าเริ่มเรียกเขาว่า 'พี่ห้า' ตั้งแต่เมื่อไร แต่กลับจำได้
รางๆ ว่าเขาต้องการให้นางเรียกเช่นนี้ ในขณะที่พี่ใจู้เรียกว่า 'ท่านห้า'
ดูเหมือนว่าในด้านคำเรียกขาน นางจะสนิทสนมกว่าชั้นหนึ่ง แม้แต่พี่น้อง
สกุลเนี่ยคนอื่น นางก็เรียกเป็นพี่ไปด้วย แต่นางไม่เคยเห็นเขาเป็นพี่ชาย
เลย

นางเลื่อมใสศรัทธาเขา เคารพเขาจนถึงขั้นไร้สติแล้ว แต่นั่นมิได้
หมายความว่ายามเทพสวรรค์ในใจลงมาใกล้ชิด นางจะซาบซึ้งจนน้ำตา
ไหลพราก นางรู้สึกเพียงหวั่นเกรงเหลือแสน

"ท่านห้า พวกเราขึ้นไปเป่ย์จิงยังต้องเดินทางอีกหลายวัน พุดตามตรง
ข้าเริ่มคิดถึงเกาะจิ้งจอกแล้ว" ฟางใจู้ตุ้มซาร้อนไปอีกใหญ่ ร่างกาย
รู้สึกอุ่นขึ้นมาทันที เขามองเห็นสยอัวเองก็รินซาให้ท่านห้า...ดูท่าทาง
ไม่มีใครปกติอยู่สักหน่อย มิใช่อกำปฏิกิริยาระหว่างรินซา แต่เป็นความรู้สึก
ชนิดหนึ่ง

"มาถึงภาคเหนือหลายปีติดๆ กลับเป็นครั้งแรกที่ข้าเข้าเป่ย์จิง
จะต้องมองดูเมืองหลวงของต้าหมิงให้เต็มตาว่ามีความเจริญอย่างไรกันแน่"
สีหน้าของหลัวเจี่ยดูตื่นเต้นอยู่บ้าง ริวรอยเวลายุ้มของเขาสลัดกลิ้งอยู่ที่
หางตา มองอายุของเขาไม่ออก เวลายุ้มกลับเหมือนเด็กอยู่หลายส่วน

"อู๋! ท่านหลัวเจี่ย ไม่เคยเห็นคนที่เรียกตัวเองเป็นนักเดินทาง
ประเภทอย่างท่านเลย เดินทางท่องเที่ยวออกมาถึงเกาะจิ้งจอกก็ไม่ไปไหน
ต่ออีก ท่านมิใช่เลื่อมใสศรัทธาหมาเชอเป่ย์หลัวแทบตาย สาบานว่า
ถึงตายก็จะเขียนบันทึกการเดินทางท่องเที่ยวออกมาเล่มหนึ่งหรือ"

ฟางไฉ่จูบซาไปอีกหนึ่งก่อนถาม

หลิวเจียอี้มก่อนตอบเสียงๆ "ดังนั้นตอนนี้ข้าถึงได้ตามมาด้วย
อย่างไรเล่า ถือโอกาสระหว่างขึ้นไปเป่ยจิง จดบันทึกบุคคล สิ่งของ
เรื่องราวที่ได้ยินได้เห็นไว้ให้หมด"

ฟางไฉ่จูเอียงอีกหลายคำ สูยอวี่หรีตา ปิดปากหาวเล็กๆ

"อยากพักผ่อนแล้ว?" เนี่ยยางยงที่ด้านซ้ายมือนางพลันเอนตัวมา
ไกล้นาง

"ไม่ สูยอวี่ยังทนได้" นางนั่งตัวตรงขึ้นมาอีกครั้ง กองไฟอันอบอุ่น
ทำให้นางง่วงงุน ถึงจะไม่อยากยอมรับ แต่ด้านกำลังกายนางยังคงแยกว่า
ฟางไฉ่จูอยู่มาก

"เร่งเดินทางมาหลายวัน เจ้าทำได้ดีมากแล้ว" ดวงตาคู่งามของ
เนี่ยยางยงชำเลื่องมองพวกฟางไฉ่จูปราดหนึ่ง

จากนั้นระหว่างพวกเขาก็เหมือนว่ารู้ใจกันอย่างที่สุด ฟางไฉ่จู
เก็บเสบียงกรังที่กินเหลืออย่างรวดเร็ว ก่อนหาที่ไถ่กลองไฟนั่งลง หลับตา
พักเอาแรง

หลิวเจียอี้เดินทางก็นั่งเฝ้าอยู่หน้าโต๊ะบูชาที่อยู่ไกลออกไป พลัง
สัปดาห์กันเขียนหนังสืออย่างรวดเร็ว

ฉาเค่อที่เบิกตาโตไม่กล้าส่งเสียงมาโดยตลอดอิงไปชั่วครู่ก่อนนั่งลง
ข้างหลิวเจียอี้

"ท่านหลิวเจียอี้...ท่านกำลังเขียนอะไร" ฉาเค่อกระซิบถาม ขณะ
เหลือบมองตัวอักษรบนสมุดปราดหนึ่ง "เป็นภาษาอี้ต้าลี่"

"เจ้าพูดภาษาอี้ต้าลี่เป็น? ซ่างหาได้ยากนัก" หลิวเจียอี้ยังคงพูดด้วย

ภาษาอื่น "ทว่าชาวตะวันตกข้างกายท่านหาล้วนต้องเรียนรู้ภาษาอื่น
เจ้ายังคงเปลี่ยนมาใช้ภาษาอื่นจะดีกว่า"

"ได้ ท่านหลัวเจีย แต่ว่า...ราชาจิ้งจอกไม่เข้าใจภาษาของพวกเขา
หรือ"

หลัวเจียเสียบไปครู่หนึ่ง ก่อนตอบ "ท่านห่าเป็นประมุขของเกาะไม่มี
เวลามาทำเรื่องเกินจำเป็น"

ฉาเค่อร้อง "เอ่อ..." ออกมา หากพูดอีกอย่างก็คือราชาจิ้งจอกไม่เคย
เรียนพวกภาษาผู่เถาหยานหรืออี้ต้าลี่ เขามองราชาจิ้งจอกปราดหนึ่ง
อย่างเสียบๆ อีกฝ่ายกำลังดึงตัวแม่นางสุยอวี่ให้นอนลงหนุนกับตักเขา

หากเป็นคนสายตาดีไม่ว่าใครล้วนมองออกได้ทั้งนั้นว่าราชาจิ้งจอก
ปฏิบัติกับแม่นางสุยอวี่ต่างออกไป วันนั้นที่เกาะเหนือ เขาได้เห็นกับตาว่า
ขณะแม่นางสุยอวี่บังกระสุนให้ราชาจิ้งจอก ราชาจิ้งจอกได้ดึงตัวนางอีก
เล็กน้อย คนทั้งสองถึงได้หลบกระสุนได้โดยสิ้นเชิง ไม่มีใครสงสัยเลยว่า
ราชาจิ้งจอกรู้อยู่ก่อนแล้วว่ามีคนต้องการลอบสังหาร เขาถึงได้ถอยออก
นอกวงพ้อคำ หมายจะให้โอกาสสุยอวี่ได้แสดงฝีมือ

เดิมเขานึกว่าแม่นางสุยอวี่เป็นเพียงผู้อารักขา เป็นเพียงช่างต่อเรือ
เป็นเพียงคนธรรมดาที่ธรรมดาไปมากกว่านี้ไม่ได้บนเกาะจิ้งจอก แต่
หลายวันที่เร่งเดินทางมานี้เพิ่งตระหนักได้ถึงความสามารถพิเศษของแม่นางสุยอวี่

ทว่าสิ่งที่เขาไม่เข้าใจคือในดวงตาราชาจิ้งจอกหาได้มีอารมณ์
ความรู้สึกใดๆ แต่กลับสามารถตีต่อนางในทางการกระทำ เมื่อครู่
ยามฟางไฉ่อยู่ใกล้นาง เขาแทบจะผุดลุกไปลากตัวฟางไฉ่ให้ออกแล้ว
ตะคอกลั่นว่า 'อย่าเข้าใกล้นางขนาดนั้น!' แต่ราชาจิ้งจอกกลับหน้า

ไม่เปลี่ยนสี ชาวอันมิใช่ลัทธิศาสนาเรื่องนี้อย่างมากหรือไร

เขากลัดกลุ้มหงุดหงิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหลับตาลง ในห้วงได้ยินเสียง กระซิบของสหายอย่างขาดๆ หายๆ ไม่ชัดเจน แต่ฟังเสียงของนางก็ทำให้ ผล็อยหลับไปอย่างง่ายดาย

"ตัวเจ้าแข็งยิ่ง เช่นนี้นอนหลับหรือ" เนี่ยยายงกั่มตัวลงกระซิบ ริมหูนาง

ผ่านสหายที่ลืมนตาโต มองกองไฟเขม็ง ไม่กล้ามองไปทางพี่ห้า ยามเสียงเขากำลังกระซิบมักมีแรงดังดุจดุจดหนึ่ง ทำให้นางนึกถึงริมฝีปาก และแผ่นอกเขาขึ้นมา โอ๊ย! นางลามากเกินไปแล้วจริงๆ!

"พี่ห้า...ข้า...ข้าหาที่หลับตาพักเอาแรงก็ใช้ได้แล้ว นอนตรงนี้ ท่านเองจะไม่สบาย" นางพูดจบก็คิดจะยันตัวลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว กลับถูก ฝ่ามือที่วางอยู่ตรงเอวปรามเอาไว้

นางกลืนน้ำลาย ยามนี้นางแต่งกายในชุดสตรี เสื้อผ้าสตรีค่อนข้าง บางไปหน่อย อุณหภูมิร่างกายของพี่ห้าส่งผ่านมาจากฝ่ามือเขาดูจะ... ร้อนลวกอยู่บ้าง

"พี่ห้า..." นางทำเรื่องอะไรที่อยากจะกู้คืนลงไปใช่หรือไม่ พี่ห้าถึงได้ รังแกนางซ้ำแล้วซ้ำเล่าเช่นนี้

"ข้านี้กว่าเช่นนี้เจ้าจะหลับได้สบายขึ้น"

นางรู้สึกได้ด้วยความรู้สึกลึกซึ้งว่าเขาสัมผัสผืนขนนาง จึงทำหน้าที่ กลัดกลุ้ม อยากร้องไห้แต่ไร้น้ำตาอยู่บ้าง "ข้า...ข้าไม่วังง..."

"ไม่วังง? เช่นนั้นก็ดี นอนนิ่งๆ พังข้าเล่านิทานแล้วกัน"

"เล่านิทาน?" นางไม่ใช่เด็กเสียหน่อย ตั้งแต่เล็กก็ไม่เคยฟังพี่ห้า

เล่านิทานอะไรกล่อมนางด้วย

ริมฝีปากเนี่ยยางยงสัมผัสเรือนผมดำของนาง ตัวนางยังคงแข็งที่อรวกับศพ ไกลชิดกับเขาเพียงนี้ทำให้นางยากจะรับได้จริงๆ

"พี่ห่าจะเล่า...เล่านิทานอะไร" นางถามหยิ่งเชิง จะเล่านิทานนางรับได้ แต่อย่ารังแกนางอีกเด็ดขาด ถ้ารังแกนางอีก นางมีแต่จะรู้สึกว่าคุณเองความคิดไม่ซื่อ ความแฉ่งไม่พอ

"นิทานนะหรือ..." เขาคงนึกคิดครุ่นหนึ่งก่อนเผยยิ้มเสแสร้งออกมา พุดริมหูนางว่า "กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว..."

"พรีด..." นางคลายใจ หัวเราะเบาๆ ออกมา

เขาเลิกคิ้วขึ้น "นิทานยังไม่ทันเริ่ม เจ้าก็หัวเราะแล้ว หัวเราะอะไร ชอบยิ้มชอบหัวเราะก็ไม่ใช่แบบนี้ ตั้งใจทำลายความมั่นใจของข้าใช่หรือไม่"

"ไม่?" น้ำเสียงการพุดของพี่ห่าเหมือนกับนักเล่านิทานยิ่ง ทั้งดั่งเดิมทั้งน่าสนใจ" คิดอย่างไรก็ไม่มีความนึกภาพพี่ห่าถือพัด สวมหมวกกลมเล่านิทานออกมาเป็นน้ำไหลไฟดับได้จริงๆ

"ดูเจ้าพุดเข้า อย่างกับเคยฟังนักเล่านิทานเล่านิทานอย่างนั้นล่ะ" เขากล่าวรับโดยไม่คิด มุ่งสมาธิครั้งเดียวอยู่กับบทสนทนา นางไม่ประหม่าและติดอ่างอีก วิธีการของเขาเป็นผลแล้วอย่างนั้นหรือ เขาไม่เคยเป็นฝ่ายเอาใจใครมาก่อน ทว่าความรู้สึกพรครั้งนี้...หาได้ฉ่ำใจไม่

"ตอนเด็กยามข้าอ่านหนังสือต่อไม่ไหว พ่อบุญธรรมเคยสวมบทบาทเป็นนักเล่านิทาน เล่านิทานให้ข้าฟัง" นางกล่าวยิ้มๆ

"อ้อ?" ผู้เฒ่าผ่านช่างอบรมสั่งสอนนางอย่างทุ่มเทหนัก "พ่อบุญธรรม

เจ้าเคยเล่าเรื่องศาลเจ้าร้างหรือไม่"

"ศาลเจ้าร้าง?" นางนึกเล็กน้อย "อา พี่ห้าหมายถึง...เรื่องพี่ห้าถูก
พี่ห้าพบตัวในศาลเจ้าร้าง?" นางถามเสียงเบา "ไม่รู้ตัวว่าดวงตาเคอะ
ลึ่มขึ้นทันควัน"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625130.html>